

ДАНИЕЛ СТИЙЛ

СВЕТЛИНИТЕ НА ЮГА

Превод от английски: Елена Чизмарова, 2010

chitanka.info

*На моите прекрасни деца Беатрис, Тревър, Тод, Ник,
Сам, Виктория, Ванеса, Мак и Зара, които са светлината на
моя живот.*

*Дано животът ви винаги бъде пълен с радост и
щастие!*

С любов,

Мама

1.

Мъжът в овехтялото кресло изглеждаше задрямал. Брадичката му бавно се вдигаше и отпускаше на гърдите. Беше висок, с мощна фигура, а от ризата на тила му се подаваше татуировка на змия. Дългите му ръце лежаха безжизнено на страничните облегалки на креслото в малката тъмна стая. От коридора се носеше противна миризма на готвено и телевизорът работеше. В ъгъла на стаята тясно неоправено легло заемаше по-голямата част от мърлявия, покрит с лекета мокет. Чекмеджетата на скрина бяха отворени и малкото дрехи, които бе донесъл със себе си, бяха захвърлени на пода. Той беше облечен с тениска, тежки обувки и джинси, а калта по подметките му бе изсъхнала и се лющеше по пода. Спеше спокойно, но внезапно се събуди. Вдигна глава и отвори леденосините си очи, а косъмчетата по ръцете му настръхнаха. Имаше невероятен слух. Затвори очи отново и се вслуша, после стана, грабна якето си и прекоси тясната стая с една широка крачка. Когато вдигна глава, татуираната змия се скри под ризата му.

Люк Куентин се плъзна безшумно през перваза и тръгна надолу по противопожарната стълба, след като затвори прозореца зад себе си. Студът беше вледеняващ. Януари в Ню Йорк. Беше в града от две седмици. А преди това в Алабама, Мисисипи, Пенсилвания, Охайо, Айова, Илинойс, Кентъки. Посети приятел в Тексас. Пътуваше от месеци. Намираще си работа, където можеше. Не се нуждаеше от много. Движеше се с грацията и бързината на пантера и сега вървеше към Ист Сайд, преди мъжете, които бе чул, да стигнат до стаята му. Не знаеше кои бяха, но не бе разумно да рискува. Вероятно бяха ченгета. Люк беше лежал в затвора два пъти за фалшификация на кредитни карти и обир и бе наясно, че никой не се отнасяше приятелски с бивши затворници.

Спря да си купи вестник и сандвич, потръпна от студа и реши да се поразходи. В друг свят щеше да бъде смятан за хубав. Имаше мощни рамена и издялано лице. Беше на трийсет и четири години и

благодарение на двете присъди бе прекарал десет години в затвора. Излежа цялото време и не го пуснаха под гаранция. Но вече беше свободен. От две години скиташе из улиците и досега не се бе набутвал в неприятности. Въпреки внушителния си ръст можеше да изчезне в тълпата. Имаше тъмноруса коса, бледосини очи и от време на време си пускаше брада.

Куентин тръгна на север, после на запад към Четирийсет и втора улица. Пъхна се в кино близо до Таймс Скуеър, седна в тъмната зала и заспа. В полунощ излезе от киното, качи се на автобус и се върна в центъра на града. Предположи, че който и да бе дошъл да го посети, отдавна си е тръгнал. Запита се дали някой в хотела бе съобщил на ченгетата, че е бивш затворник. Татуировките на ръцете му бяха сигнал за запознатите. Не искаше полицаите да го заварят в стаята и се надяваше, че са изгубили вече интерес към него, като не бяха успели да намерят нищо. Когато се върна в мизерния хотел, приближаваше дванайсет и половина.

Винаги се качваше по стълбите. Асансьорите бяха капани, а той обичаше да се движи свободно. Администраторът му кимна и Люк тръгна нагоре по стълбите. Стигна до площадката на етаж под неговия, когато чу звук. Не беше от стъпки, а леко изщракване. Веднага разбра, че е предпазителят на пистолет. Задвижи се със скоростта на светлината и се запуска безшумно надолу. Забави се малко само когато стигна до рецепцията. Нещо не беше наред. Осъзна, че бяха зад него, на половината път надолу по стълбите. Трима. Люк не възнамеряваше да изчака и да разбере кои са. Поколеба се дали да не опита да поговори с тях, но инстинктът му подсказваше да бяга. И той хукна навън. Хвърчеше по улицата, когато мъжете изскочиха от хотела. Втурнаха се след него, но Люк беше невероятно бърз. В затвора бе тренирал редовно и хората твърдяха, че е по-бърз от вятъра. И в момента наистина беше.

Прехвърли се през една ограда, метна се на покрива на гараж и прескочи втора ограда. Знаеше, че вече не можеше да се върне в хотела. Нещо не беше наред. И нямаше представа защо. Имаше малък пистолет в джинсите си и не искаше да бъде заловен с оръжие, затова го хвърли в кофа за боклук и се мушна в тясната уличка зад висока сграда. Продължи да тича и реши, че преследвачите му са го изгубили. Но когато стигна до поредната ограда, здрава ръка сграбчи врата му.

Никога не бе усещал толкова силна хватка и се зарадва, че бе изхвърлил пистолета. Сега просто трябваше да се отърве от ченгето. Удари го с лакът в ребрата, но мъжът само го стисна още по-силно за врата. Главата му се замая и въпреки внушителната си фигура Люк падна на земята. Ченгето знаеше точно къде да стисне. Мръсникът го срита в гърба и той изстена през стиснатите си зъби.

— Гадно копеле — изсъска Люк и го сграбчи за краката.

Ченгето падна и двамата се затъркаляха по земята, но за секунди полицаят го прикова под себе си. Беше по-млад от него и в по-добра форма и бе чакал удоволствието от компанията на Люк почти цяла година. Беше го проследил из Щатите и вече бе идвал в стаята му два пъти тази седмица и веднъж предишната. Чарли Макавой познаваше Люк Куентин по-добре от собствения си брат. Получи специално разрешение от междущатската съвместна група да го следи и знаеше, че дори това да го убие, щеше да го залови. А сега, след като го бе пипнал, не възнамеряваше да го изпусне. Чарли застана на колене и халоса лицето му в земята. От носа на Люк шурна кръв. Той вдигна глава, когато другите двама детективи застанаха зад Чарли. И тримата бяха цивилни, но по всичко си личеше, че са ченгета.

— Спокойно, момчета, играйте по правилата — каза старши детектив Джак Джоунс и подаде белезниците на Чарли. — Да не го убиваме, преди да го закараме в участъка.

В очите на Чарли гореше желание за убийство. Джак Джоунс знаеше, че той искаше да очисти Люк. Знаеше и защо. Чарли бе споделил това с него една вечер, когато се напи. Джак му обеща, че няма да каже и дума, но сега виждаше, че колегата му бе побеснял и трепереше от ярост. Джак не обичаше лични вендети да се намесват в работата. Ако Люк се опиташе да побегне, Чарли щеше да го застреля. И нямаше само да го рани в крака, а наистина щеше да го убие.

Третият детектив повика патрулна кола по радиостанцията си. Тяхната кола се намираще на няколко пресечки от мястото и ченгетата не искаха да влачат Люк чак дотам. Не възнамеряваха да рискуват.

Носът на Люк кървеше обилно по ризата му, но никой от полицаите не му предложи нищо, с което да спре кръвта. Нямаше да получи милост от тях. Джак му прочете правата, а Люк ги изглежда предизвикателно въпреки размазания си нос. Очите му бяха ледени, а

погледът му не издаваше нищо. Джак си помисли, че това бе най-студеното копеле, което някога бе срещал.

— Мога да ви съдя за това, копелета. Мисля, че носът ми е счупен — заплаши Люк.

Чарли го изгледа презрително, а другите двама го забутаха към патрулката. Набутаха го в колата и казаха на униформените ченгета, че ще се видят в участъка.

Тримата мъже мълчаха на път към колата си. Чарли метна бърз поглед към Джак, който завъртя ключа, после се отпусна назад.

— Как се чувстваш? — попита го той, когато потеглиха. — Залови го.

— Да — тихо отвърна Чарли. — Сега трябва да докажем обвинението.

Докато стигнаха до участъка, Люк се бе успокоил и гледаше нагло. Лицето и ризата му бяха омазани с кръв, а ръцете му бяха с белезници, но въпреки това излъчваше самоувереност.

— Какво правите, момчета? — попита той. — Търсите си някого, на когото да лепнете нападение или кражба на чантата на някоя старица? — изсмя се той в лицето на Чарли.

— Заклучи го — каза Чарли на Джак и се отдалечи.

Знаеше, че щеше да получи похвала за ареста.

Следеше престъпника от дълго време. И извади късмет, че Люк Куентин се озова обратно в Ню Йорк. Провидение. Съдба. Чарли се радваше, че го закова в града, където работеше. Тук имаше връзки, а и харесваше прокурора, с когото работеха. Беше суров старец от Чикаго, безкомпромисен. Джо Маккарти не се интересуваше дали затворите бяха претъпкани, всеки трябваше да си понесе наказанието. А ако докажеха всичко, за което Чарли се надяваше, делото на Люк Куентин щеше да е делото на годината. Той се зачуди на кого ли Маккарти щеше да възложи случая. Надяваше се да е някой от най-добрите.

— Е, какво обвинение сте ми нагласили? — подхвърли нагло Люк към Джак, когато униформен полицаи го окова и го поведе към килиите. — Кражба от магазин? Пресичане на червено?

— Не точно, Куентин — спокойно отговори Джак. — Изнасилване и предумишлено убийство. По четири от всяко. Може би ще искаш да ни разкажеш нещо за това? — предложи той, като повдигна вежди, а Люк се ухили и поклати глава.

— Задници. Какво става? Имате няколко убийства, които не можете да разкриете, и решавате да приключите набързо и да обвините мен? Знаете, че няма да успеете.

Люк изглеждаше напълно спокоен и едва ли не развеселен, но очите му бяха ледени и зловещи.

Джак не се впечатли от арогантността му. Люк беше хитър. Разполагаха с доказателства, че бе извършил две убийства и бяха почти сигурни за още две. Ако Джак се окажеше прав, Люк Куентин бе убил над дузина жени за две години, може би дори повече. Сега очакваха доклада за ДНК анализа на калта по обувките му, която Макавой бе събрал от хотелската стая на Куентин. Ако предположенията на Чарли се докажеха, Куентин се бе разхождал по улиците за последен път в живота си.

— Ама че дивотия — промърмори Люк, докато го отвеждаха. — Знаете, че няма как да ми ги лепнете. Просто си опитвате късмета. Имам алиби за всяка вечер. Почти не съм напуснал хотела през последните две седмици. Бях болен.

Да бе, помисли си Джак, много болен. Всички копелета като него бяха болни. Психопати, които дори не мигваха, докато убиваха жертвите си, захвърляха ги някъде и после отиваха да обядват. Люк Куентин беше хубав и изглеждаше, че може да е чаровен, ако поиска. Идеалният тип, който да примами някое невинно младо момиче на затънтено място, където да го изнасили и убие. Джак беше виждал кретени като него и преди, макар че ако подозренията им за Люк се потвърдяха, той бе един от най-лошите. Или поне най-лошият, с когото се бяха сблъскали от дълго време. Джак знаеше, че пресата щеше да се нахвърли върху случая и всяка подробност трябваше да се изпипа внимателно. В противен случай Куентин можеше да бъде освободен заради някоя дребна техническа грешка. Чарли също го знаеше и затова бе оставил Джак да уреди ареста му. След като Люк бе претърсен и сниман, Джак лично се обади на прокурора.

— Пипнахме го — гордо заяви Джак. — Всичките ни предположения се оказаха верни, а и извадихме късмет. А Чарли Макавой се съдра от тичане, за да го хване. Ако аз трябваше да търча из тесните улички и да прескачам всичките тези огради, Куентин щеше да стигне до Бруклин, преди да прехвърля и първата ограда.

Джак беше в добра форма, но бе на четирийсет и девет години. С прокурора вечно се шегуваха с теглото си. Бяха на една и съща възраст. Прокурорът го поздрави за добре свършената работа и му каза, че ще се видят на сутринта. Той искаше да се срещне с полицаите, извършили ареста, за да решат как да се справят с пресата.

Половин час по-късно, когато Джак излезе от участъка, Люк вече се намираше в килията си. Бяха решили да го заключат в единична килия. На следващия следобед щяха да го отведат пред съдията за предварително дело и Джак знаеше, че медиите щяха да ги нападнат дотогава. Арестуването на сериен убиец, причинил смъртта на дванайсет жени в седем щата, щеше да е страхотна новина. И ако не друго, поне щеше да донесе слава и почести за нийоркската полиция. Сега всичко зависеше от прокурора и следователите, които трябваше да довършат случая.

Джак и Чарли се качиха в колата и потеглиха към домовете си. Цял ден бяха наблюдавали хотела. Видяха Люк, когато излезе, и Чарли искаше да го залови още тогава, но Джак му нареди да изчака. Заподозреният не знаеше, че го бяха разкрили, следователно щеше да се върне в стаята си. Освен това наоколо имаше прекалено много хора и Джак не искаше някой в хотела да пострада. Накрая всичко завърши чудесно. За тях. Но не и за Люк.

Люк Куентин седеше в килията си, вторачен в стената. Чуваше познатите звуци на затвора. По някакъв странен начин това бе сякаш да се прибереш у дома. Знаеше, че ако загубеше, този път щеше да остане в дома си завинаги. Лицето му не издаваше нищо, докато разглеждаше обувките си. После легна на леглото и затвори очи. Изглеждаше абсолютно спокоен.

2.

— Побързай! — викна Алекса Хамилтън на дъщеря си и бутна кутията корнфлейкс и млякото към нея. — Съжалявам за скапаната закуска, но закъснявам за работа.

Алекса се насили да седне и да отвори вестника, вместо да стои права и нервно да потропва с крак. Седемнайсетгодишната ѝ дъщеря Савана имаше невероятно дълга светлоруса коса. Носеше я пусната по гърба си, а фигурата ѝ караше мъжете из улиците да ѝ подсвиркват още откакто стана на четиринайсет. Савана беше центърът на света на майка си. Алекса вдигна очи от вестника и се усмихна.

— Сложила си си червило. Някой сладур в училище?

Савана учеше последна година в добро частно училище в Ню Йорк. Сега подготвяше молбите си за „Станфорд“, „Браун“, „Принстън“ и „Харвард“. Майка ѝ мразеше мисълта, че любимото ѝ дете щеше да замине далеч от нея, но Савана имаше отлични оценки и бе не само красива, но и много умна. Същото се отнасяше и за Алекса, но тя изглеждаше различно. Имаше високо слабо тяло и вид на модел, ала беше по-хубава от кльоцавите манекенки. Алекса прибираше косата си на стегнат кок и никога не носеше грим в службата. Не изпитваше желание или нужда да влияе на хората с външността си. Беше заместник-прокурор и в края на годината щеше да навърши четирийсет години. Започна работа в прокуратурата преди седем години веднага след като завърши право.

— Ям толкова бързо, колкото мога — намръщи се Савана.

— Не прекалявай с бързината. Не искам да ти прилошее. Престъпниците в Ню Йорк могат да почакаат.

Предишната вечер Алекса получи съобщение от шефа си, който искаше да се видят сутринта, и затова сега бързаше. Но пък винаги можеше да му каже, че се бе забавила в метрото.

— Как се справи с есето за „Принстън“ снощи? Канех се да дойда да ти помогна, но заспах. Можеш да ми го покажеш довечера.

— Не мога — усмихна се широко Савана.

Наистина беше много красива. Играеше във волейболния училищен отбор.

— Имам среща — заяви тя, като довърши закуската си.

Майка ѝ повдигна вежди.

— Нещо ново? Или по-скоро, някой нов?

— Просто приятел. Излизаме с още няколко човека. В Ривърдейл има мач, който всички искаме да гледаме. Не е голяма работа. Мога да довърша молбата през уикенда.

— Имаш точно две седмици да подготвиш всички молби — строго напомни Алекса.

Двете със Савана бяха сами от почти единайсет години, Савана бе едва шестгодишна, когато се разведе с баща ѝ.

— По-добре не се мотай, датите са окончателни.

— Тогава може просто да си почина една година преди колежа — пошегува се Савана.

Двете се разбираха чудесно и се обичаха безкрайно. Савана не се срамуваше да сподели с приятелите си, че майка ѝ е най-добрата ѝ приятелка, а и те смятаха Алекса за много готина. Тя водеше няколко от тях в службата си всяка година за Деня на кариерата. Савана обаче нямаше желание да учи право, искаше да стане журналист или психолог, но още не бе решила. През първите две години в колежа не се налагаше да определи специалността си.

— Ако си вземеш една година почивка, може и да дойда с теб. През последния месец се занимавах с ужасно скапани случаи. Празниците изкарват най-лошото у хората. Мисля, че от Деня на благодарността досега съм обвинила всяка домакиня от Парк авеню в кражба от магазин — оплака се Алекса, когато излязоха от апартамента и се качиха в асансьора.

Савана знаеше, че през октомври майка ѝ бе прокурор в тежък случай на изнасилване и бе вкарала зад решетките обвиняемия завинаги. Той беше залял лицето на жената с киселина и го заслужаваше. Но оттогава работата бе скучна.

— Защо не попътуваме, когато завърша през юни? Между другото, татко ще ме води във Върмонт на ски за една седмица — съобщи Савана небрежно, но избягна погледа на Алекса.

Мразеше вида на майка си, когато споменеше баща си пред нея. На лицето ѝ се изписваше смесица от болка и гняв, дори след

изминалите единайсет години. Това бяха единствените моменти, когато Алекса изглеждаше огорчена, макар никога да не казваше и една лоша дума за бившия си съпруг пред дъщеря си.

Савана не помнеше много за развода, но знаеше, че майка ѝ бе дълбоко наранена от него. Баща ѝ беше от Чарлстън, Южна Каролина, и бяха живели там, преди да се разделят. После тя и майка ѝ се върнаха в Ню Йорк. Савана не бе ходила в Чарлстън оттогава и вече не го помнеше. Баща ѝ идваше да я види в Ню Йорк два или три пъти годишно и когато имаше време, я водеше на пътешествия, макар че графикът му се променяше непрестанно. Савана чакаше с нетърпение срещите им и се опитваше да не се чувства като предател пред майка си. Родителите ѝ общуваха само по имейла и не си бяха говорили от развода. Не беше по вкуса на Савана, но тя знаеше, че положението нямаше да се промени. И означаваше, че баща ѝ нямаше да присъства на завършването ѝ. Тя се надяваше да поработи върху родителите си през четирите години, докато завърши колежа. Много искаше и двамата да са на дипломирането ѝ. Но майка ѝ беше страхотна въпреки враждебността срещу баща ѝ.

— Знаеш, че той вероятно ще отмени пътуването в последната минута, нали? — подхвърли Алекса раздражено.

Ужасно се ядосваше, когато Том разочароваше дъщеря им, а той го правеше често. Савана винаги му прощаваше, но не и Алекса. Мразеше всичко, което Том правеше, както и самия него.

— Мамо — сгълча я Савана; прозвуча повече като майка, а не като дъщеря. — Знаеш, че не обичам да говориш така. Не зависи от него. Просто е прекалено зает.

Алекса искаше да попита с какво, но не го направи. Зает с обедите в клуба си или с голфа? Или с посещенията при майка си, която членуваше в Дъщерите на Конфедерацията? Алекса стисна устни. Асансьорът спря във фойето и излязоха от него.

— Съжалявам — въздъхна Алекса и целуна дъщеря си.

Положението вече не беше толкова лошо, но Алекса побесняваше, когато Савана беше малка, а Том не се появяваше. Тогава големите сини очи на дъщеря ѝ се изпълваха със сълзи, които тя смело се опитваше да преглътне. Сърцето на Алекса се късаше от мъка, но сега вече Савана можеше да се справи по-добре. А и тя извиняваше баща си за почти всичко, което правеше.

— Ако плановете му се променят, можем да отидем до Маями за уикенда или на ски. Ще измислим нещо — каза тя.

— Няма да се наложи. Той обеща, че ще дойде — твърдо заяви Савана.

Алекса кимна. Двете се целунаха набързо, после Савана се втурна към автобуса, а Алекса тръгна в мразовитата утрин към станцията на метрото. Във въздуха се усещаше миризмата на сняг. След краткото пътуване в метрото Алекса бе премръзнала от студ.

Влезе в службата и видя Джак Джоунс и един от младите му помощници, които тръгнаха заедно с нея към кабинета на Джо Маккарти.

— Ранно събрание? — попита Джак небрежно.

Бяха работили често през последните седем години и той я харесваше. Би искал да я покани на среща, но му се струваше прекалено млада за него. Но макар и млада, си знаеше работата и беше сериозен човек. Известно му беше, че главният прокурор имаше страхотно мнение за нея. Джак бе работил с нея по големия случай с изнасилването преди три месеца. И престъпникът бе осъден. Алекса винаги успяваше.

— Да, Джо ми изпрати съобщение снощи. Вероятно просто иска да прегледа всички мизерни случаи, с които се занимавах напоследък. Паднаха ми се всички дребни крадци от магазини в Ню Йорк — завърши недоволено Алекса.

— Това може и да се промени — засмя се Джак и я представи на Чарли; той се ръкува с нея, без да каже нищо.

Изглеждаше разсеян, сякаш мислеше за нещо друго.

— Добре ли изкара празниците? — попита Джак, когато стигнаха до кабинета на прокурора, после нареди на Чарли да изчака отвън.

— Кротко. С дъщеря ми си останахме у дома, а аз си взех една седмица отпуска. Подготвихме молбите за колежа. Последната й година у дома — въздъхна тя тъжно, а Джак се усмихна. Алекса често говореше за дъщеря си. Джак бе разведен, но нямаше деца, само бивша съпруга, която би забравил с удоволствие. Тя се бе омъжила за бившия му партньор преди двайсет години, след като му бе изневерявала в продължение на две. Джак не искаше да се жени повече. Подозираше, че и Алекса изпитваше същото. Не изглеждаше изпълнена с горчивина, но бе адски делова, а той не познаваше нито един човек в полицейския

отдел, който някога да е ходил на среща с нея. Май бе излизала с един от заместник-прокурорите преди пет години, но никога не говореше за личния си живот, а само за дъщеря си.

Алекса забеляза, че ченгето с Джак изглеждаше напрегнато. Нетърпеливият му вид я накара да се усмихне. Младите ченгета винаги изглеждаха по този начин.

Джак и Алекса влязоха в кабинета на Джо Маккарти, а Чарли остана навън. Стори й се, че той се зарадва, когато двамата се появиха едновременно. Беше хубав мъж от ирландски произход, с гъста бяла грива, която винаги бе леко дълга. Казваше, че имал бяла коса още от колежа. Отиваше му. Носеше джинси каубойски ботуши, овехтяло сако от туид и каубой ска риза. Беше прочут с каубойските си дрехи, явяваше се с тях дори при срещи с кмета.

— Говорихте ли на път насам? — погледна той Джак.

Детективът поклати глава отрицателно. Не искаше да отнеме удоволствието на прокурора от съобщаването на новината.

— Нов случай ли имаме? — намеси се Алекса с интерес.

— Да. Реших да го запазим в тайна от вестниците още един ден, докато уредим всичко — отговори Маккарти, когато седнаха. — Но вероятно още следобед ще изтече информация и тогава ще настъпи пълна лудница.

— За какво става дума? — попита Алекса с блеснали очи. — Надявам се, че не е поредната кражба от магазин. Мразя празниците — отвратено добави тя. — Не знам защо просто не подарят всички тези боклуци на крадците и не забравят. За данъкоплатците излиза много по-скъпо да плащат за делата.

— Мисля, че в този случай парите на данъкоплатците ще са добре похарчени. Изнасилване и предумишлено убийство. Четири броя — усмихна се Джо Маккарти.

— Четири? — възкликна Алекса.

— Сериен убиец на млади жени. Получихме обаждане за него и отначало не ни се стори добра идея, но после започнаха да се появяват трупове и информацията вече изглеждаше логична. Малка съвместна група следи този тип от щат в щат през последните шест месеца, но не успяха да го заловят в действие. Разполагахме само с жертви и никакъв начин да ги свържем с него. Доносник от затвора ни даде информацията, но никакви улики не я подкрепяха в продължение на

година. Предполагам, че нашият човек е вбесил някого, преди да излезе от затвора, и затова ни се обади. Убиецът е страшно хладнокръвен. Нямахме нищо солидно срещу него до миналата седмица, а сега го заковахме почти със сигурност за две убийства и вероятно още две. Ще се опитаме да го осъдим и за четирите. Това е вашата работа — каза той на Джак и Алекса, които го слушаха внимателно.

После спомена, че Чарли Макавой, младият полицай отвън, участвал в съвместната група, която следяла заподозрения. Каза, че убиецът прекосил щатските граници, затова се намесило и ФБР, но Джак и Чарли извършили ареста снощи.

— Всичките четири жертви са в Ню Йорк, така че случаят е наш — завърши той.

— Как се казва? — попита Алекса. — Виждали ли сме го преди? Тя никога не забравяше лице или име.

— Люк Куентин. Освободен е от затвора в Атика преди две години. Осъден за обири в северната част на щата. Никога не е бил в нашия съд. Очевидно е споделил с някого в Атика, че си пада по жестоки филми и обича да гледа как жени умират по време на секс. Добавил, че иска да опита това, когато излезе. Определено зловещ тип — додаде Маккарти и се усмихна на Алекса. — Е, това момче е за теб.

Тя ококори очи и отвърна на усмивката му. Обичаше трудни случаи с престъпници, които заслужаваха да бъдат отделени от обществото завинаги. Но никога не бе имала толкова сериозен случай. Четири обвинения в изнасилване и убийство бяха страхотна история.

— Благодаря ти, Джо — каза искрено тя.

— Заслужаваш го. Добра си и никога не си ме проваляла. Ще си имаме доста работа с пресата и всичко трябва да бъде идеално изпипано. Не искаме този тип да бъде освободен заради някоя глупава грешка. Съвместната група се е заела със събирането на данни от другите щати, в които е бил. Ако той е този, за когото го мислим, през последните две години е извършил доста убийства. Методът му на действие е почти един и същ. Първо жертвите му изчезват. После намираме трупове, но не и начин да ги свържем с него. Открихме две жертви през последната седмица и извадихме късмет. Макавой влезе в хотелската му стая и събра кал от обувките му по мокета. В нея имаше засъхнала кръв и сега чакаме ДНК пробата. Още две жертви бяха

убити по абсолютно същия начин. Изнасилени и удушени по време на секс. И двата трупа бяха открити в Ист Ривър заедно с влакна от мокета в стаята му. Това прави четири жертви. Та ще си доста заета. Джак ще отговаря за разследването, а ти получаваш случая — погледна той Алекса. — Предварителното дело е в четири часа.

— Да действаме тогава — енергично отвърна Алекса.

Умираще от нетърпение да изфучи от кабинета и да прочете материалите. Искаше да е сигурна в какво можеха да го обвинят днес, макар че винаги биха могли да добавят допълнителни обвинения, когато се сдобиеха с повече информация, данни от криминолозите и ако се появяха още жертви на неразкрити престъпления. Всичко, което искаше сега, бе да заключи Люк Куентин. За това получаваше заплата. И обичаше работата си.

Излязоха от кабинета на Маккарти след няколко минути и той им пожела късмет. Джак изпрати Чарли да провери докъде бяха стигнали в лабораторията. Той кимна и изчезна.

— Доста е мълчалив — отбеляза Алекса.

— Много е добър в работата — увери я Джак, после реши да сподели малко лична информация. — Случаят е много важен за него.

— Защо?

— Ако това е нашият човек, той е убил сестрата на Чарли в Айова преди една година. Грозна история и Чарли се включил в съвместната група след нея. Наложило му се да ги убеждава да го приемат, тъй като имал лични мотиви. Но е страхотно ченге и затова му позволили да работи с тях.

— Понякога това не е разумно — притеснено вметна Алекса. — Ако ще ни помага, трябва да разсъждава ясно и логично. Не искам да разтълкува погрешно дадени сведения или факти или да действа фанатично само защото иска да го закове. Това може да провали разследването.

Алекса определено не хареса чутото. Искаше всичко в този случай да е идеално, така че присъдата да не може да бъде отменена. Знаеше, че може да го осъди. Беше упорита и безукорна в работата си. Беше научила това от майка си, която също бе адвокат, и то много добър. Алекса започна да учи право след развода си. Омъжи се веднага след колежа за първия и единствен мъж, когото някога бе обичала. Беше лудо влюбена в него. Том Бомонт беше хубав южняк, завършил

университета във Вирджиния. Работеше в банката на баща си в Чарлстън, където духът на Конфедерацията бе запазен, отчасти благодарение и на Обединените дъщери на Конфедерацията, чийто председател бе майка му. Том беше разведен и имаше две момченца — седем и осемгодишни по онова време. Алекса се влюби в тях, в Том и в Юга. Той бе най-чаровният мъж, когото някога бе виждала. Беше шест години по-възрастен от нея. За радост и на двама им Алекса забременя през първата им брачна нощ или може би предишния ден. Всичко бе прекрасно в продължение на седем години и тя бе безкрайно щастлива жена и идеална съпруга. После обаче Луиза, бившата му съпруга, се завърна, след като мъжът, заради когото бе оставила Том, загинал в катастрофа в Далас. И Гражданската война започна отново. Този път Северът загуби, а Луиза спечели. Майката на Том се оказа най-силният ѝ съюзник и Алекса нямаше никакъв шанс. На всичко отгоре Луиза забременя, когато Том започна да я посещава тайно, пленен отново от нея, както в колежа. Майката на Том му обясни какъв бе дългът му не само към Конфедерацията, но и към жената, бременна с детето му и майка на синовете му. Том се разкъсваше между двете жени и пиеше много, докато се опитваше да намери решение. Накрая реши, че Луиза бе майка на три от децата му, а Алекса — само на едно. Майка му непрестанно му напомняше за това и го убеждаваше, че Алекса бездруго никога не е подхождала добре на начина им на живот.

Историята се разви като в лош филм. Всички в града говореха за връзката на Том с първата му съпруга. Той обясни на Алекса, че е длъжен да се разведе с нея и да се ожени за Луиза. Не можел да позволи детето му да се роди извънбрачно. Обеща да реши проблема веднага след като Луиза роди, но дотогава тя отново управляваше живота му и всички, включително Том, бяха забравили, че някога бе имало и друга съпруга и дете. Алекса направи всичко възможно да го убеди, че вършеше безумия, но не постигна нищо. Том настояваше, че трябва да се ожени за Луиза заради бебето и това е единствената възможност за него.

Алекса се чувстваше, сякаш са ѝ изтръгнали сърцето от гърдите, когато напусна Чарлстън. Взе Савана и се върна в Ню Йорк, където остана при майка си за около година. Разводът приключи и Том не знаеше как да ѝ обясни развитието на нещата. Просто ѝ каза, че било по-добре да запазят сегашното положение. По-добре за него, Луиза,

майка му и малкото момиченце, което Луиза бе родила. Алекса и Савана бяха изпъдени да се върнат на Изток, откъдето бяха дошли. Никой не обичаше янките.

Луиза забрани на Том да води Савана в Чарлстън дори за кратки гостувания. Том идваше да види дъщеря си в Ню Йорк няколко пъти годишно, обикновено когато пътуваше в командировка. Алекса писа на доведените си синове известно време. Те бяха на четиринайсет и петнайсет години, когато тя напусна града, и се тревожеше за тях. Но не бяха нейни деца и виждаше в писмата им, че се разкъсваха между двете си майки. Постепенно писмата се разрешиха и накрая съвсем спряха. Тя започна да учи право и се опита да прогони всички от сърцето си. Всички, освен дъщеря си. Опитваше се упорито да не споделя гнева си със Савана, но дори шестгодишното момиченце усещаше колко е наранена майка му. Баща му бе чаровен принц, който изпращаше красиви подаръци. Ала накрая дори Савана разбра, че не бе добре дошла в живота на баща си. Не го намрази заради това, но понякога се натъжаваше. Обичаше да се среща с него. Беше толкова забавен. Фаталната му слабост, която го бе върнала в капана на Луиза, не се проявяваше, когато посещаваше дъщеря си в Ню Йорк. Савана го виждаше само като красивия, забавен и учтив чаровник. Въплъщение на южняшкия джентълмен с вид на филмова звезда. Алекса се бе влюбила във всички тези качества и същото стана и със Савана.

— Том има гръбнака на червей — казваше Алекса на майка си, когато Савана не бе наоколо. — Мъжът без гръбнак. Нямаше ли такъв филм?

Майка й, й съчувстваше, но й напомняше да не се озлобява. Не вършеше работа, а и щеше да нарани дъщеря й.

— Тя няма баща! — гневно отвърщаше Алекса.

— И ти нямаше — практично й напомняше майка й.

Бащата на Алекса почина от инфаркт на тенис корта, когато тя беше на пет години, от вродена сърдечна аномалия, за която никой не бе знаел, нито подозирал. Майка й прояви смелост и се записа да учи право, също както постъпи и Алекса. Но правото не бе заместител на щастливия брак, който Алекса погрешно мислеше, че има.

— И ти стана чудесен човек — редовно повтаряше майка й.

Мюриъл Хамилтън се гордееше с дъщеря си. Беше се справила храбро с ужасно положение, но все пак й се бе отразило. Алекса си бе

изградила твърда външна черупка, през която не можеше да проникне никой, освен дъщеря ѝ и майка ѝ. След развода излезе на няколко срещи. С колега от прокуратурата, един от следователите и брата на състудентка, но всички връзки приключиха бързо. Алекса нямаше желание да се вижда с мъже и съсредоточаваше цялото си внимание върху Савана. Единственото друго нещо, което я вълнуваше, бе работата ѝ.

Беше си дала обет, когато напусна Чарлстън. Никой вече нямаше да разбие сърцето ѝ. Никой не можеше да го намери. Беше го заключила на сигурно място, където допускаше само дъщеря си. Никой мъж вече нямаше да се доближи до нея и да я нарани. Около Алекса имаше стена, висока цял километър, и единствената, която имаше ключ към вратичката в нея, бе Савана. Дъщеря ѝ беше светлината на живота ѝ. Това не бе тайна. Кабинетът ѝ бе пълен с нейни снимки и тя прекарваше всеки свободен миг с нея. Беше си у дома с дъщеря си всяка вечер. Бяха заедно през уикендите. Тежкият момент щеше да настъпи, когато Савана постъпеше в колежа през есента. Алекса предпазливо предложи университета в Ню Йорк или „Барнард“, но Савана искаше да замине да учи другаде. Оставаха им девет месеца да живеят заедно и да се радват една на друга. Алекса се опитваше да не мисли какво щеше да стане след това. Животът ѝ щеше да опустее. Савана беше единственото, което имаше и което искаше.

Алекса грижливо прегледа документацията на Джек за Люк Куентин, досието му и списъка на жертвите, изпратен от другите щати. Наблюдаваха го от месеци и ченге в Охайо го бе свързало с едно от убийствата. Не напълно, нито неопровержимо, за да го арестуват, но достатъчно, за да го заподозрат. Нямаше доказателства, но той бил на точното място в точния момент, както и в още няколко други случая оттогава. Убийството в Охайо беше първото, което ги бе накарало да мислят, че Куентин е техният човек. Но не разполагаха с категорични факти за арест. Бяха го призовали на разпит, после отново при друг случай в Пенсилвания, който също не бе довел доникъде. И Куентин се бе изсмял в лицата им. Едва през последните две седмици в Ню Йорк, Чарли Макавой се уверил, че виновникът е Куентин, когато намерили труповете на две млади жени, а после извадили от реката още две. Всичките били от типа на Куентин и загинали по един и същи начин — изнасилени и удушени. Нямаше други следи от мъчения. Не ги беше

намушкал с нож, нито ги беше бил. Просто ги бе изнасилил и убил по време на акта. Единствените рани по жертвите му, освен синините по врата бяха получени след смъртта им, когато убиецът ги бе влачил, за да се отърве от тях. Тези драскотини и порязвания бяха осигурили кръвта, от която лабораторията се нуждаеше за ДНК.

Алекса прегледа документите, пристигнали от другите щати след ареста снощи. Опитваха се да сравнят жертвите на Куентин. Снимките на убитите момичета бяха ужасни и всичките приличаха на сестрата на Чарли. Нейната снимка също бе в купчината. Всички жертви бяха между осемнайсет и двапет и пет, повечето руси и сходни на вид. Всичките бяха изнасилени, преди да умрат, а синините по вратовете им показваха, че са били удушени, докато нападателят ги е изнасилвал, което отговаряше на желанието му да участва в жестоки филми и да убива жени по време на секс. Младите жени имаха родители и приятели, които ги обичаха, братя, сестри и годеници, чиито животи бяха променени завинаги след убийството на любимите им. Някои от трупове още не бяха открити. Други жени бяха изчезнали и никой не знаеше със сигурност дали са мъртви, но компютърът ги бе определил за вероятни жертви, тъй като приличаха на останалите. Общият брой, включително на жените, които още не бяха намерени, бе деветнайсет. Дванайсет трупа. Седем все още в неизвестност.

Люк Куентин си падаше по определен тип, ако той бе престъпникът. А ако не беше, то убиецът харесваше определен вид жени, млади, руси, красиви, обикновено високи и слаби. Няколко от тях бяха манекенки или победителки в конкурси за красота, гордостта на обществото си, млади момичета на път към щастлив живот и успех, преди да го срещнат. Той не сваляше развратни жени по баровете, нито убиваше проститутки. Търсеше си типичното американско съседско момиче, оставяйки зад себе си шокирани родители с разбити сърца в няколко щата. Джак, Чарли и останалите от съвместната група бяха убедени, че Куентин е убиецът, когото издирваха. Сега предстоеше да го докажат, а засъхналата кръв, космите в подметките на обувките му и влакната от мокета му бяха първата стъпка. За първи път ченгетата извадиха късмет, имаха онова, от което се нуждаеха. Една грешка от страна на убиеца, една дребна подробност и понякога цялата къщичка от карти се срутваше и те залавяха престъпника.

Трудно бе да се повярва, че един човек може да убие толкова много жени, но се случваше. В света имаше много болни и извратени хора. Работата на Джак бе да ги открие, а тази на Алекса — да ги осъди. И докато разглеждаше снимките, тя беше сигурна, че ще заключи Люк Куентин, ако той бе убиецът. Алекса щеше да се труди упорито и нямаше да се спре пред нищо, за да си получи заслуженото.

Това щеше да е малка утеха за семействата, загубили дъщерите си. Знаеше, че в много случаи родителите бяха изненадващо готови да простят и дори говореха с убийците и им казваха, че им прощават, Алекса никога не бе успяла да разбере това. Ако нещо се случеше със Савана, тя никога не би простила на престъпника. Не можеше да го направи. Самата мисъл я караше да трепери.

Джак отиде с нея на предварителното дело в три и половина. Алекса вече бе изчала всички материали и познаваше историята на Куентин. Загледа как го вкарват в съдебната зала в окови и оранжев гащеризон. Той носеше светли затворнически брезентови обувки тъй като неговите се намираха в лабораторията.

Куентин беше едър мъж, мощен, но грациозен. Движеше се с арогантност, която ѝ направи впечатление в мига, когато го видя. Не знаеше защо си го помисли, но в него имаше нещо сексапилно. Разбираше защо момичетата бяха привлечени от него и защо лесно би ги подмамил към затънтено местенце, където да останат насаме. Не изглеждаше опасен, а секси, хубав и привлекателен. Но само докато човек се вгледаше в студените му очи. Това бяха очите на човек, който не би спрял пред нищо. Като обвинител, Алекса бе виждала подобни очи и преди. Куентин си бърбеше небрежно с адвокатката, която съдът му бе назначил. Алекса го видя да се смее. Не изглеждаше разтревожен от факта, че седеше тук обвинен в четири изнасилвания и убийства. При това предумишлени убийства. Ако бе пред съдебни заседатели, Алекса щеше да настоява за четири отделни присъди. И той щеше да прекара в затвора следващите сто години. Случаят щеше да е дълъг и сложен, ако той не се признаеше за виновен, а типове като него обикновено не го правеха. Не се разкайваха за постъпките си и нямаха какво да загубят. Разполагаха с безкрайно много време и с парите на данъкоплатците. В някои случаи престъпниците дори се наслаждаваха на вниманието на медиите. Люк Куентин не изглеждаше ни най-малко притеснен, докато чакаха съдията. Той се завъртя бавно и погледна

право в Алекса. Ръцете и краката му бяха оковани, а до него стоеше полицаи. Очите му пронизаха Алекса като рентгенови лъчи и тя усети ледени тръпки по гърба си. Очите му бяха студени и заплашителни. Тя отмести поглед; внезапно ѝ бе съвсем лесно да повярва, че Куентин бе убил деветнайсет жени, а може би дори и повече. Чарли Макавой седеше в залата, вторачен в Куентин и изпълнен с желание за мъст. Беше видял трупа на сестра си и това, което убиецът ѝ бе причинил. И сега искаше възмездие. Но никое наказание нямаше да е достатъчно за Чарли.

Съдията влезе в залата и зае мястото си. Алекса изложи обвиненията, а съдията кимаше, докато слушаше внимателно. После обществената защитничка заговори в полза на обвиняемия и обяви, че той не се признава за виновен по нито едно от обвиненията, което беше стандартна процедура. Това означаваше, че Куентин нямаше да признае вината си, нито да приеме сделка с прокуратурата, каквато бездруго още не бе предложена. Беше прекалено рано. Адвокатката не направи опит да го освободи под гаранция при четири обвинения в изнасилване и убийство. Алекса заяви, че ще настоява за присъда пред съдебните заседатели. След няколко минути Куентин беше отведен обратно в затвора. Миг, преди да излезе от залата, той се обърна и отново погледна Алекса. Усмихна ѝ се загадъчно, после излезе през вратата. Имаше доволен вид, сякаш я бе преценил.

Тя беше по-възрастна от него и два пъти по-стара от жертвите му, но погледът му говореше, че можеше да я има, стига да пожелае. Алекса си помисли, че никоя жена не беше в безопасност около него. Той бе въплъщение на израза „заплаха за обществото“ и бе невероятно самоуверен. Нищо не показваше, че е изпълнен с разкаяние, страх или безпокойство. Изглеждаше просто като едър хубавец, който може да прави каквото си поиска.

В съдебната зала нямаше представители на медиите, защото все още за случая не бе съобщено официално, но Алекса бе сигурна, че медиите щяха да следят историята внимателно. Чувстваше се притеснена, когато излезе от залата. Сякаш Куентин бе прокарал ръце по нея. Искаше ѝ се да го удари. Час по-късно, когато остави палтото си в кабинета и се качи в друга съдебна зала, все още не я напускаше неприятното чувство. Съдът заседаваше, председателстван от съдийка, която гълчеше мъж, забравил да плати издръжката на детето си през

последните шест месеца. Съдийката заплаши да го вкара в затвора, а той обеща да плати веднага. В Семейния съд както винаги се разиграваха поне десетина драми.

Алекса изчака приключването на делото и последва съдийката в кабинета ѝ. Почука и отвори вратата, тъкмо когато тя сваляше робата си. Беше привлекателна жена в началото на шейсетте, облечена с черна пола и червен пуловер. Тя се усмихна на Алекса и се приближи да я прегърне.

— Здравей, скъпа. Какво правиш тук?

Алекса не знаеше защо всъщност бе дошла. Просто изпитваше нужда да се отбие тук след напрегнатия следобед в залата, където бе наблюдавала Куентин.

— Бях на предварителното дело по много сериозно престъпление. Обвиняемият е толкова страшен, че направо ме шашна.

— Какъв е случаят? — заинтересовано попита съдийката.

— Сериен убиец и изнасилвач. Напада млади жени между осемнайсет и двайсет и пет години. Имаме деветнайсет убийства, които се опитваме да свържем с него. Четири, за които сме почти сигурни, са тук в Ню Йорк. Надявам се да успеем да го заковем и за останалите, но още нямаме убедителни доказателства.

Съдийката потръпна, докато я слушаше. На табелката на бюрото ѝ пишеше „Мюриъл Хамилтън“. Това бе майката на Алекса, съдия в Семейния съд.

— Господи, радвам се, че нямам подобни случаи. Направо ми прилошава от тях. Достатъчно неприятно е да гледаш типове, които не плащат издръжка на децата си, а отиват и си купуват ново порше. Накарах един от тях да си продаде колата, за да изплати издръжката на жена си за няколко години назад. Понякога мъжете са такива кретени. Но твоят човек звучи наистина зловец.

Мюриъл определено не хареса новия случай на дъщеря си.

— Просто докато го гледах, след като изчетох всичко за него, ми изкара акъла — призна Алекса.

Не би споделила подобно нещо с никого, освен с майка си. Обикновено не реагираше по този начин, но арогантните погледи на Куентин наистина я бяха изнервили.

— Внимавай — предупреди я тя.

— Няма да оставам насаме с него, мамо — усмихна се Алекса.

Радваше се на факта, че двете можеха да си говорят и за работата, освен за всичко друго. Мюриъл спаси живота ѝ, когато се върна от Чарлстън. Идеята за записването на Алекса в юридическия факултет бе нейна. И както винаги се оказа права.

— Водят го в съда с белезници и окови — успокои Алекса майка си, но Мюриъл все още изглеждаш разтревожена.

— Понякога такива типове имат приятели. Като прокурор ти ще си в центъра на вниманието и целия му гняв, ако го обвиниш и осъдиш. Според него ти ще си причината да лежи в затвора. А и пресата ще се нахвърли върху теб.

И двете знаеха, че Мюриъл има право.

— Той като че ли няма нищо против да е в затвора — отбеляза Алекса. — А и кретенът, който си е загубил поршето, сигурно също ти е ядосан.

На няколко пъти на майка ѝ се бе налагало да изисква присъствие на полицаи у дома по време на тежки случаи. Мюриъл се засмя. Внезапно Алекса се сети нещо.

— Искаш ли да дойдеш на вечеря утре?

Майка ѝ я погледна с леко неудобство.

— Не мога. Имам среща.

— И ти, и Савана. Не мога да се съревновавам с нито една от двете ви.

— Не можеш и не се опитваш. Кога за последен път беше на среща?

— В каменната ера. Мисля, че хората носеха тояги и бяха облечени в кожи — отвърна развеселена Алекса, понеже Мюриъл винаги отваряше дума за любовния ѝ живот.

— Не е смешно. Трябва да излизаш повече. Поне да вечеряш с приятели.

Алекса само работеше, прибираше се у дома при дъщеря си и това бе всичко. Майка ѝ определено се тревожеше за нея.

— Известно време няма да мога да излизам. Трябва да подготвя обвинението.

— Винаги намираш извинение — укори я Мюриъл. — Мразя да ти възлагат подобни дела. Защо не си намериш по-добра работа? — подразни я тя. — Данъчно право или правата на животните, или нещо такова. Не ми харесва идеята, че преследваш серийни убийци.

— Нямам проблеми — увери я Алекса.

Не попита с кого има среща майка ѝ, тъй като знаеше. Мюриъл и съдия Шварцман имаха връзка от години, още откакто Алекса беше в колежа. Майка ѝ не бе излизала много преди това. Беше прекалено заета със собствената си работа и отглеждането на дъщеря си. Сега двамата със Стенли Шварцман ходеха на кино и вечеря и от време на време заминаваха някъде за уикенда. Алекса знаеше, че той обикновено прекарваше съботната нощ при майка ѝ. Никой от двамата не искаше да се жени и връзката им вървеше чудесно от години. Стенли беше прекрасен човек, пет години по-възрастен от майка ѝ и приближаваше годините за пенсия, но бе в много добра форма и невероятно жизнен. Имаше две дъщери и един син, по-големи от Алекса, и понякога всички се събираха заедно по време на празниците.

Мюриъл си облече палтото и двете си тръгнаха заедно от съда. Започваше да вали сняг и се качиха в такси. Алекса остави майка си пред дома ѝ и продължи към апартамента си. Очакваше с нетърпение да види Савана в края на дългия ден и се разочарова, когато откри, че дъщеря ѝ бе излязла. Тя потръпна за миг, когато си помисли за типове като Люк Куентин, които бродеха из улиците. Савана бе съвсем невинна за възрастта си. Мисълта беше ужасяваща, но Алекса запали лампата и я прогони от главата си. Огледа стаята и осъзна, че през есента винаги щеше да се връща в тъмен празен апартамент. Не очакваше това с радост, ни най-малко. Докато стоеше и размишляваше мрачно по въпроса, Савана звънна, за да ѝ каже че ще се прибере скоро. Не искаше майка ѝ да се тревожи и я предупреди, че ще доведе няколко приятелки. Това напомни на Алекса, че нещата все още бях наред. Люк Куентин се намираще в затвора, където му беше мястото. А Савана засега бе част от ежедневието ѝ. Алекса въздъхна облекчено, отпусна се на канапето и включи телевизора. Предаваха репортаж за Люк Куентин по вечерните новини. И видя собствената си снимка, на която напускаше съдебната зала след делото. Не беше видяла фотографа, направил снимката. Репортажът съобщаваше, че Алекса е старши прокурор, прочут с постигането на присъди при важни случаи. Единственото, което Алекса си помисли, бе, че косата ѝ изглеждаше ужасно. Нищо чудно, че не бе излизала на срещи повече от година, рече си тя, после се засмя, когато смени канала и видя същата снимка. Медийният цирк започваше.

3.

Алекса седеше сама в малка тъмна стаичка и наблюдаваше през огледалното стъкло как въведоха Люк Куентин в съседната стая. Джак Джоунс и Чарли Макавой го очакваха, настанени до дългата маса. Третият полицаи, участвал в ареста му, Бил Нийли, също бе там. Имаше и две други ченгета, които Алекса бе виждала, но не познаваше по име. Присъстваше целият разследващ екип, както и няколко човека от съвместната група, които щяха да работят с тях по-късно. Беше понеделник сутрин и всички изглеждаха свежи след уикенда.

Куентин бе въведен в стаята окован, както на делото. Изглеждаше невъзмутим и овладян. Заместник-шерифът му свали белезниците, когато седна, а Люк погледна мъжете от другата страна на масата.

— Някой да има цигара? — попита той с ленива усмивка.

Пушенето вече не бе разрешено в стаите за разпити, но Джак реши, че не е зле да помогне на Куентин да се отпусне. Той кимна и плъзна пакет цигари и кибрит по масата. Заподозреният запали. Алекса чуваше ясно всичко, докато наблюдаваше напрегнато. Искаше разпитът да мине добре. Куентин дръпна, издиша облак дим, после се завъртя към огледалото, сякаш бе усетил присъствието ѝ. През затъмненото стъкло ледените му очи се спряха на нейните и той се усмихна широко. Явно беше сигурен, че тя седеше там. Думата, която ѝ дойде наум, бе „дързък“. Не знаеше дали усмивката бе предназначена да е мила или презрителна. Тя седна по-изправено и без да мисли, протегна ръка към цигарите си. Нямахше кой да я види. Алекса запали, без да отмести поглед от Куентин.

— Разкажи ни къде беше през последните две години — започна Джак с равен глас. — В кои градове и кои щати.

Знаеха точно къде бе пътувал през последните шест месеца и Джак искаше да провери дали престъпникът щеше да им каже истината. Куентин спокойно изреди градове във всички щати, които им бяха известни.

— Какво правеше там?

— Работех. Посещавах познати от затвора. Не съм пуснат под гаранция. Мога да правя каквото си искам — отвърна Куентин предизвикателно.

Джак кимна. Знаеха, че е бил работник и хамалин, а в един от фермерските щати бе събирал реколтата. Внушителният му размер му помагаше винаги да си намери работа. Но не помагаше на жертвите му и им струваше живота. Знаеха и това. Куентин изглеждаше нагъл, но в поведението му не се долавяше и следа от насилие. Доколкото знаеха, и в затвора не бе имал проблеми с насилието. Говореше се, че Люк е човек, който обича спокойствието, но ако го нападнеш, ще отвърне на предизвикателството. Беше намушкан с нож, когато се опитал да прекрати побоя между две съпернически банди, но самият той нямаше отношения с бандите и предпочиташе самотата.

В затвора Куентин бе прочут като бегач. Тичаше ежедневно в двора. И продължи да тренира, след като излезе на свобода. Бяха го наблюдавали в различни паркове няколко пъти, а и често жертвите му бяха намирани там, но все още не можеха да ги свържат с него. Нямаше свидетели на престъпленията. Фактът, че бе тичал в същия парк, не означаваше, че той е извършил убийствата. В никоя от жените нямаше и капка сперма, а това означаваше, че беше използвал презерватив или пък имаше някакъв сексуален проблем, който вероятно бе довел до изнасилванията. Куентин беше направо гениален в престъпленията, ако той ги бе извършил.

Беше арогантен, но не и самохвалко. Чакаше въпросите и не казваше нищо друго. Гледаше ги спокойно в очите и от време на време поглеждаше към огледалото, зад което седеше Алекса. Без да осъзнава, тя вече бе изпушила поне шест цигари.

— Знаете, че не съм го направил — каза Куентин след малко, като се ухили на Джак, после погледна Чарли пренебрежително. — Нуждаете се от човек, на когото да лепнете престъпленията, за да изглеждате добре. Подмазвате се на пресата.

Джак реши да приключи с любезностите, когато срещна погледа на Куентин. В очите му нямаше вина или страх, нито дори тревога. Единственото, което видя, бе презрение. Люк им се подиграваше и ги смяташе за глупаци. Дори не се бе изпотил, както обикновено ставаше с престъпниците. Лампите в стаята бяха горещи. Всички ченгета се

потяха обилно, а Куентин изглеждаше удобно. Но пък те носеха дрехи бронираны жилетки, а той бе само в затворнически гащеризон.

— В калта по обувките ти открихме следи от кръв — съобщи му Джак.

— И какво? — спокойно отвърна Люк. — Тичам всеки ден. Не гледам в земята, когато го правя. Тичам през кал, кучешки и човешки изпражнения всеки ден. Може да съм минал и през кръв. Но по ръцете ми няма кръв.

По дрехите му също нямаше. Вече бяха проверил целия му гардероб. Кръвта бе само по обувките му. И можеше да казва истината, макар да не бе твърде вероятно.

— Не можете да ме държите тук вечно. Ако това е всичко, с което разполагате, обвиненията няма да издържат в съда. Знаете го не по-зле от мен. Ще трябва да свършите по-добра работа. Това са пълни глупости. Арестът не е изпитан.

— Ще видим. На твое място не бих разчитал на това — каза Джак със спокойствие, каквото всъщност не изпитваше.

Нуждаеха се от солидни доказателства. Разполагаха с достатъчно да го арестуват, но не и да го осъдят. Надяваха се отново да извадят късмет и да се сдобият с нужното. Хората в екипа бяха кадърни, а може би и някой друг доносник щеше да се появи, макар че Куентин не приличаше на човек, който дрънка пред околните. Беше прекалено умен. А и уликите, които очакваха от лабораторията, щяха да го заковат.

Разпитът продължи няколко часа. Питаха го къде бе ходил, какво бе правил, с кого се бе срещал, с какви жени бе излизал, в кои хотели бе отсядал. Беше потвърдено, че е живял в градовете, където бяха убити жените, но засега нищо друго не го свързваше с жертвите. Всичко висеше на косъм, но все пак вършеше работа, а и разчитаха на криминолозите да им помогнат с ДНК-то.

— Трябва да докажете много повече от това, че съм тичал в същия парк.

Но кръвта и космите бяха достатъчни засега и дори Люк Куентин го знаеше.

Не споменаха страстта му към филми с убийства на жени през целия разпит. Не искаха още да се издават. Предложиха му и обществената защитничка да присъства на разпита, но Куентин каза,

че нямало нужда. Не се страхуваше от ченгета, а смяташе обществените защитници за смотаняци. Винаги бяха млади и невинни и повечето хора, които защитаваха, биваха осъждани. Фактът, че тези хора бяха виновни, беше без значение за него. А и жената, която му бяха определили за адвокат, не бе по-добра. Работеше като обществен защитник едва от година. Не му пукаше. Реши, че случаят никога нямаше да стигне до съда и поради липса на доказателства щеше да им се наложи да го освободят. Не можеха да докажат абсолютно нищо, а кръвта по обувките му нямаше да е достатъчна.

Кръвта от четирите жертви идваше от нараняванията, които бяха получили на земята, където бяха изнасилени или влачени. Но те не бяха причина за смъртта. Той винаги събличаше дрехите им и не си правеше труда да ги облече отново, след като ги изнасилеше и убиеше. Първите две момичета бяха намерени в плитък гроб в парка, изровени от куче. Другите две бяха хвърлени в реката, което бе по-трудно за изпълнение, но убиецът го бе извършил, без да го видят. Трупите на жертвите в другите щати бяха захвърлени по подобен начин. Някои от момичетата още не бяха открити, но почти със сигурност бяха мъртви. Изчезнаха безследно, някои от тях, докато тичаха в парковете рано сутринта или вечер.

Убиецът очевидно си падаше по хубавите пейзажи за делата си. Едно от момичетата от Средния Запад, едва осемнайсетгодишно, бе изчезнало от семейната ферма. Родителите на младата жена казаха, че тя редовно ходела на автостоп до града, но не се притеснявали, тъй като познавали всички в околността. Ала този път очевидно я бе качил непознат. Родителите ѝ живяха в продължение на месеци с надеждата да чуят, че бе заминала с някой млад хубавец. Но никога не получиха вест от нея, а трупът ѝ бе открит в полето, когато булдозер разкопа земята няколко месеца по-късно. Тя бе умряла по същия начин като останалите — изнасилена и удушена.

Разпитваха Куентин три часа, после го върнаха обратно в килията му. Той излезе от стаята, без да погледне назад. Не се обърна и към огледалото и Алекса. Тя бе не по-малко изморена от полицаите, когато се събраха в кабинета ѝ да обсъдят чутото. Куентин не им бе дал нищо, освен потвърждение за местата, които бе посетил. Но те бездруго ги знаеха. Чуха и имена на хора, с които се бе запознавал, вечерял или работил, но и те бяха без значение. Люк знаеше как да се

предпазва. Откак бе освободен от затвора, никога не бе арестуван. Обичаше текила и евтино вино, също като повечето колежанчета, които обаче не изнасилваха и убиваха жени. Пиенето на евтин алкохол не е престъпление, а хората, които го познаваха, твърдяха, че Люк може да носи на пиячка и не се замесва в сбивания по баровете. Куентин беше хладнокръвен и пресметлив и преценяваше внимателно всичките си действия. Беше го направил и по време на разпита.

— Не научихме много — обади се едно от младите ченгета разочаровано.

— Не съм го и очаквал — спокойно отвърна Джак. — Люк е хитър. Няма да се изпусне и да издаде нещо. Ще се наложи да сглобим случая бавно, сламка по сламка и тухла по тухла, както трите малки прасенца, строящи къщите си. Той няма да ни улесни. Ще трябва да поработим здраво, за да го заковем.

Алекса хареса аналогията с трите прасенца и се усмихна, когато останалите излязоха от кабинета ѝ.

— Е, какво мислиш? — попита тя Джак, щом останаха сами.

И двамата бяха наясно, че Куентин нямаше минало с жестоки престъпления. Но след последната си присъда бе променил метода си на действие. Алекса бе убедена, че той е престъпникът. Полицаяте, които го следяха и проучваха от месеци, също бяха убедени в това.

— Честно казано, смятам, че той е извършителят. Инстинктът ми твърди, че Куентин е убил всички тези жени, може би дори и повече. Но мисля, че ще трябва да поработим усърдно, за да го пипнем. Вярвам, че е виновен. Сега просто трябва да го докажем, и после ти ще можеш да си свършиш работата.

Алекса кимна в съгласие. Резултатът още не бе сигурен, но искаше силно да го осъди, защото бе убедена, че той бе убиецът. Инстинктът ѝ беше същият като този на Джак, но Куентин бе хитър и нямаше да е лесно да го разобличат. Притежаваше всички черти на социопат, човек, който извършва зловещи престъпления, без да му мигне окото. Очевидно не се страхуваше и не изпитваше разкаяние. Но може би това щеше да стане по-късно.

— Искаш ли да споделим обяд, който почти сигурно ще ти разстрои стомаха? — предложи Джак. — Можем да поговорим за случая. Или за нещо друго, ако предпочиташ. Трябва да размисля върху това, което Куентин ни разказа. Понякога улавям нещо по-късно,

когато си припомня чутото. Отначало не изглежда важно, но после се оказва следа, свързана с нещо значително.

Джак бе добър в работата си, тъй като се съсредоточаваше върху всяка дребна подробност. Във всички случаи, по които бяха работили заедно, бе постигал чудесен резултат. Беше най-добрият следовател, с когото разполагаха, а Алекса бе най-добрият прокурор.

— Разбира се, но трябва да се върна тук до два часа, имам среща. Готвя се за предварителното дело.

Трябваше да се яви в съда след два дни и Джак щеше да я придружи. Алекса искаше да е идеално подготвена. Но поради тази липса на достатъчно доказателства аргументите ѝ за вкарването на Куентин в съда трябваше да са убедителни. Все още не разполагаха с димящия пистолет, но пък тя бе много добра в работата си.

Тръгнаха по улицата към закусвалнята, която мразеха, но посещаваха често. Алекса се опитваше да си носи храна от вкъщи, но обикновено бързаше и забравяше да си приготви нещо, така че или гладуваше цял ден, или ядеше боклуци от машините, или жертваше храносмилателната си система в закусвалнята. Мястото бе ужасно, но се намиреше близо до сградата, където работеха. Всички бяха съгласни, че човек трябваше или да умира от глад, или да е склонен към самоубийство, за да яде там. Храната беше тежка, мазна, често прегорена или полусурова. Алекса обикновено се опитваше да мине само със салата, защото ѝ се струваше най-безопасна. Джак обичаше солидни порции и се спря на днешния специалитет, който изглеждаше смъртоносен.

Той си поръча руло „Стефани“ с пюре, а Алекса салата „Цезар“, спаружена и безвкусна както винаги.

— Господи, мразя храната тук — промърмори тя и Джак се ухили.

— Да, аз също. Но ям тук поне два пъти на ден, понякога и три. Никога нямам време да отида някъде другаде.

След развода си преди години той прекарваше повечето си време в службата, дори през уикендите. Нямахме какво друго да прави и твърдеше, че това му пречи да се набутва в неприятности. Алекса имаше същата теория за себе си.

— И двамата работим прекалено много — отбеляза тя, като се намръщи на противната маруля.

— Е, не е нещо ново. Как е любовният ти живот? — попита той небрежно.

Винаги бе харесвал Алекса. Беше умна, работеше здраво, проявяваше се като корава, когато се налагаше, но също така беше справедлива и мила, добра и красива. Трудно му бе да намери нещо, което не харесваше у нея, само дето беше малко кльоцава за вкуса му и не полагаше грижи за косата си. Вечно бе вдигната на кок, макар да подозираше, че в леглото сигурно е дълга и гъста. Опитваше се да не мисли за това и да си напомня, че Алекса бе „едно от момчетата“ в живота му. Поне тя се държеше по този начин. Беше силно наранена от брака си и предателството на бившия си съпруг. Веднъж му разказа историята си и тя бе по-лоша и от неговата.

— Предполагам, че се шегуващ, нали? — усмихна се тя в отговор на въпроса му. — Кой ти има време за любовен живот? Имам дете и сериозна работа. Те са ми достатъчни.

— Някои хора се справят и с повече. Дори излизат на срещи, влюбват се и се женят. Или поне така съм чувал.

— Сигурно взимат наркотици — пошегува се Алекса и бутна салатата настрана. — Е, какво мислиш за нашия случай? Смяташ ли, че ще успеем да го пипнем?

— Надявам се. Със сигурност ще се опитам. Куентин е адски хладнокръвен. Способен да убие всеки, когото си избере, ако може да се измъкне.

— Какво те кара да мислиш така?

Алекса бе заинтригувана от коментара му и винаги се доверяваше на преценката му. Джак рядко грешеше. Вероятно и този път бе прав.

— Няма случай на престъпления с насилие и никога преди не е убивал — напомни му тя.

— Това означава, че просто е добър. Не знам защо мисля така, те са най-опасните машини, а не човешки същества. Но съм виждал типове като него, а също и ти. Класически социопат, а обикновено те са умни. Убиват те със същата лекота, с която се ръкуват с теб. Куентин може да не е убил никого, когато е бил по-млад, но съм убеден, че сега би го направил. Може да е мръднал последния път в затвора. Смятам, че е болен и извратен мръсник и ще ни накара да се потрудим сериозно. Покрил си е следите много добре. Не знам как извадихме

късмет с кръвта по обувките му. Социопатите обикновено не допускат подобни грешки. Може да се е почувствал прекалено самоуверен, а и със сигурност не подозираше, че го наблюдаваме.

Този факт стана ясен по време на разпита. Полицаяте просто го оставиха да говори, за да видят какво щеше да каже.

— Мамка му, надявам се да го заковем — възкликна Алекса пламенно.

Ужасно ѝ се искаше да го вкара зад решетките завинаги.

— Аз също — съгласи се Джак.

— Прилошава ми, когато видя снимките на онези момичета. Всичките са толкова млади и красиви. Приличат на дъщеря ми.

В мига, когато изрече думите си, Алекса потръпна. Преди не се беше замисляла по въпроса, но наистина приличаха. Савана беше неговият тип. За щастие той бе на сигурно място в затвора, а не се мотаеше из улиците. Засега.

— Как е тя, между другото? — попита Джак, променяйки темата.

Имаше чувството, че познава Савана благодарение на безбройните ѝ снимки в кабинета на Алекса, а и я беше виждал два-три пъти в службата. Беше красиво момиче, също като майка си.

— Подготвя молбите си за кандидатстване. Иска да следва в „Принстън“, който поне е в Ню Джърси. Плаша се до смърт, че може да замине за „Станфорд“. Не искам да е толкова далеч. Животът ми ще се превърне в пустиня, когато постъпи в колеж.

Джак кимна, забелязал тъгата по лицето ѝ. Алекса беше прекалено млада, за да се откаже от собствения си живот заради детето си.

— Може би трябва да помислиш по въпроса. Все още имаш време да направиш нещо.

— Какво? Чувам подобно нещо от човек, който работи не по-малко от мен? Последната ми среща може да е била в каменната ера, но нещо ми говори, че твоята е била поне хиляда години преди това.

Джак се разсмя гръмко.

— Тогава ме послушай — каза той. — Допускаш грешка. За мен е вече прекалено късно. На моите години мога да излизам с по-млади жени, които искат бебета, а аз не искам. Или с жени на моята възраст, които са ядосани, огорчени и мразят мъжете.

— И между двете няма друго?

Алекса се зачуди дали Джак бе прав. Знаеше, че самата тя бе адски огорчена от Том, а и от мъжете като цяло. Беше си дала обет никога вече да не се доверява на мъж и го бе изпълнила. Оградата ѝ беше висока километри.

— Има — отвърна Джак. — Проститутки. Но аз съм прекалено стиснат, за да плащам за секс.

И двамата се засмяха. Джак плати обема и Алекса му благодари.

— Не казвай, че не те водя по най-добрите места — ухили се той. — Ако теорията, че можеш да получиш секс срещу хубава вечеря, е вярна, вероятно трябва да ме сриташ заради обяда. Как ти е стомахът след салатата? Прилошава ли ти вече?

— Не още. Обикновено отнема около половин час.

Шегите за закусвалнята бяха безброй, но истината бе, че мястото беше кошмарно. Всички ченгета се кълнях, че храната в затвора е много по-добра, и вероятно бяха прави.

Върнаха се в службата заедно и Джак каза, че ще я държи в течение за развитието на нещата. Медиите се интересуваха силно от Куентин, затова всички в прокуратурата внимаваха какво казват. Репортерите вече се опитаха да интервюират Алекса, но тя отказа. Реши да остави пресата на главния прокурор.

Тя прекара остатъка от следобеда в срещи, поработи върху документите си за съда и си тръгна по-рано от обикновено, към шест часа. Майка ѝ и съдия Шварцман щяха да дойдат на вечеря и Савана тъкмо бе пъкнала пилето във фурната, когато Алекса се прибра. Изглеждаше красива и свежа и бе играла волейбол цял следобед. Беше въодушевена от победата срещу съперниците им от друго училище. Алекса се опитваше да ходи на мачовете ѝ, когато можеше, но за съжаление не се случваше достатъчно често. Отново се впечатли от приликата на дъщеря си с жертвите на Люк Куентин. Внезапно смъртта на нещастните млади жени ѝ се стори още по-ужасна.

— Как върви случаят със серийния убиец? — попита Савана.

Двете стояха в кухнята. Алекса правеше салатата, а Савана сложи картофите в микровълновата. Мюриъл и Стенли Шварцман щяха да се появят след половин час. Дотогава майка и дъщеря можеха да си побъбрят, както правеха винаги, като готвеха.

— Върви — отговори Алекса. — След два дни трябва да се явя в съда. Докъде стигна с молбите? Приключи ли някои от тях? Искам да

ги видя, преди да ги изпратиш — напомни тя на дъщеря си.

Но Савана пишеше отлични есета, а оценките ѝ бяха високи. Можеше да кандидатства навсякъде. Алекса си бе свършила работата добре и Савана бе умно момиче.

— Завърших „Принстън“ и „Браун“. Остават ми „Харвард“ и „Станфорд“. Но не мисля, че ще вляза там. Е, университетът във Вашингтон и „Дюк“ също стават.

Постъпването в колежа все още изглеждаше нереално за Савана и ѝ приличаше на мечта, но бе вълнуващо. Очакваше с нетърпение да си поговори за това с баща си, когато отиде на ски.

Алекса и Савана приключиха приготвянето на вечерята и започнаха да подреждат масата. След няколко минути на вратата се позвъни. Майка ѝ и Стенли се появиха. Той беше хубав, изискан и жизнен мъж, въпреки възрастта си. Видът му беше точно такъв, както би трябвало да изглежда уважаван съдия. Сериозен, консервативен, но със страхотно чувство за хумор и усмихнати очи.

Пилето беше много вкусно и всички се престориха, че не забелязват прекалено препечените картофи. Разговорът беше весел. Трите поколения жени винаги прекарваха чудесно заедно, а Стенли изпитваше удоволствие от компанията им. Алекса му напомняше за собствените му дъщери, а Савана за любимата му внучка, която бе на същата възраст. Говориха за молбите на Савана и за смешното дело, на което Стенли бе съдия наскоро. Някакъв тип бе решил да съди колегата си, задето кихал непрестанно върху него и го разболял. Делото бе прекратено поради липса на зъл умисъл и ищецът не получи нищо.

— От време на време се питам дали всички хора са луди — въздъхна Стенли, като довърши салатата. — Върху какво работиш напоследък, Алекса?

— Нашумелият случай със серийния убиец, който е по всички вестници — отговори Мюриъл вместо нея.

Стенли я изгледа впечатлен.

— Тези случаи винаги са трудни. И емоционално тежки. Не ми излизат от главата в продължение на месеци.

Алекса кимна. Делото на Куентин вече се бе настанило трайно в главата ѝ. Познаваше всяка подробност в лицата на мъртвите момичета и живота им, но знаеше твърде малко за обвиняемия, за това как бе

извършил престъпленията, кога и къде и какво го караше да убива. Ала щеше да стигне и дотам. Винаги стигаше.

— Мразя, когато Алекса се занимава с подобни случаи — промърмори майка ѝ, докато носеше чиниите към миялната машина.

Мюриъл се радваше на вечерите у дъщеря си, където винаги се чувстваше спокойна и весела. Стенли също обичаше да идва с нея. Имаха чудесна връзка и се наслаждаваха на едни и същи неща. Недостатъчно, за да се оженят на този етап от живота си, но достатъчно, за да прекарват дълго време заедно и да говорят по телефона всеки ден. Понякога обядваха в нейния кабинет или неговия.

— Винаги се тревожа, че обвиняемите са прекалено опасни и имат не по-малко опасни приятели вън от затвора.

— Случило ли се е нещо подобно? — попита Стенли с тревога, но Алекса поклати глава.

— Не. Всичко е наред.

Вечерята приключи малко по-късно и Алекса и Савана се прибраха в спалните си. Савана прекара остатъка от вечерта в разговори по телефона, а Алекса потъна в документите по случая и накрая заспа облечена. Савана дойде да ѝ пожелае лека нощ, взе внимателно листата от ръката ѝ, покри я с одеяло и загаси лампата. Алекса заспиваше с дрехите редовно, особено когато имаше сериозен случай. Савана я целуна, но майка ѝ не помръдна, а само похъркваше леко. Савана се усмихна и затвори вратата.

4.

На следващия ден, след вечерята с майка си, Алекса получи добри новини. Последният подробен доклад за ДНК-то доказваше, че засъхналата кръв по обувките на Люк Куентин отговаряше на тази на две от убитите жени, а космите бяха от другите две жертви. Алекса прие новината като желан подарък, тъй като сега вече можеха да го свържат категорично с четирите жертви. Следователите трябваше да докажат как кръвта и космите се бяха озовали по обувките му, но докладът пристигна точно навреме за явяването в съда на следващия ден. Джак ѝ звънна, за да ѝ съобщи новината, и Алекса засия от радост. Все още престояха няколко проби, но информацията, с която разполагаха, бе надеждна. Люк Куентин определено си имаше сериозни неприятности. Алекса се обади на обществената защитничка и ѝ разказа всичко. Адвокатката не бе приятно развълнувана.

— Смятате ли, че можете да постигнете присъда с това? — попита тя.

Алекса познаваше жената и я харесваше, макар все още да не бе много опитна.

— Да, смятам — заяви твърдо тя.

— Не разполагате с много.

Е, това бе вярно.

— Разполагаме с четири мъртви жени, бивш затворник, рецидивист, с кръв и косми от жертвите по обувките му, а те не са се озовали там, докато е похапвал в „Макдоналдс“. Куентин твърди, че може да са се полепили по обувките му, като е тичал в парка. Но не е минал през четири различни местопрестъпления. Ще действаме. Уведоми ме, ако той поиска да склучи сделка с нас.

— Не мисля, че ще иска — отвърна адвокатката нещастно.

Горката жена не очакваше този случай с нетърпение. Убийствата на четири жени щяха да настроят обществеността срещу Люк, а от това, което бе видяла досега, клиентът ѝ не изпитваше никакво разкаяние и бе адски самоуверен. Съдебните заседатели щяха да го

намразят в мига, когато го видеха. Тя щеше да положи всички усилия, но и двете знаеха, че вероятно щеше да загуби. А Куентин нямаше желание да се признае за виновен. Разполагаше с безкрайно време и нямаше какво да губи. Ако бъдеше осъден, щеше да прекара остатъка от живота си в затвора. И той не възнамеряваше да ги улесни по никакъв начин.

— Благодаря, че ме уведоми — каза адвокатката на Алекса, после двете се сбогуваха и се върнаха на работа.

Както винаги Алекса беше безукорно подготвена за предварителното дело на следващия ден. То бе проведено в съда в Манхатън, където се намираше кабинетът ѝ. Джак я взе от дома ѝ сутринта и я закара дотам в цивилна полицейска кола. Делото беше закрито и всичко за него бе държано в пълна тайна. Само тя, представляваща прокуратурата, Джак като ръководител на следствието, обвиняемият и адвокатката му и съдебните заседатели, които трябваше да решат дали доказателствата бяха достатъчни за започване на дело. Алекса знаеше, че осемнайсет от двайсет и тримата членове на журито щяха да са там — двама повече, отколкото бяха нужни за решение. Поне дванайсет трябваше да гласуват за възбуждане на съдебно дело и тя се надяваше, че щяха да го направят. Двамата с Джак не говориха много на път към съда — беше прекалено рано. Куентин щеше да бъде охраняван в залата от четирима пазачи, в случай че се опиташе да избяга. Обществената защитничка щеше да го чака там. Тя имаше право да подаде молба, за да попречи на свикването на съдебните заседатели, но не го беше направила. Доказателствата срещу клиента ѝ бяха твърде сериозни и правеха молбата невъзможна.

Джак и Алекса забързаха по стъпалата на съда и влязоха в залата в мига, когато Куентин бе въведен през друг вход. И двамата бяха идвали тук много пъти преди и бяха постигали добри резултати. Беше рядкост, почти нечувано, обвиненията на Алекса да бъдат отхвърлени. Документацията ѝ беше изрядна, не искаше никакви процедурни грешки в този случай.

Настаниха се на масата на прокуратурата, а обществената защитничка седна от другата страна на пътеката, на масата на защитата. Алекса се изненада, когато видя, че Люк Куентин е облечен в костюм. Нямаше представа откъде го беше взела адвокатката му, но

изглеждаше добре. Алекса се зачуди дали е негов. Не бе твърде вероятно. Той погледна към нея, но този път не се усмихна. Очите му я пронизаха като нажежени остриета, които се забиха в главата ѝ. В погледа му се четеше дива омраза. После той се обърна настрана. Алекса си представи същия поглед в очите му, докато изнасилваше и убиваше някое младо момиче. Вече въобще не изпитваше съмнения относно вината му.

Съдебните заседатели изслушаха доказателствата на Алекса. Нямаше свидетели, които да ги опровергават. Джак предостави достатъчно факти в подкрепа на обвинението, без да издава основните тайни. Съобща, че в други щати се провеждало разследване за още петнайсет потенциални жертви и все още работели по случая, но засега разполагали с четири сигурни жертви. Съдебните заседатели поговориха с обвиняемия накратко и му зададоха няколко въпроса относно уликите срещу него. После благодариха на всички за явяването им в съда и казаха, че ще съобщят решението си по-късно през деня, след като гласуват. Но Алекса разбираше по лицата им, както и всички останали в залата, че щяха да гласуват в полза на обвинението. Нямаха друг избор с четири убити жени и кръвта по обувките на Куентин.

— Е, дотук добре — заключи Джак, когато се качиха на горния етаж. — Сега трябва да се захващаме за работа.

Алекса кимна и се разделиха мълчаливо, всеки замислен за предстоящите си задачи. Бремето вече бе върху следователите, те трябваше да ѝ осигурят доказателствата, от които се нуждаеше, за да спечели делото. И тя им се доверяваше напълно.

Късно следобед ѝ се обади председателят на съдебните заседатели. Бяха решили да обвинят Куентин в четирите случая на изнасилване и предумишлено убийство. Алекса знаеше, че следващите месеци до започването на процеса щяха да са изключително напрегнати и стресиращи. Тя се обади на обществената защитничка и я попита дали би се съгласила на ускорено дело. Адвокатката я послуша и прие. Джо Маккарти също бе на мнението на Алекса, че в интерес на обществото бе да осъдят Куентин колкото се може по-бързо и да го заключат завинаги. Обществената защитничка си призна, че не очакваше делото с нетърпение. Датата бе определена за май, значи им оставаха пет месеца. В петък вечер, след организирането на цялата

документация, разчистването на бюрото си и задвижването на съдебната машина, Алекса бе напълно изтощена.

Тя и Савана си поръчаха пица за вечеря, после дъщеря ѝ излезе с приятели, а Алекса изпразни куфарчето си и се захвана за работа. Знаеше, че сега, когато делото на Куентин предстоеше, нямаше да има никакъв светски живот поне до май. Но пък така или иначе тя нямаше такъв.

Савана имаше планове с приятелите си за целия уикенд, което позволи на Алекса да работи, без да изпитва вина. Най-после, в неделя следобед, двете седнаха да прегледат молбите на Савана за колежа. Беше завършила и последните.

— Изглеждат чудесно — отбеляза Алекса и се усмихна гордо.

Както винаги, Савана бе спазила определения срок.

— Слагай ги в пликовете и ги изпращай.

Заедно прибраха документите в пликовете, сложиха им марки и ги адресираха до различните университети. Алекса предложи да ги сваля до пощенската кутия, щеше да ѝ дойде добре малко свеж въздух. Не беше излизала от апартамента от петък и бе работила целия уикенд.

Тъкмо излизаше от апартамента, когато забеляза плик, пъхнат под вратата. Почеркът бе изкривен и приличаше на детски.

— Какво е това? — промърмори Алекса, като вдигна писмото.

Беше адресиран до Савана.

Тя влезе в стаята на дъщеря си и ѝ подаде плика.

— Май получаваш любовни писма от малки дечица — пошегува се Алекса.

Савана отвори плика и погледна объркано. Писмото бе разпечатано на принтер. Ако бе написано от дете, то беше дете, което притежаваше компютър. Но пък в наши дни повечето деца имаха компютри.

Савана изглеждаше леко притеснена, когато подаде писмото на майка си.

„Обичам те и искам тялото ти.“

— Е, посланието е съвсем ясно. Имаш ли представа от кого е?

Бележката не беше подписана и Савана поклати глава отрицателно.

— Странно е, мамо. И зловещо. Като от някой воайор.

— Или от таен обожател. Чудя се дали е някой в кооперацията, защото не е пристигнало по пощата. Просто внимавай, когато излизаш и се прибиращ, и не се качвай сама в асансьора с човек, когото не познаваш.

— Защо някой би ми написал нещо подобно?

— Защото в света има много луди, а ти си красиво момиче. Само внимавай, бъди разумна и всичко ще е наред.

Алекса се опита да приеме случилото се безгрижно и слезе долу да пусне молбите. Не искаше да признае пред дъщеря си, че и тя самата бе леко уплашена. Мислеше за предупрежденията на майка си, че трябва да е особено внимателна, че хора като Куентин имаха приятели навън, макар те самите да бяха в затвора. Засега той не изглеждаше като човек, който има много приятели, най-вече в Ню Йорк. Някои от другарчетата му в затвора бяха казали на следователите, че Люк бил вълк единак.

Алекса попита портиера дали някой бе доставил писмото лично. Той ѝ отговори, че никой не бе идвал, което я накара да се запита кой и как бе оставил писмото под вратата. И най-важното — кой би написал подобно нещо на дъщеря ѝ и защо. Опита се да си придаде небрежен вид, когато се върна горе, но определено беше разтревожена. Прибра писмото в найлонов плик. Савана заговори за него, когато им доставиха китайската храна и двете седнаха да вечерят.

— Мислех си за писмото, мамо. Смятам, че е наистина заплашително, и не мисля, че е написано от дете. Хлапетата просто не пишат такива неща.

— Може би някое самотно момче би го направило. Момче, което е тайно влюбено в теб и преправя почерка си, за да не познаеш кое е. Не смятам, че е сериозно. Бездруго трябва да си внимателна, но това не е заплаха — повтори Алекса, като се опита да прозвучи хладнокръвно.

— Предполагам, че си права — съгласи се Савана и захпа пролетното руло. — Но все пак ме кара да настръхвам.

— Да, мен също. И е направо обидно. Аз също живея тук, но никой не е влюбен в мен и не ми казва, че иска тялото ми.

Савана се засмя. Истината бе, че Алекса никак не се зарадва на анонимното писмо до дъщеря ѝ. Беше много по-притеснена, отколкото показваше.

Без да спомене и дума на Савана, тя пхна писмото в чантата си и на следващия ден го занесе в лабораторията. Беше дежурен любимият ѝ криминолог, млад азиатец, който винаги ѝ даваше бързи резултати и ѝ обясняваше и най-дребните подробности.

— Кой е написал това? — попита тя, като му подаде найлоновия плик с писмото.

Той се засмя.

— Имаш предвид какъв цвят е косата му и кой номер са обувките му? Или просто каква марка джинси носи?

— Имам предвид дали е мъж, жена или дете.

Алекса се страхуваше, че писмото не бе написано от влюбено момче, нито дори от похотлив старец. Имаше чувството, че бе предназначено да уплаши самата нея и бе постигнало желания резултат.

Криминологът присви очи, сложи гумени ръкавици и извади писмото от плика. Погледна го и ѝ се усмихна.

— Дай ми няколко минути. Трябва да довърша нещо, иначе момчетата от отдел „Наркотици“ ще ме очистят. Ще ти звънна след около час. Предполагам, че искаш да го проверя и за отпечатъци, нали?

Тя кимна.

— Благодаря — усмихна му се Алекса и се върна горе в кабинета си.

Както ѝ бе обещал, криминологът звънна след час.

— Добре, ето ти данните — започна Джейсън Ю делово. — Възрастен мъж, вероятно в края на двайсетте или около трийсетгодишен. Американец. Възможно е да е учил в католическо училище. Може дори да е свещеник — пошегува се той.

— Да бе, много смешно.

— Почеркът е променен, за да прилича на детски. По хартията няма отпечатъци. Сигурно е носил гумени ръкавици. Смъртна заплаха? — попита той любопитно.

Не беше необичайно за ченгетата, прокурорите и дори обществените защитници да получават смъртни заплахи. Престъпниците, които влизаха в затвора, побесняваха срещу адвокати

и съдии, както и срещу ченгетата, извършили ареста. Това си вървеше с работата.

— Не, нищо такова. Нещо като любовно писмо до дъщеря ми.

— И искаш да узнаеш кое е гаджето?

— Тя няма гадже. Това е анонимно писмо, написано от мръсник, който казва, че иска тялото ѝ. А тъй като работя по случая на Куентин, определено се плаша от мъже, преследващи млади жени. Вероятно просто страдам от параноя и е някой хлапак от кооперацията.

— Е, по-добре да си сигурна — съгласи се той. — В момента работя по ДНК-то ти. Ще ти се обадя веднага щом науча нещо ново.

— Благодаря ти, Джейсън — каза тя и затвори.

Криминологът не разреши загадката с анонимния обожател на Савана, но сега поне знаеха, че е мъж, а не хлапак. И както Савана каза, това я караше да настръхва. Алекса не беше сигурна, че Люк Куентин стоеше зад това, а и той нямаше причини да знае за съществуването на дъщеря ѝ. Но някой беше написал писмото. И ако Куентин бе успял да я проучи по някакъв начин, може би по интернет от компютъра в затвора, и беше открил, че има дъщеря, тогава той разполагаше с нужната информация и може да е накарал някого да напише писмо до Савана, за да я уплаши. Или пък бе поискал от някого да я проследи, за да открие, че има дъщеря. Не знаеше как е успял да го уреди, но пък той бе смятал, че въобще няма да възбудят дело срещу него, а го бяха направили. Неизбежно беше да я обвини за това, а погледите му към нея бяха предназначени да я притеснят и да ѝ покажат кой бе силният, както и че за него тя е просто парче женска плът като всяка друга. В него имаше дива сексуалност заедно с арогантността му, която не бе останала незабелязана. И Алекса не харесваше това. Ни най-малко. Особено, когато бе насочено срещу дъщеря ѝ. Ако той бе изпратил писмото, то беше, за да уплаши Алекса и нищо повече. Да ѝ покаже, че можеше да достигне до нея дори от затвора.

— Какво става? — попита Джак, като влезе в кабинета ѝ и забеляза странното ѝ изражение.

— Защо?

— Изглеждаш изпълнена с желание за убийство.

— Не. Убиецът е нашият подсъдим. Аз съм само разтревожена.

— За какво? — настоя той и се настани на стола срещу бюрото ѝ.

— Савана. Получихме тъпо анонимно писмо през уикенда, от някакъв тип, който твърди, че искал тялото ѝ. Вероятно страдам от параноя, но се зачудих дали Люк Куентин е накарал някого да напише писмото и да го достави в дома ми. Искаш ли да прегледаш списъка с посетителите му и да провериш дали някой е ходил да го види. И ако е така, да провериш човека.

— Разбира се — увери я Джак. — Но вероятно не е той. Не е толкова глупав. Тъкмо прекарах два часа в изготвяне на доказателства по случая и смятам, че Куентин определено е умен тип. Какъв смисъл има да ухажва дъщеря ти? Или да изпраща анонимни писма, за да те плаши? Той е в затвора и последното, което иска, е да се доближава до вратата ти и да те вбесява. Ти определено си впечатляващ опонент, а и законът е на твоя страна. Не мисля, че той го е направил. По-вероятно е нещо случайно. Савана е красиво момиче. Всеки би могъл да напише писмото.

— Сигурно си прав. Просто съм нервна. И не ми харесва идеята да следят дъщеря ми.

Алекса изрече думите си със свиреп вид, майка лъвица, която защитаваше лъвчето си. Джак се усмихна.

— Савана страхува ли се?

— Не. Но и двете сме поизнервени.

— Вероятно е просто някое хлапе, което си пада по нея. Момчетата вършат глупости на тази възраст. Е, честно казано, на всяка възраст.

— Джейсън Ю каза, че е мъж около трийсетте.

— Питала си го? — изненада се Джак.

Анализът на почерка, извършен от криминолог, му се струваше доста крайна мярка.

— Наистина си разтревожена — заключи той, когато Алекса кимна.

— Исках да се уверя с какво си имам работа. И е мъж, а не дете. Но и това вероятно е дреболия.

— Ще проверя посетителите на Куентин. Обади ми се, ако се случи отново.

Алекса обеща да го направи, а той започна да ѝ разказва за разпита, проведен сутринта. Нямахше нищо ново. Но изпращаха първоначалните резултати от ДНК-то на Куентин в другите щати, за да

проверят дали ще има съвпадение. По-късно следобед Джак ѝ се обади и ѝ съобщи, че никой не беше посещавал Куентин, така че писмото до Савана вероятно не бе негово дело. Алекса не знаеше дали да изпита облекчение, или не. Ако не беше Куентин, кой тогава беше?

Два дни по-късно Джак отново дойде в кабинета ѝ. Алекса не беше в добро настроение. Целият ѝ ден бе объркан, а и тъкмо бе разляла кафето си на бюрото. Документите ѝ подгизнаха, а новата ѝ пола бе унищожена.

— Мамка му — промърмори тя, когато Джак отвори вратата с широка усмивка.

— В лош момент ли те уцелих?

— Не, просто си разлях кафето — отговори тя, докато се опитваше да спаси документите. — Какво става?

Джак метна папка на сухата част на бюрото ѝ.

— Бинго!

— Бинго? Какво имаш предвид?

Сутринта ѝ бе адски претрупана и мислите ѝ препускаха в безброй различни посоки.

— Имаме съвпадения в Айова и Илинойс. Косми от Куентин под ноктите на три от жертвите. Та сега вече разполагаме със седем. Мисля, че това е само началото.

Съвпаденията идваха от пробите, взети от съдебния лекар при всеки случай и грижливо запазени.

— Мили Боже!

Алекса изпита едновременно бурна радост и мъка. Мъка за семействата на жертвите, но и радостно вълнение при мисълта, че престъпникът бе зад решетките.

— Ще ни позволят ли да обединим случаите, или ще се наложи да го екстрадираме, след като приключим нашето дело?

Страхуваха се, че ФБР щеше да им отнеме случая, тъй като Куентин бе прекосил щатските граници. Алекса искаше да запази случая, Джак и Маккарти също.

— Не съм стигнал дотам още.

Засега можеха да обвинят Куентин за убийства в три щата. Трудното предстоеше — спорове относно юрисдикцията, технически и правни подробности. После лицето на Джак се помрачи.

— Една от жертвите е сестрата на Чарли, която бе причината той въобще да се заеме със случая. Но никак няма да му е лесно сега, когато знаем със сигурност.

— Каза ли му?

— Не още, но ще го направя. Мисля да го изключа от екипа. Прекалено силно го засяга. Той извърши ареста и това е достатъчно.

— Да, смятам, че така е най-правилно. Не искам Чарли да си изпусне нервите в съда и да ни съсипе случая. Или да откачи и да застреля Куентин. Ще си имаме достатъчно главоболия и без него.

— Той е добро ченге. Няма да откачи. Просто не искам да го разстройвам още повече.

Алекса се съгласи и двамата с Джак се поздравиха, задето щяха да получат възмездие за още три жертви. Това бе единственото, което можеха да направят за горките момичета и семействата им.

Но когато Джак заговори за това с Чарли следобед, той му отказа категорично да се оттегли и започна да моли шефа си да не го освобождава. Участваше в разследването от самото начало и бе помогнал много за събирането на информация. Страховете на Джак и прокурорката, че щеше да си изпусне нервите в съда, нараниха чувствата му. Чарли получи разрешение да се включи в съвместната група още в самото начало и бе споделил всичко за сестра си. Наблюдаваха го внимателно, но досега не бе допуснал никакви грешки.

— За какъв ме смяташ? — възмутено викна той. — За откаченяк? Няма да застрелям копелето, макар да ми се иска да го направя. Съдрах се от работа през последната година, за да докарам този тип в съда, и бях един от първите, които заподозряха Куентин. Извадихме късмет да го заковем първо за престъпленията тук, така че да попадне под нашата юрисдикция. Джак, не можеш да ме свалиш от случая.

В очите му проблеснаха сълзи от разочарование. Искаше възмездие за убиената сестра си. Джак не знаеше, че са близнаци, докато не прочете датата ѝ на раждане в документите, които полицията в Айова му изпрати. Айова бе родният щат на Чарли, макар да се бе преместил в Ню Йорк преди години.

— Добре, добре. Но ако преценя, че вредиш на работата, ще те освободя. Или ще те сваля от случая, ако стресът ти дойде в повече.

— Не съм стресиран — спокойно отвърна Чарли. — Никога не съм ненавиждал някого толкова много. Това е различно.

Джак кимна. Надяваше се, че постъпва правилно, но си припомни как Чарли бе размазал лицето на Куентин в паважа и как бе счупил носа му в нощта, когато го арестуваха.

— Ще те оставя да работиш по случая, но не искам да оставаш насаме с Куентин по време на разпитите. Не искам да се доближаваш до него, нито той до теб. Ясно ли е?

Чарли кимна.

— Това ще е прекалено лошо и за твоите нерви, и за моите. Съгласен ли си?

— Съгласен съм.

Чарли излезе от кабинета и се замисли върху информацията, която бе подозирал от месеци, но не знаеше със сигурност. Люк Куентин бе изнасил и удушил сестра му. Чак когато се прибра у дома, се просна на леглото и избухна в сълзи. Все още бе твърде рано и им оставаше дълга и тежка работа, но случаят вече се отразяваше на всички им по някакъв начин, а положението щеше да се влоши още повече.

5.

Останалата част от януари отлетя с невероятна скорост. Алекса бе претрупана с работа. Получиха потвърждение за съвпадение с Куентин при пет жертви в Пенсилвания и една, за която дори не подозираха, в Кентъки. С жените в Айова и Илинойс вече имаха тринайсет жертви на изнасилване и убийство. Споразумяха се с другите щати и включиха случаите им в своя. Пресата из цялата страна се занимаваше със серийния убиец.

Алекса направи кратко изявление пред медиите, но обикновено отказваше да коментира. Не искаше да направи или каже нещо погрешно. Случаят беше прекалено важен. А и имаше още около десетина вероятни жертви в различни щати, където Куентин бе пътувал. Историята стана национална и Алекса непрестанно се срещаше с детективи от другите щати. Джак събираше информация, а тя се подготвяше за делото. Накрая, в началото на февруари, Алекса си позволи малко свободно време, за да вечеря с майка си след работа.

— Изглеждаш изморена — разтревожено отбеляза Мюриъл.

— Ще стане по-тежко, докато подготвя обвинението. Разполагам само с три месеца до делото.

Всяка нощ Алекса будуваше до три часа — четеше документи, съпоставяше факти и си водеше бележки.

— Е, не се скапвай напълно. Как е Савана? Има ли новини от университетите?

— Не и преди март или април — въздъхна Алекса. — Следващата седмица отива с баща си на ски. Ако той се появи, разбира се. Повечето пъти променя плановете си в последния момент и вероятно ще го направи отново — додаде тя раздражено.

Ядосваше се на Том заради това, че разочароваше Савана, която винаги му прощаваше.

— Може пък да се появи този път — кротко предположи Мюриъл. — Надявам се да го направи.

— Защо? — погледна я сърдито Алекса.

Мразеше бившия си съпруг и всичко, което им бе причинил. Беше ги прогонил от живота си заради слабостта си. По-лесно му беше да се подаде на майка си и бившата си съпруга, отколкото да подкрепи семейството си. Алекса се отвращаваше искрено от Том, който се оказва истински червей.

— Защо се надяваш да се появи? — повтори тя, внезапно разгневена на майка си.

— Защото за Савана е хубаво да вижда баща си поне веднъж годишно. Тя го обича. Ти го мразиш и те разбирам. Аз също не го харесвам заради това, което ти причини, Али. Но все пак е баща на Савана. А действителността с всичките си недостатъци и дефекти е по-добра от фантазиите ѝ за него.

Алекса се усмихна на думите на майка си. Мюриъл не я бе наричала „Али“ от години. Но Алекса все още си беше дете за нея, както Савана щеше да е нейно дете завинаги.

— Може и да си права — неохотно се съгласи тя. — Но аз израснах без баща и това не ме уби. А Том е такъв кретен.

— Савана ще го разбере постепенно. Дай ѝ малко време.

— Мисля, че вече го знае, но все пак го обича.

— Остави ѝ това. Тя се нуждае от него. Поне засега.

— Тя винаги се разстройва, че не искам да се срещам с него. Не съм го виждала от десет години и се надявам никога повече да не го видя.

— Той ще дойде ли на дипломирането ѝ през юни?

— Помолих я да не го кани — виновно наведе глава Алекса. — Тя се съгласи, но каза, че ми дава четиригодишно предупреждение и ще настоява той да присъства на завършването на колежа. Е, предполагам, че нямам избор — усмихна се тя тъжно. — Савана се държи чудесно, а аз се опитвам да не говоря прекалено много, но тя знае какво е отношението ми към Том. Не е тайна.

— Трябва да го превъзмogneш — тихо я посъветва майка ѝ и Алекса я изгледа изненадано.

— Защо? Какво значение има, че го мразя?

— Защото тази омраза те трови. И никога няма да имаш нормална връзка с друг мъж, ако не оставиш Том зад себе си и не спреш да го ненавиждаш.

Алекса я изгледа мрачно.

— Попитай ме след трийсет или четирийсет години. Дотогава може вече да съм се разболяла от Алцхаймер.

Майка ѝ не каза нищо повече и Алекса се прибра у дома. Савана лежеше на леглото си и гледаше телевизия.

— Как е баба? — попита тя сънливо.

Беше написала домашните си и бе прекарала кратка вечер сама.

— Чудесно. Праща ти много целувки.

Алекса отиде да окачи палтото си в гардероба в антрето и забеляза пъхнатия под вратата плик. Не го беше видяла, когато се прибра у дома. Вдигна го предпазливо за едното крайче. Същият детски почерк като преди. Не каза нищо на Савана, а нахлузи чифт гумени ръкавици, които държеше в чекмеджето си, и го отвори.

„Знам къде си всяка минута от деня. Огледай се наоколо. Не можеш да ме видиш. Много красиво момиче си.“

Нямаше заплахи, но който и да бе написал посланието, искаше тя да знае, че я наблюдава и си падаше по нея. Алекса се уплаши и прибра писмото в найлонов плик, както бе направила и преди.

Не каза нищо на дъщеря си, а влезе в спалнята си, затвори вратата и звънна на мобилния на Джак. Той вдигна веднага и Алекса му разказа за писмото.

— Не знам дори дали е истинско. Може да е просто някой, който се опитва да се прави на умник или се опитва да я сплаши. Но ако някой я следи, това никак не ми харесва.

Джак мълча известно време, но накрая призна, че също е притеснен.

— Защо не ти отпусна едно ченге за Савана? Може да ходи на училище с нея.

Алекса не искаше да тревожи дъщеря си, но разбираше, че няма избор. Когато пое случая на Куентин, знаеше, че могат да се опитат да я притиснат. Но не бе предполагала, че ще застрашат детето ѝ. Писмата не съдържаха директни заплахи, ала все пак звучаха зловещо. А ако всичко бе организирано от Люк Куентин, възможно бе някой

бивш затворник да следи Савана. Алекса не можеше да го докаже, но ѝ прилошаваше само от мисълта за това.

— Още не съм ѝ казала за писмото, но май трябва да го направя. Благодаря ти, Джак. Да, искам полицај да я пази — потвърди тя.

Страхуваше се за Савана, а не за самата себе си.

— Няма проблеми. Опитай се да не се тревожиш. Вероятно няма нищо общо с Куентин, но е по-разумно да ѝ осигурим охрана. Не знаем с какви изроди си другарува нашият човек.

Повечето от приятелчетата на Люк бяха лежали в затвора.

Алекса реши да не тревожи дъщеря си преди заспиване и ѝ разказа за писмото на закуска. Савана се намръщи.

— Звучи зловещо, мамо. Този човек е болен.

— Да, такъв е. Снощи се обадох на Джак Джоунс. Той ще ти изпрати цивилен полицај, с когото да ходиш на училище. Просто искаме да сме сигурни, в случай че някой наистина те наблюдава. Може да е само шега, но нямам желание да рискувам.

Случаят, по който работеше, ѝ напомняше непрестанно колко опасни бяха някои хора.

Савана се разстрои.

— Мамо, това е толкова унижително. Колко дълго ще трябва да го търпя?

— Да видим дали ще ти пише отново. Може да се наложи да те пазят дори и след делото.

Докато не се убедеше, че Куентин не стои зад писмата, тя държеше Савана да се движи с охрана.

— Това са три месеца! — викна Савана. — Може би дори четири!

Познаваше достатъчно работата на майка си, за да е наясно, че това бе сериозен случай с тринайсет жертви на сериен убиец и делото можеше да продължи дълго.

— Предпочитам да си остана у дома и да не ходя на училище, вместо да приличам на глупачка с някакво ченге, лепнато за мен всеки ден.

— Е, не можеш да си останеш у дома, така че просто се примири — твърдо заяви Алекса, доволна, че Савана бе по-притеснена от присъствието на ченгето, отколкото от опасността, която я грозеше.

Дъщеря ѝ все още беснееше и ругаеше, когато пет минути по-късно на вратата се позвъни. Отвориха и видяха хубаво момче с тъмна коса и големи кафяви очи, издокарано в спортно яке и бейзболна шапка. Момчето поздрави учтиво и се представи като полицай Левицки, но помоли да го наричат Тад. Той се усмихна на Савана и тя се вторачи в него изумено. Алекса се опита да прикрие усмивката си, защото беше повече от ясно, че дъщеря ѝ го хареса. Та кой не би го харесал? Тад изглеждаше като шестнайсетгодишен и вероятно бе само няколко години по-възрастен от Савана. А тя си бе представяла дърт униформен полицай.

— Готова ли си за училище? — попита Алекса, докато обличаше палтото си.

— Да, предполагам, че съм готова — отговори тя.

Тад взе чантата с учебниците ѝ и каза:

— Мисля, че може би е добре да ме представяш като братовчед си от Калифорния, дошъл на гости за няколко месеца. Приятелите ти ще ме виждат всеки ден — предложи той хлапашки ухилен.

— Да... добре... — засия Савана.

— Трябва да те предупредя обаче, че хич не ме бива по история и математика. Направо съм инвалид, когато става дума за тях. Но съм добър по испански, ако имаш нужда от помощ.

— Благодаря — отвърна Савана усмихната, после погледна майка си предупредително и Алекса кимна.

— Приятен ден — пожела им тя и затвори вратата.

Звънна в училището, за да им обясни положението, после се обади на Джак, за да му благодари за Тад.

— Добре, а защо никога не изпращаш подобни сладури и за мен? — пошегува се тя. — Последния път, когато имах нужда от защита, ми изпрати дърт боен кон, който тежеше двеста кила. А това хлапе е страшно готино.

Джак се засмя.

— И аз си помислих, че ще го харесаш. Как реагира Савана?

— Нямаше време да ми каже, но почти ми бе простила, когато излезе. Тад ѝ предложи да ѝ помага с испанския и да ѝ носи чантата. Той е братовчед ѝ от Калифорния. Изглежда на около четиринайсет години.

— На двайсет и една е и е страхотно хлапе. Той е най-голямото от девет деца и баща му, дядо му и брат му също са ченгета. Чудесно полско семейство от Ню Джърси. Хей, накрая може дори да се оженят.

Алекса се засмя.

— Планирал си всичко. Телохранилел и зет едновременно. Да не се занимаваш и с почистване на прозорци и подове?

— По всяко време, госпожо, ако се налага.

Джак се шегуваше с нея, но в гласа му се долавяше лека следа от флирт, както винаги заговореха ли за нещо различно от работата. Но никога не би се опитал да я сваля. Алекса щеше да побегне, а той да загуби добър приятел.

— Както и да е, проблемът е разрешен — отбеляза той, доволен, че бе прогонил тревогата от живота на Алекса.

По-късно, когато тръгна за работа, Алекса си помисли облекчено, че Савана бе отлично защитена. А до края на седмицата Тад вече закусваше с тях, преди двамата да потеглят към училище. Савана го смяташе за много готин тип. Тад бе споделил, че имал приятелка още от ученическите години, били заедно вече седем години. Той беше солиден и надежден, а Джак твърдеше, че е чудесно ченге. Алекса имаше чувството, че двамата със Савана бяха станали добри приятели. И за момента нямаше повече писма. Всичко беше под контрол. Алекса се надяваше, че писмата ще спрат окончателно, независимо кой ги бе писал. Имаше си предостатъчно грижи и без тях. Джейсън Ю беше проверил и второто писмо за отпечатъци, но подателят и този път бе използвал ръкавици.

В края на следващата седмица Алекса присъства на поредния разпит на Люк Куентин, но този път и тя бе стаята. Не задаваше въпроси, а само наблюдаваше, но Люк не свали очи от нея дори за миг, сякаш я разсъбличаше с всяко движение. На лицето ѝ не се изписа нищо; изглеждаше леденостудена и перфектна професионалистка, ала когато излезе от стаята трепереше и бе ужасно изнервена.

— Добре ли си? — попита Джак в коридора, забелязал бледността ѝ.

— Добре съм. Мразя това извратено копеле — процеди тя, като се опитваше да се успокои.

Бяха го свързали с още две убийства. Броят на жертвите му вече стигна петнайсет.

— Не се тревожи, той също те мрази. Погледите, които ти хвърля, са просто предназначени да те изнервят. Не го оставяй да получи това, което иска. Той няма да излезе от затвора никога вече. Не може да ти направи нищо.

— Държи се, сякаш може да има всяка жена, която си поиска.

— Той е хубав мъж. Предполагам, че това му върши работа.

Куентин бе приковал поглед в очите ѝ през целия разпит и от време на време облизваше устни леко. Видът му караше Алекса да потръпва от отвращение.

— Но не е свършило добра работа за жертвите му — напомни Алекса гневно и се запъти към кабинета си.

Предстоеше ѝ доста работа. А на следващия ден Савана потегляше към Върмонт с баща за обещаната седмица ски. Том щеше да я вземе от училище, докато Алекса беше на работа. Тя нямаше да го види и това само я радваше.

Алекса и Савана вечеряха заедно и се сбогуваха на следващата сутрин, а Тад стоеше до тях с чантата на дъщеря ѝ в ръка. Багажът ѝ за Върмонт чакаше в коридора. Предишната вечер Алекса ѝ помогна да си събере нещата.

— Забавлявай се с баща си — пожела ѝ Алекса.

Бяха обяснили на Тад, че следващата седмица няма да е с тях, и той се връщаше на редовната си работа. Алекса не се нуждаеше от него. Никое от писмата не бе адресирано до нея.

— Ще ти се обадя от Върмонт — обеща Савана и прегърна майка си, после двамата с Тад излязоха.

Алекса се натъжи. Савана щеше да ѝ липсва, но знаеше, че щеше да се забавлява с баща си. Том беше отличен скиор и на млади години дори бе печелил състезания. Научи Савана да кара ски, когато беше едва тригодишна, и това все още бе любимият ѝ спорт, вероятно заради спомените, свързани с баща ѝ.

Алекса работи до късно и се прибра у дома след седем с мисълта колко самотна ще се чувства в празния апартамент. Когато видя Савана, седнала във всекидневната с мрачен вид, направо побесня. Очевидно Том за пореден път бе разочаровал дъщеря си.

— Какво стана с баща ти? — попита тя спокойно, тъй като не искаше да разстройва Савана още повече.

— Закъснява. Самолетът му се забавил в Чарлстън и няма да пристигне преди девет. Каза, че щял да дойде да ме вземе тази вечер.

Савана въздъхна и се усмихна на майка си, а Алекса се зачуди дали Том наистина щеше да се появи. Започна да приготвя вечерята и изведнъж осъзна, че щеше да си е у дома, когато Том пристигнеше. Докато се хранеха, каза на Савана, че ще се прибере в стаята си, щом баща ѝ дойде. Не искаше да нарушава идеалния си рекорд и да го види за първи път от десет години. Не беше готова за това. И нямаше да е готова в близките сто години, независимо какво я съветваше майка ѝ. Майната им на съветите. А и на Том.

— Хайде, мамо, бъди мила.

Савана не изрече думите, които искаше, но се запита дали ако родителите ѝ се срещнеха сега и нещата минеха сравнително добре, майка ѝ щеше да позволи на баща ѝ да присъства на дипломирането ѝ през юни. Не искаше да изглежда като предателка спрямо майка си, след всичко което Алекса бе направила за нея, но тайно копнееше баща ѝ да е там. А той вече ѝ бе казал, че ще дойде, ако майка ѝ няма нищо против. Той уважаваше чувствата на бившата си съпруга и си даваше сметка с какво ги е предизвикал. Не можеше да твърди, че Алекса не бе права. Той се бе проявил като истинско леке.

— Мила съм — измърмори ядно Алекса и пъкна чиниите в миялната. — Но това не означава, че трябва да се видя с баща ти. Не и тази вечер.

Нито когато и да било в скоро време. Нито цял живот.

— Трябва просто да кажеш „здрасти“ и „чао“ — настояваше Савана.

Алекса не сподели това с дъщеря си, но си помисли, че ако въобще ѝ се наложеше да говори, би казала само „майната ти“.

— Не мисля така, скъпа. Искам да прекараш добре с него. И двамата те обичаме много. Но не е необходимо да сме приятели.

— Не, но поне можеш да си любезна. Дори не говориш с него по телефона. Той е готов да го направи, но разбира защо ти не си.

— Много мило от негова страна. Е, поне знаем, че паметта му си е наред — изсумтя Алекса и излезе от стаята.

Савана знаеше, че баща ѝ се бе върнал при първата си съпруга, след като бе зарязал майка ѝ. Дватама имаха друго дете, което Савана никога не бе виждала. Не се познаваше и с жена му и не беше виждала

доведените си братя от десет години, макар все още да ги помнеше. Не ѝ бяха известни подробностите по развода, нито защо се бе стигнало дотам, а майка ѝ отказваше да говори по въпроса. Алекса мислеше, че не е редно да ѝ обяснява всичко. Мразеше Том силно, но той все пак бе бащата на дъщеря ѝ. Савана помнеше смътно баба си и това, че навремето се страхуваше малко от нея. Не бе поддържала връзка с нея през изминалите години, дори не бе получила и една картичка за рождения си ден. Между двете части на семейството ѝ стоеше непреодолима пропаст, а единственият ѝ контакт с баща ѝ се осъществяваше само когато той се появеше. Рядко ѝ се обаждаше и още преди години ѝ бе казал да не му звъни у дома, а само в службата. Но тя не го правеше. Беше усетила, че той може да я посещава, но тя не трябва да се доближава до чарлстънския му живот. Двамата бяха сключили безмълвен договор.

Алекса и Савана седнаха да гледат телевизия, а звънецът звънна в девет и петнайсет. Алекса скочи и се забърза към стаята си. Тъкмо казваше на Савана да дойде да се сбогува с нея, преди да тръгне, когато дъщеря ѝ отвори вратата. Алекса се почувства като сърна, попаднала в светлината на фарове, щом застана срещу Том. Двамата се вторачиха един в друг мълчаливо. Десетте години се стопиха като сняг. Тя нямаше представа какво да каже, нито той. Не беше очаквал да я види — Алекса никога не си бе у дома, когато идваше. А той изглеждаше абсолютно същият като преди. Носеше джинси, черно скиорско яке, туристически обувки и бе така красив, както и в миналото. Косата му си беше малко дълга, очите му — все така ясно сини, а сребристите нишки не личаха в русата му коса. Имаше същото спортно тяло и същата трапчинка в брадичката. Том Бомонт въобще не се бе променил.

— Здравсти, Алекса — поздрави той тихо, сякаш се страхуваше да се доближи до нея.

Тя изглеждаше паникьосана и готова да избяга от стаята и него. А когато Том заговори, Алекса чу същия плътен дрезгав глас с южняшки акцент. Единственото различно бе, че сега не бе негова съпруга и не бе такава от години.

— Здравей, Том — отвърна тя учтиво, но сковано.

Все още бе облечена в работните си дрехи, но бе събула обувките си. Носеше делови тъмносин костюм, строга бяла блуза и косата ѝ бе

прибрана на кок. За разлика от него, тя изглеждаше напълно различна от безгрижната щастлива жена, която бе преди десет години. Имаше сериозен и професионален вид и се чувстваше адски неудобно. Но Савана беше благодарна, че майка ѝ въобще говореше с баща ѝ. Това се случваше за първи път. Радваше се, че самолетът му бе закъснял, но Алекса не беше на същото мнение.

— Е, ще ви оставя да се пригответе. Савана може да ти предложи нещо за ядене, ако не си вечерял.

— Мога да взема нещо по пътя — отвърна той притеснено.

Това, което видя и го стресна най-много, бе тъгата в очите ѝ. Всичко, което ѝ бе причинил навремето, все още беше там. Стомахът му се сви и му се поиска да се разплаче. Но бе прекалено късно за това.

— Ще тръгваме — каза той на Алекса, сякаш да я увери, че след малко щеше да се разкара от погледа ѝ.

Тя кимна сериозно и излезе от стаята. Влезе в спалнята си и затвори вратата. Том погледна дъщеря си и не каза нищо. Савана изглеждаше щастлива, като че ли се бе случило нещо чудесно. Той се зачуди дали бе свикнала с отчаяния поглед на майка си. Това бе ужасно. Алекса изглеждаше добре, но предателството му още бе изписано в очите ѝ.

Бяха готови след няколко минути. Савана носеше черен скиорски панталон и бяло яке. Изглеждаше прекрасна, когато влезе в спалнята на майка си, за да ѝ каже, че тръгват. Алекса знаеше, че дъщеря ѝ щеше да ѝ липсва ужасно, но пък ѝ предстоеше доста работа. Можеше да използва самотата, без да се чувства виновна за времето, което не можеше да прекара със Савана. А и знаеше с какво нетърпение дъщеря ѝ очакваше пътуването с Том.

— Обичам те — каза Алекса и я прегърна. — Приятно прекарване.

— Аз също те обичам, мамо. Не работи прекалено много — отвърна Савана, после се поколеба за миг пред вратата. — Искаш ли да дойдеш да се сбогуваш?

Имаше предвид сбогуването с баща ѝ. Алекса поклати глава безмълвно.

— Добре, няма проблеми — увери я Савана. — Благодаря ти, че беше мила, когато той дойде.

Алекса се усмихна и Савана затвори вратата.

Чу ги да излизат след секунда и се свлече на леглото. Не беше очаквала да срещне Том, нито да се разстрои толкова от вида му. Това, което я шокира, бе, че той изглеждаше абсолютно същият, както когато беше неин съпруг. Тя дори трябваше да си напомни, че вече не бе така. Но сърцето и тялото ѝ бяха запечатали всички емоции, които се опитваше да смаже. Душата ѝ помнеше, кожата ѝ помнеше, сърцето ѝ помнеше. А сега тя си спомни колко силно го бе обичала и колко болезнено бе предателството му. Запита се дали при всички хора се събуждаха същите чувства и спомени. Независимо колко силно човек ги мразеше, или колко се бяха променили нещата, винаги си оставаше малка част, която си спомняше хубавото. Най-лошото бе мисълта, че ако сега го беше срещнала за първи път, щеше да го хареса и да бъде омаяна от красотата му. Трудно бе да устоиш на Том. После обаче си припомни как я бе наранил и колко слаб и жалък се оказа. Но за миг си бе спомнила хубавите времена и бе изпитала същите чувства към него. Съжаляваше, че го видя, после обаче си промени мнението. В крайна сметка срещата с Том само ѝ напомни колко силно го мразеше и защо.

6.

В средата на седмицата Алекса беше доволна, че Савана бе заминала с баща си. Дните ѝ бяха претрупани до умопобъркване. Откриха друга жертва, която свързаха с Люк Куентин. Този път деветнайсетгодишно момиче. Вече знаеха за шестнайсет жертви и криминолозите работеха като луди. Съвместната група се разрастваше под ръководството на ФБР, тъй като вече ставаше дума за няколко щата. Джак бе назначил дванайсет следователи, които работеха само по този случай. До делото оставаха три месеца.

В четвъртък Алекса се срещна с Джуди Дънинг, обществената защитничка, за да обсъди последното откритие с нея. Алекса трябваше да ѝ предостави доказателствата, с които разполагаше. Всичките бяха заклеяващи. Опита се да убеди Джуди да го накара да се признае за виновен, но тя ѝ обясни, че започва да вярва, че Люк е бил накиснат, вероятно от човек, с когото е имал разпавии в затвора и който иска да му отмъсти. Самата тя била убедена, че Люк не е извършил убийствата. Имаше прекалено много жертви, а на него му лепваха обвинение за всяко убито момиче в няколко щата. Джуди сподели с Алекса, че Куентин е много чувствителен човек и естествено не иска да се признае за виновен, тъй като не е убил никого. Алекса се вторачи в нея, сякаш адвокатката неочаквано бе полудяла. Ясно ѝ беше какво се случваше. Люк Куентин бе насочил изгарящия си сексапил към Джуди и тя се бе влюбила в него по опасно невинен начин. Биваше го в това и вероятно точно така бе съблазнил всичките си жертви. Беше накарал всяка от тях да се чувства специална и единствената жена в света. За няколкото минути преди да я убие. Той не възнамеряваше да убива Джуди Дънинг, но я бе заслепил за истината. Може би тя се нуждаеше от това, за да го защитава, но Алекса си тръгна от срещата, клатейки глава.

— Къде беше? — попита Джак, когато я видя в коридора.

— На летяща чиния, където ядох бисквити — ухили му се тя.

— Да не взимаш наркотици?

— Не, но обществената защитничка сигурно взима. Тъкмо ме убеждава в продължение на половин час, че Люк Куентин е невинен. Най-лошото е, че тя наистина му вярва. Омагьосал я е.

— Добре. Може да му ходи на свиждане в затвора. Подобни неща се случват. Жените се влюбват в престъпници, независимо колко зловещи са престъпленията им, и после ги посещават в затвора в продължение на години. А току-що се сдобихме със седемнайсета жертва.

Броят им нарастваше почти всеки ден.

— Имам чувството, че наблюдавам президентските избори — промърмори Алекса, когато застанаха пред машината за кафе. — Колко щата станаха вече?

— Девет — мрачно уточни Джак. — Този тип е впечатляващ. А и не мисля, че сме приключили.

— Не го надценяваме, нали?

Не й се искаше да започнат да проявяват небрежност и да му прикачат престъпления, които не бе извършил, и така да съсипят случая. Трябваше да мисли за съдебните заседатели и за „основателното съмнение“.

— Мисля, че дори го подценяваме. Засега всичко съвпада. Разполагаме с ДНК-то му при всяка жертва.

Тя кимна и се върна в кабинета си. Остана там до девет часа вечерта и така изкара цяла седмица. В петък стоя чак до десет и половина, за да прегледа докладите на криминолозите от различните щати. Всичко изглеждаше солидно. Нищо вече не я изненадаваше, освен факта, че Куентин отказваше да се признае за виновен. Продължаваше да твърди, че е невинен, а най-невероятното бе, че адвокатката му му вярваше. Но никой друг в света и определено не съдебните заседатели щяха да му повярват. Алекса имаше много тежък случай.

Беше почти единайсет, когато изтощена се прибра у дома и едва имаше сила да носи тежкото си куфарче. Със Савана говориха в шест часа и тя й каза, че си прекарва чудесно във Върмонт с Том и че ще се прибере на следващия ден.

Алекса прегледа набързо пощата си и тъкмо се канеше да я зареже неотворена на масата в антрето, когато познат плик привлече погледа й. Отвори го и хвана листа с треперещи ръце.

„Идвам да те взема и ще бъдеш моя. Сбогувай се с майка си.“

Алекса застина, все още облечена в палтото си, и затрепери от глава до пети, докато препрочиташе писмото. Какво знаеше за тях? Защо ѝ пишеше? Дали беше тъпа шега, или Люк Куентин искаше да ги държи в постоянен страх? Нямаше начин да узнае, нито да проследи писмата. Тя звънна на портиера, но той отново ѝ събщи, че никой не бе оставял нищо за нея. Значи който и да беше подателят, той просто влизаше в кооперацията и пъхаше пликите под вратата ѝ. Това беше някакъв кошмар. Ами ако това, че Тад Левицки придружава Савана на училище не беше достатъчно добра защита? Ами ако някой я отвлечеше?

Алекса извади мобилния си телефон, отпусна се на канапето и се обади на майка си. Не желаше да я тревожи, но Мюриъл бе изключително разумна и практична жена. Алекса ѝ прочете последното писмо и я попита какво мисли. Дали трябваше да се паникьосва наистина? В момента беше прекалено уплашена, за да разсъждава логично.

— Мисля, че трябва да приемеш писмата сериозно — каза майка ѝ мрачно. — Ако Куентин стои зад тях, той няма какво да губи. И иска да ти отмъсти. Не можеш да рискуваш.

— Какво да правя? — изохка Алекса, а по бузите ѝ потекоха сълзи. — Дали да се откажа от случая? Искам Савана да е в пълна безопасност.

Този случай вече не беше само работа. Превръщаше се в кошмар и застрашаваше дъщеря ѝ.

— Прекалено късно е за това. Ако го предадеш на някой друг, няма да промениш нищо. Вече срути покрива над главата на Куентин и ако го осъдят, ще лежи сто години. Мрази те и иска отмъщение. Но дори историята с писмата да е негово дело, който и да ги пъха под вратата ти, може никога да не направи нищо на Савана, а само да те плаши. Разбира се, не можеш да рискуваш.

— Какво да правя?

Алекса се почувства съкрушена, уплашена и объркана. Опитваше се да постигне справедливост за семействата на убитите момичета, но

изложи своето собствено дете на риск.

— Разкарай Савана от Ню Йорк.

— Сериозно ли говориш? — изуми се Алекса.

— Никога в живота си не съм била по-сериозна. Изискай полицай за самата теб. Поне докато делото приключи. След това нещата ще се успокоят. Винаги става така, когато се произнесе присъдата. Но в момента и двете сте в опасност. Можеш да останеш тук сама, ако искаш, и да запазиш случая, но изпрати Савана далеч от града.

Майка ѝ също звучеше уплашена.

— Къде да я пратя?

Нямаха роднини в други щати, а Алекса не възнамеряваше да вкара дъщеря си в програмата за защита на свидетели, за да замине бог знае къде и да живее с непознати хора. А и искаше да приключи делото, без да излага Савана на риск. Не се притесняваше за себе си, а и никой не я заплашваше.

— Изпрати я в Чарлстън при Том — тихо каза майка ѝ и чу само рязкото ахване на Алекса.

— Не мога да го направя — отвърна Алекса с предрезгавял глас и избърса сълзите от бузите си. — Луиза никога няма да му позволи. А той няма да има достатъчно смелост да го направи. Изрита ни от живота си преди десет години и не иска Савана да живее с него.

— Нямаш друг избор — заяви майка ѝ решително, — нито пък Том. Животът на дъщеря ви е изложен на риск. Това може да е само шегга, предназначена да те притесни или да те откаже от случая. Но никой от двамата ви не може да си позволи да рискува. Трябва да я изпратиш там. За нея няма да има живот тук, а и положението е прекалено стресиращо. За теб също, тъй като непрестанно се тревожиш за нея. Лично аз бих предпочела да се откажеш от случая, но, честно казано, смятам, че е прекалено късно. Но мястото на Савана не е сред всичко това. А и ти ще се поболеееш от тревоги, ако тя остане тук.

Това беше вярно. Алекса вече се чувстваше болна от страх и тревога. Думите в писмото изгаряха мозъка ѝ. „Сбогувай се с майка си.“

— Тя все още ли е във Върмонт с Том?

— Да. Той ще я доведе у дома утре вечер.

— Кажи му да не се връщат тук, а просто да я вземе със себе си в Чарлстън. Той може да има роднини на Юг, при които Савана да отседне. Но ще е по-добре с него, макар да ми е неприятно да го призная. Единственото, което знам със сигурност, е, че Савана не трябва да се прибира тук. Поне не засега. Не и до края на делото. Надявам се, че след това нещата ще се успокоят. Обади се на Том, Алекса. Нямах друг избор.

— Мамка му.

Това бе последното нещо на света, което искаше да направи. Нямахше желание да изпраща Савана никъде, особено с Том. Но ако майка ѝ беше права и нещо ѝ се случеше, никога нямаше да си го прости.

— Прекалено късно е да му звъня тази вечер — практически отбеляза Алекса. — И не искам да разговаряме, докато Савана седи до него.

— Тогава му се обади утре сутринта и му кажи да не я води у дома.

Алекса въздъхна тежко. Цената на изпращането на престъпника в затвора бе прекалено висока. Но майка ѝ беше права — не може да изложи живота на Савана на риск. Алекса бе избрала кариерата си и се отнасяше отговорно към нея. Държеше да изпрати Люк Куентин в затвора. Но още по-силно искаше дъщеря ѝ да е в безопасност.

— Ще му се обадя утре — каза тя тъжно и примирено.

Савана щеше да ѝ липсва, но пък бездруго още не знаеше дали Том въобще щеше да се съгласи да я вземе със себе си. Имаше вероятност да каже, че това е невъзможно. Все пак трябваше да отговаря пред Луиза.

— Добре. А тази вечер звънни на Джак Джоунс. Кажи му да постави полицаи пред апартамента ти.

— Добре съм, мамо. Имам верига на вратата, а и няма да излизам никъде.

Но след като затвори, тя все пак звънна на Джак и му разказа за случилото се. Той я изслуша внимателно и се съгласи с майка ѝ.

— Ако Куентин стои зад писмата, а започвам да мисля, че е така, не мисля, че ще прояви дързостта да опита нещо на този етап. А и не съм сигурен дали може да накара някого да отвлече Савана и да я нарани. Няма връзка с мафията. Той е бивш затворник и социопат.

Вероятно се е свързал с някого, когото познава, и върши това, за да те притеснява, но без да има нещо сериозно. Не е имал посетители, но може да изпрати съобщение от затвора по някого. Може би само си играе, но цялата история е прекалено мъчителна за дъщеря ти. Мисля, че трябва да я изпратиш някъде. А аз ще ти назнача две ченгета. Съжалявам, Алекса, знам, че ти е много тежко.

Тя кимна и сълзите отново потекоха по бузите ѝ. Савана беше целият ѝ живот и не искаше да ѝ се случи нещо. Надяваше се, че Джак е прав и, ако Куентин изпращаше писмата, само се опитваше да я уплаши. Но не можеше да рискува. Даже и да не беше той, изглеждаше не по-малко страшно. Джак ѝ каза, че цивилен полицаи ще застане пред вратата ѝ след половин час. И за това беше съгласен с майка ѝ, макар Алекса да не се безпокоеше за себе си. Беше нужна страхотна смелост, за да убиеш прокурор, а и не отговаряше на метода на действие на Куентин. Савана се вписваше в този метод, но само ако той можеше да се добере до нея лично. Джак вероятно бе прав и за това. Който и да оставяше писмата може би никога не би имал куража да отвлече Савана. Но кой можеше да е сигурен? А денонощните тревоги щяха да са ужасни и за двете им. Дъщеря ѝ щеше да е по-добре далеч от града, макар Алекса да знаеше, че Савана никак нямаше да се зарадва да остави приятелите, майка си и училището, особено през оставащите няколко месеца на последната си година. Просто не беше справедливо.

Алекса остана будна до ранните часове на сутринта. Спа неспокойно няколко часа, после се събуди и в седем се обади на Том. Той ѝ каза, че Савана е в съседната стая и щели да закусват заедно след половин час. После се надявали да се спуснат няколко пъти, преди да потеглят обратно към града по обед. Щял да я доведе у дома към седем, а полетът му до Чарлстън бил в девет.

— Точно затова се обаждам — изморено каза Алекса. — Не можеш да я доведеш у дома.

Тя му разказа какво се бе случило и Том се разтревожи не по-малко от нея. Алекса се опита да го успокои, но положението не бе добро и не беше възможно да се предвиди какво щеше да стане за в бъдеще.

— Ами ти, Лекси? Ти добре ли ще си?

Не я бе наричал така, откакто се разделиха.

— Просто искам да осъдя копелето. Дължа го на всички онези семейства — да го натикам в затвора за следващите сто години. Но не и да рискувам живота на собственото си дете.

— Не, не им го дължиш — сериозно каза той. — Сигурна ли си, че не искаш да се откажеш от случая?

— Не искам. Аз ще се оправя. А и делото е насрочено за май. И Савана ще трябва да остане при теб дотогава — завърши тя нещастно.

— Разбирам. Няма проблеми да остане и по-дълго, просто за всеки случай.

Това бе единственият разговор, който бяха водили от десет години, но Том се прояви много по-човечно, отколкото тя очакваше. Звучеше загрижен и за двете им и разстроен.

— Наистина ли можеш да го направиш?

Алекса не искаше да го пита направо за Луиза, но и двамата знаеха какво имаше предвид.

— Ще уредя всичко — увери я той. — Как искаш да постъпя със Савана? Ти ли ще ѝ съобщиш новината, или аз да ѝ кажа? Мисля, че за нея ще е по-лесно да приеме положението при личен разговор, а не по телефона.

Алекса трябваше да признае, че Том бе прав.

— Ще поговоря с нея, а после мисля да си тръгнем оттук. Полетът ми е в девет часа, но пристига у дома чак след полунощ. Предпочитам да потеглим още сутринта и да вземем по-ранен полет.

Ако се появеше в един часа през нощта заедно с дъщеря си, Луиза наистина щеше да побеснее. Том предпочиташе да се прибере по-рано и да настани Савана. Къщата му беше огромна, същата, където бе живял с Алекса, а още по-рано с Луиза по време на първия им брак. Имаше няколко стаи за гости, където можеше да отседне Савана. Стомахът на Алекса се сви, когато се замисли за това. Не искаше дъщеря ѝ да е там, но пък още по-малко искаше да е в апартамента в Ню Йорк. Това бе най-доброто възможно решение.

— Мислиш ли, че ще можеш да я запишеш в училище? — попита тя.

— Ще се погрижа за това следващата седмица. Ще ти звънна да ти кажа в колко часа е полетът ни.

— Ще ви посрещна на летището и ще донеса нещата на Савана. Мога да се сбогувам с нея там.

Щеше да е трудно и за двете им и очите на Алекса се изпълниха със сълзи, когато затвориха. Сълзи на облекчение, че Том бе готов да помогне и да защити дъщеря им. Сълзи заради това, на което се налагаше да подложи Савана. А и за самата нея, щеше да е толкова тъжна и самотна без дъщеря си.

Савана ѝ се обади след половин час. Тя също плачеше.

— Не мога да замина, мамо. Не мога. Искам да завърша училище тук... и не искам да те оставям.

Тя хлипаше сърцераздирателно и на Алекса направо ѝ прилоша.

— Налага се, скъпа. Не искаш да живееш по този начин и да се тревожиш, че някакъв луд ти изпраща заплашителни писма. Знам, че е трудно, но предпочитам да си на безопасно място.

— Не искам да ходя в Чарлстън — прошепна Савана.

Баща ѝ се бе проявил чудесно и се бе опитал да я накара да се почувства по-добре и не искаше да нарани чувствата му. Но цялата история беше ужасно разстройваща.

— Ще ти дойда на гости. Обещавам ти — каза Алекса смело.

Разбираше какво преживява дъщеря ѝ. За нея наистина бе кошмарно да я прогонят от дома ѝ и да я изпратят на непознато място с баща, когото едва познаваше.

— Няма да дойдеш — изхълца Савана. — Мразиш Чарлстън. Каза, че никога вече няма да се върнеш там.

— Разбира се, че ще отида, скъпа, след като ти си там. Няма да останеш прекалено дълго, а и може да е забавно. Там ще ходиш на училище.

— Не искам да пропусна остатъка от учебната година в моето си училище.

Но Савана бързо схващаше, че няма смисъл да спори. Родителите ѝ за първи път от много години бяха взели категорично решение заедно. Савана напускаше Ню Йорк, докато делото приключеше. Пет минути Алекса се опитваше да я успокои, а после я увери, че щеше да дойде на летището да се сбогуват.

— Кой дрехи да ти донеса?

Савана започна да ѝ дава нареждания. Все още плачеше, но не толкова сърцераздирателно като преди.

— Ще ти дам моите розови пуловери — обеща Алекса, като преглътна собствените си сълзи.

— А новите черни обувки с висок ток? — попита Савана, почти готова да се усмихне.

И двете определено бяха в шок. Нещата се развиваха прекалено бързо.

— Добре, добре — съгласи се Алекса, готова на всичко, което можеше да помогне. — Можеш да ги вземеш. Много те бива в пазарлъците.

— Ами ако жена му ме мрази? Никога дори не съм я виждала. Вероятно няма да се зарадва, че съм там — разтревожи се Савана.

Това звучеше като страхотно подценяване на Луиза. Тя беше истинска кучка и Савана я бе чувала да го казва в продължение на години.

— Татко ти ще се погрижи за това. Няма да останеш там завинаги. Само за три месеца. А аз ще се опитам да дойда следващата седмица.

— Не се опитвай, а ела. Иначе ще избягам и ще се прибера у дома.

— Да не си посмяла! — строго каза Алекса, но знаеше, че Савана не би го направила.

Беше учудващо разумна за годините си. Дори и сега, когато бе в таква тежко положение.

— Отивам да ти събера багажа. Ще се видим по-късно, скъпа.

Том ѝ се обади след десет минути. Каза, че купил билети за полета в шест часа, който пристигаше в Чарлстън в осем и половина. Тръгвали от Върмонт веднага. Надяваше се да са на летище „Кенеди“ в четири или пет часа.

— Ще бъда там с куфарите на Савана. Звънни ми на мобилния, когато самолетът кацне.

Тя му даде номера си за първи път от десет години. Преди Том имаше само имейла ѝ, но сега се налагаше да действат заедно.

— Ще ви чакам в терминала на „Юнайтед“.

— Ще се опитам да стигна дотам колкото се може по-бързо, за да имате малко време заедно. Савана е доста разстроена.

Том усещаше, че и Алекса е силно разстроена, също като дъщеря си. Но никоя от двете не реагира остро като Луиза, когато ѝ се обади да ѝ съобщи новината.

— Да не си полудял? Водиш я тук? Не можеш да го направиш! Дейзи дори не знае, че тя съществува.

Дейзи беше десетгодишната дъщеря, с която бе забременяла, за да съсипе брака му с Алекса и да си го върне. Въобще не ѝ бе пукало за синовете ѝ, докато Том бе женен за Алекса. Беше ги изоставила за осем години. Луиза бе зарязала Том заради нефтен барон в Тексас и бе оставила момчетата при него, но веднага щом новият ѝ съпруг почина, тя се втурна обратно при Том. Използва бременността, за да си го върне, а той наивно попадна в капана ѝ. И оттогава бе съжалявал горчиво, но бе прекалено късно да направи нещо по въпроса. Можеше само да се опита да помогне на Алекса, като се погрижеше за Савана. Дължеше ѝ поне това. Савана бе и негова дъщеря.

— Е, ще се наложи да ѝ съобщиш — заяви той студено на Луиза. — Ще се приберем у дома довечера и няма да карам Савана да се преструва на друг човек. Положението ѝ е достатъчно тежко.

— Нейното положение? Ами аз и Дейзи? Помисли ли за нас? Или чукаш майката на Савана? Това ли е причината?

— Видях Алекса за първи път от десет години. Животът на дъщеря ни е изложен на опасност. Ще я доведе у дома, Луиза, независимо дали това ти харесва, или не.

— Гадно копеле. Знаех си, че някой ден ще се върнеш при Алекса.

Луиза знаеше, че Том не я обичаше, но това не я вълнуваше. Искаше си стария охолан живот, а от време на време и Том. Ала само когато ѝ бе удобно. Винаги ставаше дума само за нея.

— Алекса не би се доближила до мен и е абсолютно права — въздъхна той. — Предадох я преди десет години. Единствената причина да говори с мен сега е, защото се нуждае от сигурно място, където да изпрати Савана. Някой заплашва дъщеря ни. Вероятно е свързано със случая, по който майка ѝ работи. Трябва да доведе детето у дома. Животът му е в опасност.

Прилошаваше му от мисълта, че въобще се налагаше да спори по въпроса. Луиза не притежаваше никаква човечност, нито съчувствие. Никога не би се грижила за момчетата така, както Алекса постъпи. Наистина имаше някаква ирония в това, че сега Луиза трябваше да се грижи за детето на Алекса.

— Е, не очаквай от мен да правя нищо за нея — вбесено каза Луиза.

— Очаквам да се държиш прилично и да я накараш да се чувства колкото се може по-удобно.

— Майка ѝ ще идва ли да я види? — изстреля Луиза с подозрение.

— Вероятно. Още не съм говорил с нея за това. Знам за цялата история едва от половин час. Снощи Алекса е получила поредното заплашително писмо до Савана.

— Просто я дръж далеч от мен, Том. Говоря сериозно. Дръж я далеч от очите ми.

Том вече мразеше всичко у Луиза. Тя бе наказанието му за онова, което бе причинил на Алекса. Последните десет години бяха трудни и неприятни. Но той не притежаваше нито енергията, нито смелостта да се разведе отново. И му се налагаше да плати висока цена за това.

Двамата със Савана напуснаха хотела във Върмонт няколко минути по-късно. Савана гледаше смълчана през прозореца почти през целия път. Том се опита да я успокои, че Чарлстън ще ѝ хареса и ще е щастлива там, но дъщеря му определено не беше в настроение за разговори. След малко той също замълча и я остави с мислите ѝ. Тя вече изпитваше носталгия по Ню Йорк, майка си и приятелите си.

Алекса прекара по-голямата част от деня в събиране на багажа. Опакова любимите дрехи на дъщеря си и всичко, от което щеше да се нуждае в училище и през уикендите. Извади и всичките си неща, които Савана харесваше. Опакова учебниците ѝ, любимата ѝ музика и двете мечета, които дори не бе поглеждала, откакто порасна, но Алекса си помисли, че сега можеха ѝ донесат известна утеха. Ако можеше, щеше да натъпче и себе си в куфара. Ненавиждаше мисълта, че дъщеря ѝ заминаваше, но нямаха друг избор.

Алекса се обади на майка си и ѝ разказа как се развиваха нещата. Спомена също, че Том се бе проявил като загрижен и отговорен баща. Каквото и да мислеше за него, трябваше да му признае това.

Едва ѝ остана време да се облече и да потегли към летището с трите големи куфара. Стигна там в четири. Половин час по-късно Том ѝ звънна да ѝ каже, че след десет минути кацат. Веднага щом пристигнаха, Савана изхвъркна от колата и се хвърли в прегръдките на майка си. Ридаше и ѝ бе нужно доста време да се успокои. Алекса

галеше нежно косата ѝ, целуваше я и обещавахе да дойде в Чарлстън скоро. Почти нямаше време да поговори с Том. Той ги наблюдаваше нещастно и се отдалечи дискретно, за да ги остави насаме. После стана време да тръгват. Алекса настоя да плати извънредния багаж, после и двете се разплакаха. Трябваше да се разделят; Алекса не можеше да мине с тях през проверките за сигурност без билет.

— Обичам те — повтаряше тя непрестанно, а Савана се бе залепила за нея като дете.

Накрая Том прегърна дъщеря си и я поведе напред.

— Грижи се за себе си — каза той на Алекса. — Обещавам, че аз ще се грижа добре за Савана. Искам само да внимаваш и да си в безопасност.

Алекса кимна и му благодари и след миг те изчезнаха от очите ѝ.

Все още плачеше, когато се качи в таксито и се прибра у дома. После се обади на майка си. Цивилният полицаи, който Джак ѝ бе обещал, стоеше пред вратата на апартамента ѝ.

— Как мина? — попита Мюриъл.

Звучеше разтревожена и бе мислила за тях цял следобед.

— Беше ужасно. Но Том беше много мил. Ще се опитам да отида там следващия уикенд — отговори Алекса тъжно.

Дори не можеше да си представи живота си без Савана през следващите няколко месеца. А през есента дъщеря ѝ щеше да замине в колежа. Хубавият им живот щеше да приключи, а може би вече бе приключил.

— Ще ѝ се обадя довечера — каза Мюриъл.

Мразеше цялата тази история и всичко, което делото им бе причинило.

— Искаш ли да дойдеш на вечеря? — предложи тя, но Алекса отказа.

Беше ѝ прекалено тежко.

— Не. Просто искам да си легна и да поплача.

— Чувствам се зле. Може пък да сгреших, когато ти предложих да я изпратиш в Чарлстън. Но мисля, че е по-разумно да е в безопасност. Идвай да вечеряш с мен винаги, когато поискаш.

Мюриъл знаеше, че дъщеря ѝ щеше да е ужасно самотна без Савана.

— Благодаря, мамо — нещастно отвърна Алекса.

След като затвориха, тя направи точно това, което бе казала на майка си. Легна си, зави се презглава и заплака.

7.

Полетът до Чарлстън отне малко над два часа. Савана седя безмълвно, загледана през прозореца, а по бузите ѝ се стичаха сълзи. Задрямва през последните няколко минути. Шокът от внезапното напускане на дома ѝ я изтощи, а емоциите от раздялата с майка ѝ я съкрушиха. Никоя от двете не бе очаквала подобно нещо като последствие от работата на Алекса по делото. Том я наблюдаваше с обич, докато спеше, и я покри внимателно с одеялото. Беше наясно, че минималното му присъствие в живота ѝ и предателството му преди десет години бяха направили връзката с майка ѝ много здрава. Алекса бе всичко за дъщеря си, а сега Савана внезапно бе запратена в нов свят без нея. Най-лошото бе, че това беше свят, където не бе добре дошла. Том се тревожеше от реакцията на Луиза и съвсем основателно. Жена му не беше прочута с любезността, топлотата и съчувствието си. Той знаеше, че идването на Савана у дома им щеше да сложи началото на яростна битка. Всъщност, тя вече започна. Луиза му обяви война сутринта, а понеже я познаваше добре, той се страхуваше, че лошото тепърва предстои.

Приземиха се в Чарлстън и Савана се събуди и изгледа баща си изненадано. За момент беше забравила къде се намираше и къде отиваше. Но когато видя лицето на баща си, незабавно си припомни всичко.

— Пристигнахме, бебчо. Радвам се, че поспа малко. Имаше нужда.

Тя кимна, включи мобилния си телефон и видя съобщението от майка си, което гласеше: „Обичам те. Ще се видим скоро.“

Внезапно южняшкият акцент на Том се засили. Той си беше у дома. А Савана бе далеч от собствения си дом и се чувстваше като изгубена душа.

Излязоха от самолета и отидоха да си вземат багажа — трите големи куфара на Савана и малкия на Том и ските му. Алекса бе отнесла нейните у дома. Носачът ги последва навън с количката с

куфари и баща ѝ спря такси. Савана седна до него и се загледа през прозореца.

— Помниш ли нещо от Чарлстън от времето, когато живееше тук? — попита я Том ласкаво.

Савана поклати глава, ококорила очи. Изглеждаше много красива в дебелия пуловер и скиорския панталон. Косата ѝ се спускаше по гърба като течено злато, а очите ѝ бяха искрящо сини. Изглеждаше точно като майка си, когато Том се запозна с нея, и той знаеше, че и Луиза веднага щеше да забележи приликата. Савана бе само четири години по-малка от Алекса, като Том се влюби в нея, след като Луиза заряза и него, и синовете си заради друг мъж. Тогава той бе съсипан, но с Алекса намери щастие, на каквото не се бе надявал. А седем години по-късно, той се прояви като истински глупак, когато Луиза се върна и реши да го залови в капана си. Том знаеше, че си бе заслужил всичко, което последва. Но когато видя Алекса за първи път от десет години, осъзна, че и тя все още плащаше цената на предателството му. Изпитваше огромно чувство за вина заради това. Беше се надявал, че Алекса е превъзмогнала всичко, ала сега съзря болката в очите ѝ. Надяваше се да успее да ѝ помогне по някакъв начин, като се погрижи за дъщеря им. Този път нямаше да позволи на Луиза да го спре, както бе ставало преди. Възнамеряваше да направи всичко възможно за Савана. Тя също бе негово дете.

— Мисля, че си спомням училището — отвърна Савана тихо. — И може би къщата и градината... и Хенри и Травис.

Това бяха доведените ѝ братя, с които не бе поддържала връзка от десет години.

Времето бе меко. Приличаше на пролет в Ню Йорк и Савана се сгорещи в дебелия си пуловер. След петнайсет минути стигнаха до Чарлстън и тя видя църковните кули, които се издигаха нависоко. Разглеждаше с любопитство и интерес красивите стари къщи, покрай които минаваха, боядисани в ярки цветове, украсени с балкони и огради от ковано желязо. Архитектурата беше старинна и изящна, а великолепни стари мостове водеха към малки островчета. Голямото пристанище беше пълно с яхти и лодки. Том ѝ посочи извисяващия се напред него Форт Съмтър, мястото, където бе започнала Гражданската война между Севера и Юга. Градът бе невероятно красив, пълен с история и изтънченост. Преди да го намрази, Алекса винаги казваше,

че Чарлстън е най-зашеметяващият град в Юга, може би дори и в света. Улиците бяха засенчени от високи дървета, от които висеше зелен мъх, макар да бе още февруари. Докато пътуваха към Маунт Плезънт, където живееше баща ѝ, той ѝ обясни, че това са дъбове.

— Утре ще те заведе да разгледаш града — обеща ѝ той и стисна ръката ѝ.

Савана се усмихна смело и кимна. Всичко беше толкова различно и ново, че се чувстваше като на друга планета.

Усещаше се, че и културата, и животът тук бяха различни, изпълнени с уважение към историята. Савана имаше чувството, че се носи из космоса, макар наоколо да бе необикновено красиво. Савана знаеше, че южняците са гордеят с историята си и преди години, когато бе разпитвала баща си за Гражданската война, той я бе поправил и нарекъл „Войната между щатите“, тъй като в нея нямало нищо цивилизовано. Баща ѝ беше истински южняк и се гордееше с това. Том бе възмущение на южняшкия джентълмен, макар Алекса да бе приемала с пълно мълчание думите на дъщеря си, когато Савана споменаваше това. Том не се бе отнесъл джентълменски с нея, но наистина имаше добри маниери. Те не променяха това, което бе причинил на Алекса, но го правеха приятен за общуване.

Шофьорът на таксито, възрастен негър, имаше силен и напевен акцент. Савана обичаше да слуша този говор. Винаги когато се запознаеше с някого от Юга, се сещаше за Том и казваше, че баща ѝ е от Южна Каролина. Тя се гордееше с това, макар че в собствения си стил, навици и култура бе абсолютна нийоркчанка като майка си. Янки.

Къщите, към които баща ѝ сочеше от време на време, бяха строени преди Гражданската война. Таксито се задруса по застлани с павеа улици. Том ѝ обеща да ѝ покаже и Френския квартал. Имало две реки, Купър и Ашли, а плажовете били великолепни, особено на Палмовия остров и остров Съливан. Каза, че ще я заведе там, когато времето се затопли. Градът не беше голям, но Савана щеше да има достатъчно развлечения. Имаше няколко колежа, кафенета, където се мотаеха студентите, и чудесни магазини. Том я попита дали може да шофира. Срамуваше се, че не знае нещо толкова обикновено за дъщеря си, но си помисли, че по някакъв начин бягството ѝ от Ню Йорк можеше да се окаже благословия и за двама им. Ако не се бе наложило,

Савана никога нямаше да пристигне тук. Луиза не бе допускала това през последните десет години. Том се засрами ужасно, когато си помисли за това. Знаеше, че би трябвало да се срамува от поведението си. Да, чувствал се бе неудобно, но никога не беше направил нищо по въпроса и не се бе изправил срещу жена си.

— Имам книжка — отвърна Савана, — но не я използвам. Мама няма кола, взимаме под наем, ако отиваме някъде за уикенда. Не е удобно да имаш кола в Ню Йорк. А трябва да си на двайсет и пет години, за да наемеш, така че не съм се упражнявала много.

— В Чарлстън е лесно да шофираш, особено след като опознаеш града. Можеш да вземеш една от нашите коли. Имаме няколко стари.

Том не добави „за слугите“, но Савана отгатна премълчаното. Е, все пак бе мило от негова страна да ѝ предложи.

— Можеш да караш до училището — каза Том.

Мисълта за училището я уплаши. Тревожеше се за мястото, пълно с непознати, от които тя бе напълно различна. Савана отново замълча. Минаха по красив мост и влязоха в Маунт Плезънт, елегантния квартал на изток от река Купър. Един след друг се появяваха впечатляващи палати, издигащи се сред обширни имения, с безброй дъбове до оградите и покрай частните пътища. Том припомни на Савана, че се намираха само на десетина минути от плажа.

Архитектурата беше в колониален стил с високи бели колони, импозантни входове и красиви порти. Дълги частни пътища водеха към къщите. Това очевидно бе най-тузарската част от града, което не изненада Савана. Нищо не ѝ изглеждаше познато, докато пътуваха, но внезапно таксито намали и зави. Савана ококори очи и се обърна към баща си.

— Помня този път — възкликна тя.

Том се усмихна доволно. На една от каменните колони до портата имаше малка месингова табелка, на която пишеше „Хилядата дъба“. Том обясни на дъщеря си, че в миналото, преди войната, хиляда дъба ограждали имота. Той никога не ги бе броил и се съмняваше, че сега са толкова много, тъй като земята бе намалена до десет акъра. Савана си спомни, че зад къщата имаше тенис корт и басейн, където тя плуваше с майка си и братята си. Том бе поръчал басейна за тях и Савана страшно го обичаше. Плуваше като риба и все още го правеше.

В Ню Йорк участваше в плувния отбор на училището, както и във волейболния. И всичко това щеше да ѝ липсва ужасно.

Докато минаваха по частния път, тя разгледа къщата по-добре. Беше огромна, като във филм — невероятно красива и много по-голяма, отколкото Савана очакваше. Градините, които я ограждаха, бяха прекрасни, а през пролетта щяха да са още по-хубави. Баща ѝ се усмихна на впечатления ѝ поглед. Може би на Савана щеше да ѝ хареса тук и красотата на Чарлстън щеше да я утеши за временната липса на майка ѝ. Поне той се надяваше така.

Къщата беше бяла, с високи колони, а предната врата от лъскаво черно дърво с огромно старинно месингово чукало в средата. Беше построена през осемнайсети век и бе част от бивша плантация, но сега бяха останали само къщата и десетте акъра земя. Порутените къщи за робите, сега използвани за складиране на инструменти, се намираха в задната част на имота. Не беше за вярване, че в малките стаички бяха живели по дванайсет-тринайсет човека. Майката на Том твърдеше, че семейство Бомонт винаги се е отнасяло добре с робите си, но това не беше нещо, с което той се гордееше. Савана му бе задавала въпроси за робите по време на срещите им, но той винаги променяше темата. Не мислеше, че робството е подходяща тема за разговор.

Шофьорът извади багажа им от таксито, а след миг се появиха двама негри, които поздравиха Том топло. Единият беше студент, който работеше почасово за него, а другият — изискан по-възрастен мъж с елегантна осанка. Джед работеше за семейството на Том от години. Беше живял тук и по времето на Алекса и сега не му бе трудно да разбере кое беше красивото русокосо момиче, макар да не бе предупреден за пристигането ѝ. Тя изглеждаше абсолютно същата като майка си и той се усмихна широко, когато я видя.

— Добър вечер, госпожице Савана. Радвам се да ви видя отново — поздрави я сърдечно Джед, сякаш посещението ѝ бе очаквано с нетърпение.

Тя не го помнеше, но се трогна, че той знаеше името ѝ. Том го изгледа благодарно. Семейството на Джед бе работило за Бомонтови в продължение на няколко поколения, още от дните на робството. След като бяха освободени, те бяха останали тук. Джед имаше силна връзка със семейство Бомонт и дома им и работеше за майката на Том, когато

той бе роден. Сега беше надзирател, пазач, а от време на време келнер и шофьор и бе почти като баща на Том.

Той го представи на Савана, после я запозна и с Форест, младия студент, и плати на шофьора. Савана остана близо до баща си и се оглеждаше нервно. Том нареди на слугите да отнесат куфарите ѝ в синята стая. Тя беше най-голямата и елегантната от четирите стаи за гости и щеше да се чувства удобно в нея. Можеше да се забавлява там с новите си приятели от училище.

Савана го последва в къщата. Фоайето беше огромно, а от високия таван се спускаше гигантски кристален полилей, който първоначалните собственици бяха купили от Франция. Стълбището беше от онези, които човек виждаше само по филмите. Савана си спомни как двете с майка ѝ бяха тичали по него, когато бързаха за някъде. Стаята ѝ навремето се намираще близо до спалнята на родителите ѝ и тази на братята ѝ — хубава розова стая, пълна със слънце, плюшени животни, играчки и завеси на цветя. И беше в пълен контраст със стаята, която майка ѝ бе обзавела в Ню Йорк — семпла, модерна и снежнобяла. По някакъв начин стаята ѝ символизираше ледената пустиня в мозъка ѝ, когато се нанесе в апартамента в Ню Йорк. Животът на Алекса все още бе празна страница и Савана смяташе, че и домът им изглежда така. Майка ѝ беше топла, но апартаментът им не. А „Хилядата дъба“ бе изпълнен с традиция и разкош. През седемте години, когато това бе нейният дом, Алекса изживя радостни дни тук. Савана също бе щастлива.

Баща ѝ я въведе в изискана всекидневна с великолепни антики и статуи. Савана видя поредния красив полилей, мебели, тапицирани със скъп бродат, семейни портрети и вази, пълни с цветя. Стаята ухаеше нежно и Савана забеляза, че абажурите на лампите и завесите бяха украсени с пискюли. Гледката ѝ напомни за Франция. Всичко беше безукорно подредено, но наоколо нямаше никого. От Луиза и дъщеря ѝ нямаше и следа. Къщата беше безмълвна.

Влязоха в огромната трапезария, където на всички стени бяха окачени портрети на предшествениците им, генерали от Конфедерацията. После отидоха в кухнята, която бе просторна, светла и модерна. Том ѝ каза, че може да ходи там и да си приготвя нещо винаги, когато поискаше. Основните ястия бяха грижа на готвач и

двама помощници, но сега от тях нямаше и помен. Къщата беше безлюдна.

Том я поведе нагоре по стълбите към стаята ѝ, която направо я зашемети. Беше стая за принцеса или кралица. Куфарите ѝ бяха оставени на специални поставки, готови да бъдат разопаковани. Луиза не се виждаше никъде.

Том остави дъщеря си в стаята и отиде в спалнята си. Луиза лежеше на огромното легло с влажна кърпа на лицето. Очите ѝ бяха затворени. Тя го чу да влиза в стаята, но не проговори.

— Тук сме — обяви Том, без да се доближи до нея.

От време на време той спеше в кабинета си, когато Луиза имаше „мигрена“, което означаваше, че двамата не си говореха. Бяха обяснили на Дейзи, че му се налага да оставя майка ѝ сама заради главоболията ѝ, тъй като не искаха да притесняват детето. Опитваха се да скрият факта, че бракът им не вървеше. Дейзи беше прекалено малка, за да разбере това, или поне те мислеха така.

— Луиза? — повиши глас, когато жена му не отговори.

Том знаеше, че тя не спеше. Беше стиснала зъби, а и бе напълно облечена. Носеше розов костюм на „Шанел“ и розова блуза с рюшове. Обувките от „Шанел“ в черно и розово бяха захвърлени до леглото. Той подозираше, че Луиза се бе пъкнала в леглото, като ги е чула да влизат в къщата. Очевидно жена му не възнамеряваше да поздрави Савана с „добре дошла“. Според нея мястото на момичето не беше тук и бе всичко друго, но не и добре дошла.

— Имам мигрена — отвърна тя с висок глас, който говореше противното.

Южняшкият ѝ акцент бе още по-силен от неговия. Семейството му живееше в Чарлстън от векове, а нейното бе пристигнало тук от Ню Орлиънс преди Гражданската война. Корените и традициите и на двама им бяха дълбоко в Юга. Дори не би им дошло наум да живеят някъде другаде. Седемгодишното ѝ приключение в Далас бе агония за Луиза. Смяташе тексасците за нецивилизовани и безвкусни, но пък харесваше факта, че повечето бяха богати. Поне тези, с които се бе запознала покрай мъжа си. Но обичаше да повтаря, че те имаха само пари, но не и маниери. Луиза беше страхотен сноб относно всичко южняшко, а според нея Тексас не беше в Юга и бе населен само от

парвенюта. И не притежаваше нищо от историята и достойнствата на Чарлстън.

— Бих искал да дойдеш да поздравяш Савана — настоя Том твърдо, без да изрази съчувствие към главоболието ѝ, в което бездруго не вярваше. — Тя е в синята стая.

— Разкарай я оттам веднага — изсъска Луиза със затворени очи. — Тази стая е за важните ни гости, а не за някаква си хлапачка. Настани я в една от стаите горе. Искам я там.

Луиза изрече всичко, без да отвори очи. Единственото, което се раздвижи, бе устата ѝ. Стаята, за която говореше, бе една от слугинските стаи на тавана. Том побесня от думите ѝ, но не се изненада. Луиза бе обявила война и на него, и на Савана още по телефона сутринта.

— Тя ще остане в синята стая — отсече той. — Къде е Дейзи?

— Спи.

Том си погледна часовника. Беше едва девет и половина.

— По това време? Какво ѝ направи? Упои ли я? Дейзи не си ляга преди десет.

— Беше изморена — измънка Луиза и най-после отвори очи, но не се надигна от леглото.

— Какво ѝ каза? — попита той напрегнато.

Знаеше, че това бе само началото. Също така знаеше на какво бе способна Луиза. Поведението ѝ беше отвратително, когато решише. Той изпита съжаление към Савана. Беше свикнал с враждебността на Луиза и злобата ѝ, но дъщеря му не беше и нямаше представа какво я очаква. Беше я довел в дома си, за да я предпази от опасностите в Ню Йорк. И щеше да направи всичко, което зависеше от него, но Луиза можеше да превърне живота ѝ в ад.

— За какво? — равнодушно промърмори Луиза в отговор на въпроса му за Дейзи.

— Знаеш какво те питам. Какво разказа на Дейзи за Савана?

Той се вгледа внимателно в жена си. Беше руса като Савана и Алекса, но в нейния случай цветът се дължеше на боя. Носеше косата си пусната до раменете от шестнайсетгодишна и ходеше на фризьор три пъти седмично, за я поддържа с огромни количества лак. Беше безумно суетна, носеше прекалено силен за вкуса му грим и много

бижута, част от които бе наследила от майка си. За останалите бяха платили той и бившият ѝ съпруг.

— Казах ѝ, че като млад си имал една неразумна постъпка и Савана е резултат от нея.

Том я изгледа ужасен от наглостта ѝ да твърди, че Савана бе незаконната му дъщеря, появила се внезапно.

— Спомена ли ѝ, че съм бил женен за майка ѝ?

— Казах ѝ, че няма нужда да говорим за това и предпочитаме да не го обсъждаме. Савана ще остане при нас колкото се може по-кратко, защото майка ѝ си има неприятности.

— За бога, Луиза, това звучи, сякаш майка ѝ е в затвора или в клиника за наркомани.

Той бе отвратен, но не и изненадан.

— Дейзи е прекалено малка, за да знае, че престъпници заплашват живота на Савана. Това може да я травмира завинаги.

Лъжите, надрънкани от майка ѝ, също можеха да я травмират, помисли си Том вбесен, но беше трудно да ги спре. Луиза беше въплъщение на всичко ужасно, което хората говореха за южняшките жени — лицемерни, нечестни, но скрити зад чар и сладост. Имаше много южняци, и мъже и жени, които не използваша добри маниери, за да прикрият лъжите си, ала Луиза не бе от тях и винаги имаше скрит мотив и план. А сега планът ѝ бе да направи живота на Савана и Том колкото се може по-гаден.

— Искам да дойдеш да поздравиш Савана — повтори той с непривично твърд глас.

На Луиза това не ѝ хареса никак. Седна на леглото и го погледна с присвити очи.

— Не се опитвай да ме въвлечеш в тази история. Не искам Савана тук.

— Това е ясно. Но тя е тук по изключително важни причини и ще остане. Искам само да бъдеш любезна с нея.

— Ще се държа прилично, когато я видя. Не очаквай нищо повече.

Том кимна и излезе от стаята. Очевидно Луиза нямаше да се запознае със Савана тази вечер. Той се отказа от битката и се върна в синята стая сам. Искаше да се отбие да види Дейзи, но първо отиде при Савана.

— Луиза не се чувства добре и си е легнала — обясни той.

Савана веднага прозря истината, но не каза нищо. Изпита облекчение, че нямаше да види Луиза тази вечер.

— Искаш ли да хапнеш нещо? — попита той.

— Не, добре съм, татко. Благодаря. Не съм гладна. Просто ще си разопаковам багажа.

Той кимна, затвори вратата тихо и се върна в кабинета си, за да прегледа пощата. Беше толкова ядосан на Луиза, че сметна за по-добре въобще да не влиза при Дейзи. Не беше в добро настроение и реши да остане да спи в кабинета си. Нямаше никакво желание да се разправя цяла нощ с жена си. Утре щеше да има достатъчно време за това, както и през следващите три месеца до делото.

Савана остана сама в стаята. Тя седна в голямото удобно кресло и се огледа наоколо. Всичко беше в светло синя коприна и сатен. Тежките завеси бяха украсени със сини пискюли. Стаята беше ярко осветена и изискано обзаведена. Имаше и елегантен дневен кът с библиотека и две малки канапета, огромно легло с балдахин и красива старинна тоалетка с огледало. Много по-луксозна от това, с което бе свикнала. Определено беше прекрасна, макар да не я усещаше свой дом. Знаеше, че баща ѝ е богат, но не бе осъзнавала, че живее в такъв разкош. Дори се стресна леко, когато влязоха в къщата, и все още бе леко притеснена. Струваше ѝ се, че тук не може да се мотае боса и по джинси или по стара фланелена нощница, както правеше у дома. Беше къща, където човек се обличаше стилно и седеше с изправен гръб на тапицирани с коприна столове и никога не се отпускате. Трудно можеше да си представи да живее тук и да се чувства спокойна. А още по-трудно ѝ бе да си представи, че тук живееше дете, от което все още не бе видяла следи. Подобно на майка си, десетгодишната ѝ сестра не ги посрещна и къщата бе абсолютно тиха. Савана се вторачи в куфарите си и се опита да събере кураж да ги разопакова. Но вместо това извади телефона си и звънна на майка си. Беше десет часът. Знаеше, че майка сигурно още работеше по това време и се изненада, когато осъзна, че я бе събудила. Алекса бе заспала дълбоко, след като плака в продължение на часове, но не спомена това на Савана.

— Как си? — бързо попита Алекса и дъщеря ѝ въздъхна.

— Странно. Къщата е великолепна и татко е адски мил. Настани ме в огромна стая за гости, обзаведена в синьо.

Алекса познаваше стаята добре и бе отсядала в нея, когато идваше на гости на Том, преди да се оженият.

— Къщата изглежда невероятно лъскава и недокосвана, също като музей.

И бе толкова далеч от дом, макар да беше живяла тук като дете.

— В тази къща има много история и баща ти се гордее с нея. Баба ти живее в още по-голяма къща наблизо, или поне така бе навремето. Стара плантация, която дядо ѝ купил, когато се оженил.

Информацията бе прекалено много за Савана. Липсваха ѝ майка ѝ и собствената ѝ стая, както и животът ѝ в града. Те бяха единственото, за което мислеше сега, а не за историята и елегантността на Юга.

— Липсваш ми, мамо — каза Савана тъжно. — Много.

Тя се мъчеше да не се разплаче, а и Алекса едва сдържаше сълзите си.

— И ти ми липсваш, скъпа. Но няма да останеш там дълго, обещавам. А аз ще дойда колкото се може по-скоро.

Алекса не очакваше пътуването с нетърпение, но би отишла и в ада, за да е с дъщеря си. А що се отнасяше до самата нея, Чарлстън и всичко, което бе преживяла там, бяха ад.

— Как е Луиза? — попита тя притеснено.

Знаеше на какво бе способна съпругата на Том и се ужасяваше от мисълта, че Савана бе изложена на злобата ѝ.

— Не я видях. Татко каза, че имала главоболие и си легнала.

Алекса прехапа езика си и не каза нищо.

— Не видях и Дейзи. Тя също спяла. Май всички тук си лягат рано.

Всичко беше толкова различно от Ню Йорк, оживен и шумен през цялата нощ.

— Татко казва, че ще ми даде кола.

— Внимавай — предупреди я майка ѝ. — Нямаш много опит.

Но градът бе малък и движението бе спокойно. Бе чудесно от страна на Том, че ѝ подаряваше кола. Това щеше да ѝ осигури свобода, особено когато започнеше училище.

— Нямам търпение да те видя — въздъхна тя тъжно.

— Аз също. Е, май е време да си оправя багажа. Утре ще ходим да разглеждаме града.

— Там е друг свят. Ще видиш. Конфедерацията още е жива. За тях „Войната между щатите“ никога не е приключвала. Все още ни мразят и не се доверяват на никого, освен на другите южняци. Но има и много чудесни неща, а Чарлстън е красив град. Обичах го, когато живеех там, и бих останала завинаги, ако... е, знаеш останалото. Мисля, че ще ти хареса. Има всичко — красота, история, великолепна архитектура, чудесни плажове, хубаво време, дружелюбни хора. Не е лесно да намериш по-приятно място.

Не бе трудно да се разбере, че Алекса бе обичала мястото силно, независимо какво изпитваше сега.

— Просто искам да съм си у дома заедно с теб — промълви Савана тъжно.

Красотата и историята на Чарлстън въобще не я вълнуваха, нито дори училището. Искаше да е в Ню Йорк със старите си приятели и да завърши там последната си година. А сега не можеше да го направи заради тъпите писма, написани от някакъв откаченяк. Не беше честно.

— Трябва да си подредя нещата. Прибра ли ми музиката?

— Разбира се — отговори Алекса, доволна, слава богу, че се бе сетила сама.

В стаята ѝ нямаше следа от уредба, но Алекса бе изпратила айпода и дискмена ѝ. Можеше да се наслаждава на любимата си музика, без да притеснява никого.

Приключиха разговора и Савана бавно отвори куфарите и започна да закача дрехите си. Всичките ѝ любими неща бяха тук, както и някои от тези на майка ѝ. Очите ѝ се насълзиха, когато видя двата розови пуловера на Алекса, любимите ѝ, чисто нови черни обувки с висок ток и леопардовия пуловер, за който не бе молила, но адски харесваше. После извади двете мечета и ги разположи на леглото с усмивка. Зарадва се да ги види за първи път от години. Приличаха на стари приятели, единствените ѝ приятели засега. Подреди купчината дискове на тоалетката и внезапно усети нечие присъствие в стаята. Едва не подскочи, когато се обърна и видя малко момиченце в нощница, застанало до леглото и вторачено в нея. Детето имаше руса коса и огромни зелени очи.

— Здравсти — каза то.

Момиченцето имаше сериозно изражение, а ножницата му бе украсена с панделки и мечета. Приличаше на кукла.

— Аз знам коя си — обяви то сериозно.

— Здрасти — отвърна Савана меко, тъй като не искаше да го стресне. — Ние сме сестри.

— Не знаех за теб до днес. Мама ми разказа. Каза, че татко бил женен за майка ти преди дълго време, за няколко месеца или нещо такова, когато ти си се родила.

— Бяха женени седем години — отвърна Савана, защитавайки майка си и правото си да бъде тук, и внезапно се почувства също десетгодишна.

— Мама вечно говори лъжи — смръщи вежди Дейзи.

За десетгодишно дете бе трудно да признае подобно нещо за майка си, но пък беше вярно.

— Прави го много често. Никога не ми беше казвала за теб. Твърди, че татко се срамувал от теб, затова и той не ми казвал. А сега си тук, защото майка ти си има неприятности със закона.

Дейзи повтори думите на Луиза, а Савана се разсмя високо. Лъжата беше нагла и ѝ показа ясно каква бе съпругата на баща ѝ.

— Все още ли е в затвора? — попита Дейзи.

— Не — отговори Савана, като продължи да се смее, после седна на леглото, потупа мястото до себе си и Дейзи скочи до нея. — Майка ми е прокурор и се опитва да вкара в затвора един много лош човек.

— Прокурор лоша дума ли е? — тревожно я погледна Дейзи и Савана отново се засмя.

Знаеше за коя дума си мисли и не би се изненадала, ако Луиза бе споменала и нея, когато ѝ бе говорила за майка ѝ.

— Не, това означава адвокат. Мама е заместник-районен прокурор. Прибира престъпници в затвора. Сега ще е прокурор в много важно дело. Исква да заключи в затвора един много лош човек, извършил ужасни неща.

Не искаше да плаши Дейзи и да ѝ обяснява, че престъпникът сигурно бе убил повече от седемнайсет жени.

— Един от приятелите му ми написа няколко гадни писма и мама искаше да замина някъде, докато делото приключи. И затова съм в Чарлстън.

— Той знае ли, че си тук? — разтревожи се Дейзи и Савана поклати глава.

— Не, и няма да разбере. Татко ме доведе тук, така че никой да не знае къде съм.

— А майка ти знае ли?

Дейзи се интересуваеше силно от всичко, което Савана казваше. Вярваше ѝ. А никога не вярваше на собствената си майка, колкото и тъжно да бе това. Луиза я бе лъгала безброй пъти за хора, които не харесваше, или понеже така ѝ изнасяше. Беше уволнила любимата ѝ гувернантка, защото мислеше, че Дейзи я харесва прекалено много и е твърде привързана към нея. И беше излъгала Дейзи, че жената бе напуснала и избягала някъде, без да се поинтересува от нея. Ала готвачката ѝ бе казала истината. Дейзи никога вече не видя гувернантката си.

— Майка ми и баща ни се съгласиха, че трябва да дойда тук.

— Не мисля, че моята майка се радва на това — предупреди я Дейзи сериозно и Савана кимна.

— Мисля, че си права.

— Чух я да крещи на татко. Често го прави. И се карат.

Дейзи спомена този факт, сякаш скандалите бяха любимият спорт на родителите ѝ. Савана не се изненада. Знаеше си какво да очаква. И засега бе съвсем права. Луиза не бе дошла да я поздрави.

— Мама може да е много гадна, когато се ядоса, затова трябва да внимаваш. Харесвам мечетата ти — каза Дейзи. — И аз си имам мече и спя с него — усмихна се тя свенливо.

— Искаш ли да послушаш музика, докато си оправям багажа? — предложи Савана и сестра ѝ се ухили щастливо.

Савана взе айпода си, сложи слушалките на Дейзи и го включи. Момиченцето се усмихна широко и запя, после сниши глас, за да не го чуват. Не искаше Луиза да разбере, че е в стаята на Савана. Тук ѝ харесваше, а голямата ѝ сестра ѝ харесваше още повече. Савана започна да разтребва нещата си. Имаше предостатъчно място. Вграденият гардероб бе огромен и имаше специална поставка за обувки.

Дейзи свали слушалките, за да продължи разговора със сестра си.

— Харесвам музиката ти. Готина е.

Момиченцето имаше същия южняшки акцент като баща си и звучеше много сладко. Вече бе единайсет часа.

— Харесва ли ти това, че майка ти е адвокат? — попита то. — Моята не прави нищо. Играе бридж, ходи да обядва и пазарува много.

— Аз също обичам да пазарувам — призна Савана. — Също и майка ми, но тя работи много. Работата ѝ е адски интересна, освен когато се случи нещо тъпо, като писмата, които получих. Но това не е ставало никога преди. Баба ми също беше адвокат — добави тя. — А сега е съдия.

— Мислех, че съдиите са мъже — озадачи се Дейзи.

— Не — отвърна Савана. — Могат да са и жени. Баба ръководи Семейния съд, където хората се развеждат и решават кой да гледа децата.

— Сигурно е много умна — Дейзи бе видимо впечатлена.

— Да. И много мила. Ужасно я обичам.

— Моята баба е председател на Обединените дъщери на Конфедерацията — каза Дейзи, без да осъзнава, че жената беше баба и на Савана. — Имам и двама братя, Хенри и Травис.

Савана се засмя.

— Аз също.

— Така ли — изненада се Дейзи.

— Същите братя, защото имаме един и същ баща — обясни ѝ Савана.

— Това е толкова странно — усмихна се Дейзи. — Винаги съм искала сестра.

— И аз.

— Знаеше ли за мен? — Дейзи се облегна на възглавниците и погледна сестра си.

— Да, знаех. Мама ми разказа преди много време — кимна Савана, после се сети нещо. — Искаш ли да спиш при мен тази вечер?

В огромното легло имаше място за десет човека и спането заедно щеше да засили връзката, която вече си бяха създали. Дейзи обмисли предложението и кимна.

— Искаш ли да си вземеш мечето? — попита я Савана, тъй като сестра ѝ бе споменала, че спеше с любимата си играчка.

— По-добре да не го взимам. Мама може да ме чуе и да не ми позволи да се върна. Мога да спя с твоите мечета.

Дейзи беше умно хлапе.

Савана дръпна завивките и сестра ѝ се пъхна под тях с широка усмивка. Савана отиде да си облече нощницата и се върна след няколко минути. Момиченцето я чакаше с ококорени очи. После тя загаси лампата и се пъхна в леглото.

— Страхуваш ли се, че си тук? — прошепна Дейзи след няколко минути.

И двете лежаха по гръб, вдигнали очи към синята коприна на балдахина. Въпросът накара Савана да се замисли за майка си, за това колко силно ѝ липсваше Алекса и колко странно бе присъствието ѝ тук.

— Малко — отговори тя, също шепнешком. — Затова те поканих да спиш при мен.

Дейзи пъхна малката си ръчичка в тази на сестра си и я стисна здраво.

— Всичко ще е наред — увери я тя. — Татко няма да позволи нищо да ти се случи, а лошият човек вече няма да ти пише. После майка ти ще го вкара в затвора. А ние с теб сме заедно.

Думите ѝ и топлата ѝ ръчичка докараха сълзи в очите на Савана.

— Благодаря ти — прошепна тя нежно и се наведе да целуне Дейзи по бузата.

Кожата ѝ беше гладка и бебешка. Дейзи се усмихна, затвори очи и остави ръката си в тази на сестра си. След малко и двете заспаха.

След полунощ Том почука тихо по вратата. Нямаше отговор и той отвори и надникна вътре. Видя, че Савана си беше легнала и влезе предпазливо в стаята. После забеляза двете фигури в леглото. Видя двете си дъщери, които спяха, хванати за ръка. Загледа ги с нежна усмивка, а по бузите му потекоха сълзи. После излезе от стаята и внимателно затвори вратата.

8.

На сутринта, когато Савана се събуди, огряна от слънцето, Дейзи беше изчезнала. Изненада се, щом видя, че вече е десет часът; бе спала непробудно и не беше чула Дейзи да излиза от стаята, а и нямаше следи от присъствието ѝ. Тя се бе измъкнала тихичко на зазоряване, така че да не бъде открита в леглото на Савана, защото майка ѝ щеше да побеснее.

Савана се изкъпа, изми зъбите си и се среса. После се облече и отиде в кухнята, където две жени седяха до масата. Те се усмихнаха, когато я видяха.

— Добро утро — поздрави Савана предпазливо, като се зачуди къде ли е Луиза.

— Чакахме те да станеш. Не искахме да те будим — каза по-възрастната. — Господин Бомонт ще се върне в единайсет да те вземе. Трябваше да свърши някои неща в службата. А госпожа Бомонт е на фризьор и после ще обядва в града.

Това означаваше, че баща ѝ щеше да се върне след половин час, за да отидат да разгледат града, както ѝ бе обещал. Двете жени се представиха като Талула и Джейн. Талула беше съпругата на Джед, а Джейн беше от Мемфис и имаше различен акцент. Савана бе възхитена от говора им.

Попитаха я какво иска за закуска и тя отговори, че може да си приготи нещо сама. Но те настояха да ѝ сервират в изящен порцеланов сервиз на цветя, който подредиха на красиво избродирана ленена покривка. Всичко тук беше скъпо и изискано. Нямаше нищо семпло или практично като у дома. Савана се чувстваше абсолютно чужда. Двете с майка ѝ живееха удобно, но нямаха нищо, което дори да се доближава до лукса в тази къща. Това беше различен свят. Тя осъзна какъв шок е преживяла майка ѝ, след като са я прогонили оттук. Сигурно се е чувствала като Пепеляшка след бала, когато каляската се бе превърнала в тиква, а белите коне в мишки. В нейния случай и

чаровният принц се беше превърнал в плъх. Савана изпита огромно съжаление към майка си.

Тъкмо привършваше закуската си, когато баща ѝ влезе в кухнята. Изглеждаше невероятно хубав в безукорно скроеното си сако от туид и сив панталон.

— Здравсти, Савана — поздравя я той весело. — Как спа?

— Като бебе.

— Готова ли си за обиколката?

Тя кимна, благодари на двете жени в бели униформи и колосани дантелени престилки и го последва в коридора. Отиде да си вземе чантата и якето, тъй като бе прохладно и от океана както обикновено в Чарлстън духаше вятър, което правеше влагата през лятото кошмарна. Пет минути по-късно се настаниха в колата на Том, лъскав ягуар, и потеглиха към центъра на града.

Бъбреха си весело, а първото място, където Том я заведе, беше Форт Съмтър, където е прозвучал първият залп във Войната между щатите. Савана намери урока по история изключително интересен, особено южняшкото преиначаване на фактите. Всичко бе само за Конфедерацията и никога за Севера, който за тях сякаш не съществуваше, освен като врага, когото бяха мразили преди сто и петдесет години, а в някои случаи дори и сега.

Оттам потеглиха към Френския квартал и спряха да обядват в изискан ресторант с градина. Храната беше пикантна и местна — супа от раци, пълнени с раци питки, скариди и ориз, всичките в деликатни сосове с ароматични подправки. Беше много вкусна и двамата се забавляваха много. После Том я заведе на разходка с файтон по павираните улици, където видяха още исторически места. Той ѝ посочи няколко популярни кафенета, любимо място за срещи на младежите.

След това минаха покрай няколко магазина, които Том смяташе, че ще ѝ харесат, и покрай великолепните плажове на остров Съливан на път към дома.

Прибраха се в четири и половина щастливи след чудесен ден заедно. По време на обедата Том ѝ съобщи, че започва училище на следващия ден. Всичко бе уредено. Савана щеше да завърши заедно със съучениците си и да присъства на дипломирането им, макар че нейната диплома щеше да пристигне от училището ѝ в Ню Йорк. Том

бе уредил да изпратят документите ѝ в Чарлстън и училищното ръководство бе впечатлено от оценките ѝ. Баща ѝ щеше да я закара на сутринта и после да я вземе, но след това можеше да шофира до училище сама. Том бе излъскал и почистил колата ѝ идеално. Не беше забравил нищо, а се бе погрижил за всичко и тя бе трогната.

И двамата се усмихваха и разговаряха, като влязоха в къщата. Стреснаха се, когато внезапно застанаха срещу Луиза, която тъкмо се бе върнала от обяда си в града. Очакваната със страх среща между Савана и мащехата ѝ вече не можеше да бъде избегната.

— Здравей — поздрави Савана свенливо.

Тя заговори първа, тъй като Луиза се вторачи в нея, без да каже и дума. Беше издокарана в син костюм със сатенени ревери и носеше сапфирени обици. Прическата ѝ приличаше на шлем и всеки косъм си бе на мястото. Маникюрът ѝ бе перфектен, а очите ѝ прободоха Савана като кинжали.

— Това е Савана — представи я Том, сякаш Луиза не знаеше. — Савана, това е Луиза, мащехата ти.

Той незабавно осъзна, че бе допуснал грешка, защото жена му заби в него злобен поглед, пренебрегвайки Савана.

— Не съм нейна мащеха — каза тя свирепо. — Тя може да е твоя дъщеря, но не е моя. И не забравяй коя е истинската ти дъщеря в тази къща.

— И двете са мои истински дъщери — напомни Том твърдо.

Савана мечтаеше да потъне в пода и да изчезне. Това определено не беше забавно. Дейзи беше права. Луиза беше бясна заради идването ѝ тук и не се опитваше да го скрие. Всъщност, искаше да е напълно сигурна, че Савана знае, че не е желана в този дом.

— Съжалявам, че се чувстваш по този начин — изстреля тя към Том, после потегли към кухнята, за да даде нареждания на готвачката за вечерята.

Савана се зачуди дали щяха да ѝ позволят да вечеря с тях. Не изглеждаше твърде вероятно, нито пък особено привлекателно.

Том я изгледа извинително и сви рамене.

— Луиза ще се успокои. Не ѝ е лесно — додаде той притеснено, неспособен да обясни противното поведение на жена си и засрамен от него.

Савана тъкмо се опитваше да го утеши и в този момент Дейзи се втурна надолу по стълбите и обви ръце около кръста на сестра си. Все още я прегръщаше, когато Луиза влетя побесняла.

— Да не сте откачили? — процеди тя на дъщеря си и съпруга си. — Това момиче е чуждо за нас. Гостенка, доведена от баща ти. Не е част от семейството ни, определено не и от моето. Бих искала и двамата да запомните това и да не забравяте коя съм аз. Том, аз съм твоя съпруга. Дейзи, каквито и грешки да е допуснал баща ти в миналото си, не са моя работа, нито мой проблем. Нито пък твой — завъртя се тя към момиченцето, което свали припряно ръце от Савана, за да не дразни майка си още повече. — Ще изтърпим това, тъй като се налага, но не е нужно да се държиш, сякаш си открила отдавна изгубен роднина и си го довела у дома. Това е нашият дом, а не нейният. И тя не е моя роднина, нито пък твоя — изгледа тя свирепо Дейзи.

После метна убийствен поглед на Том, подмина Савана и изфуца нагоре по стълбите. След миг чуха вратата на стаята ѝ да се затръшва яростно. Спогледаха се притеснено и объркано. Том се обърна тъжно към голямата си дъщеря, която трепереше и изглеждаше готова да се разплаче. Луиза се бе нахвърлила върху тях със силата на торнадо и бе оставила разрушения след оттеглянето си.

— Татко, може би трябва да си тръгна — прошепна Савана. — Ще се оправя в Ню Йорк. Мама просто беше нервна. Не искам да причинявам неприятности тук.

Нито пък искаше да се отнасят с нея като с отрепка или да бъде тормозена от жена, която очевидно я мразеше.

— Няма да ходиш никъде — твърдо заяви баща ѝ и я прегърна. — Съжалявам. Луиза има ужасен характер. Но ще се успокои.

Той сведе очи към Дейзи, детето изглеждаше съкрушено.

— Тръгваш ли си? — попита то Савана.

— Не знам — отговори сестра ѝ откровено. — Мисля, че трябва да си тръгна. Не искам да разстройвам майка ти.

— Тя е лоша — викна Дейзи гневно. — Харесва ми, че си тук. Искам сестра. Не си тръгвай — каза тя умолително и отново обви ръце около Савана.

Трудно бе да ѝ устоиш.

Том ги поведе нагоре, прегърнал и двете им. И на него му харесваше присъствието на Савана. Винаги бе искал тя да е част от

живота им, но Луиза никога не бе позволявала. Сега въпросът бе решен от съдбата и той беше щастлив. И той като Дейзи не искаше Савана да си замине.

Каза на Дейзи да отиде да си напише домашните, остави Савана в стаята ѝ и я посъветва да се успокои. Тя му благодари за хубавия ден, но очите ѝ бяха тревожни. Звънна на майка си веднага щом Том излезе от стаята и ѝ разказа за случилото се.

— Тя е проклета кучка — каза Алекса разгневено.

— Не знам какво да правя, мамо. Мисля, че трябва да си тръгна. Тя е по-страшна от ненормалника, който ми праща писмата. Изглежда готова да ме убие.

— Сигурно иска да те убие, но няма да го направи. А авторът на писмата може да го направи. Не искам да се връщаш тук. Съжалявам, че ти причинявам това, но трябва да се опиташ да издържиш. Просто стой далеч от нея. Баща ти каза ли нещо, за да я накара да млъкне?

— Опита се. Но тя направо го размаза.

— Винаги го прави. Както и майка му. Двете заедно са страховита сила, а Том не е достоен съперник за никоя от тях. Не искам да се проявявам като неблагодарна, тъй като те прие в дома си, но определено му липсват топки. Луиза ги отрязва преди десет години.

Савана не хареса думите ѝ и Алекса незабавно съжали, че ги бе изрекла. Том беше баща на Савана, но пък бе вярно. Тя бе живото доказателство за това.

— Съжалявам. Не трябваше да го казвам — извини се Алекса бързо. — Просто си стой в стаята, излизай навън или слушай музика. Не искам да се прибираш в Ню Йорк преди края на делото.

Савана имаше чувството, че я бяха изпратили на каторга, независимо колко красива и голяма бе къщата. Мразеше я. А Луиза мразеше нея. Трите месеца щяха да са ужасни. А и майка ѝ бе права. Баща ѝ не беше достоен съперник на Луиза. Савана бе станала свидетел на това.

— Ще се опитам — промърмори Савана, после си обеща да издържи, докато майка ѝ дойдеше да я посети.

Ако нещата не се оправеха, щеше да се върне в Ню Йорк с нея или да избяга оттук. Не възнамеряваше да живее по този начин в продължение на три месеца.

— Съжалявам, бебчо, не мога да дойда този уикенд, но ще го направя следващата седмица. Обещавам. Просто дръж глава високо и не ѝ обръщай внимание.

— Да бе — изсумтя Савана и затвори.

Беше ядосана и на майка си, задето я изпрати да живее с тази вещица. Беше по-ужасна от най-злите мащехи в приказките или филмите. Животът на Пепеляшка бе направо лек в сравнение с нейния. Докато размишляваше по въпроса, Дейзи влезе в стаята ѝ с разтревожен вид.

— Добре ли си?

— Мисля, че да — отговори Савана тъжно, после ѝ се усмихна. — Не съм свикнала с такова отношение. Искан ми се да съм си у дома.

Дейзи кимна.

— Знам. Мама може да е адски проклета. И често се отнася така с татко.

— Сигурно не ти е лесно — прошепна Савана съчувствено, а Дейзи сви рамене.

— Татко е винаги мил с мен и братята ми — отвърна тя и прегърна сестра си. — Надявам се да останеш.

— Ще видим как ще тръгнат нещата — каза Савана.

Не можеше да си представи подобен живот за три месеца или дори четири, ако делото се проточеше.

Докато двете момичета седяха и си говореха в стаята на Савана, Том и Луиза се караха ожесточено.

— Какво, по дяволите, си мислиш? — изрева вбесен той. — Да наговориш такива неща пред Дейзи и Савана! Как е възможно да си толкова уплашена от седемнайсетгодишно хлапе?

— Не я искам тук! — изкрещя Луиза. — Тя е резултат на грешка, която си допуснал. Не я искам пред очите си, нито в дома си!

Том се вторачи в нея изумено.

— Да не си откачила? Не можеш да подмениш истината пред мен. Ти напусна мен и момчетата. Изостави ни, разведе се с мен, заряза децата си и се омъжи за човек, който имаше повече пари от мен. Аз се ожених за Алекса, докато ти беше омъжена за него и щастливо харчеше парите му в Далас и не ти пукаше за мен или за собствените ти синове. Върна се тук чак след като той умря и реши, че си искаш стария живот, един Господ знае защо. Вероятно си била самотна,

защото определено не се нуждаеше от пари. После ме подлъга да започна връзка с теб, а аз бях достатъчно глупав да се хвана в капана ти. Погрижи се да забременееш и зарева пред майка ми, че не мога да допусна да родиш извънбрачно дете. А аз дори те съжалих и напуснах жената, която обичах, заради теб. Савана е резултат от щастлив брак с една прекрасна жена, която се отнасяше чудесно със синовете ти. А аз бях пълен идиот, задето я заряхах заради теб само за да съм „почтен“. Абсолютна дивотия, също като брака ни. В продължение на десет години ти позволявах да ме държиш далеч от Савана. Отблъснах собствената си дъщеря. Чудо е, че въобще се съгласява да говори с мен. А сега, когато животът ѝ е в опасност и я водя у дома за три месеца, ти се държиш отворително с нея и ѝ говориш, сякаш е грешка, която съм допуснал с някоя проститутка, докато съм ти изневерявал. Ти ни изостави, Луиза, и това е истината. Но аз няма да зарежа дъщеря си отново, за да те направя щастлива. Това, което причиних на майка ѝ, бе достатъчно подло.

— Ако толкова съжаляваш, върни се при нея — студено го изгледа Луиза.

— Проблемът не е в това. Проявих почтеност към теб, но не и към Алекса. Всички го знаем, така че престани с гадостите си и се дръж прилично със Савана, иначе ще си имаш сериозни неприятности с мен.

Без да каже и дума повече и да остави време на Луиза да отговори, той излезе от стаята и затръшна вратата. Двете момичета го чуха от стаята на Савана, но не заговориха за това. И двете знаеха какво бе станало и защо. За първи път от години Том се бе изправил срещу Луиза и тя беше побесняла, но благоразумно не тръгна след него, а си остана в спалнята.

Том се върна в кабинета си и звънна на по-големия си син и го покани на вечеря заедно с годеницата му Скарлет. Сутринта в банката бе разказал на Травис за пристигането на Савана. Травис се изненада, когато баща му му обясни причината. Лесно можеше да си представи, че майка му бе вбесена. На него самия не му бе позволено да споменава Алекса или Савана през последните десет години и той винаги се бе чувствал виновен, задето бе прекъснал връзката с тях. Опитваше се да поддържа контакт известно време, но после просто се предаде, а знаеше, че и брат му бе постъпил по същия начин. Травис

беше на петнайсет години, когато Алекса си замина. Обичаше я и тя се отнасяше като родна майка с него и това го караше да се чувства още по-зле. Но Луиза му бе показала ясно, че всеки контакт с нея ще бъде считан за предателство към „истинската“ му майка, а той бе твърде малък тогава, за да ѝ повярва. Сега беше на двайсет и пет, работеше в банката на баща си и планираше да се ожени през юни за момиче от прочуто чарлстънско семейство, чиито предци бяха още по-тясно свързани с Конфедерацията от неговите. Скарлет имаше повече генерали в рода, отколкото те имаха дъbove в имението. Беше медицинска сестра, красива и мила и той бе лудо влюбен в нея. Травис харесваше факта, че Скарлет работеше и беше непретенциозна, независимо колко известно и богато беше семейството ѝ. Тя искаше да продължи работа, докато се родят децата им, което майка му смяташе за абсурдно. Луиза смяташе, че не е редно за съпругата на Бомонт да работи като сестра. Травис обаче бе напълно щастлив с това и поддържаше решението на годеницата си.

Баща му звучеше напрегнат и ядосан, когато му се обади да го покани на вечеря.

— Положението тук е нажежено — призна Том откровено. — Майка ти е бясна заради Савана. Знаеш каква е.

Травис познаваше отвратителния характер на майка си прекалено добре. Луиза избухваше за щяло и нещяло, макар че сегашната ситуация сигурно бе по-сериозна от обикновено. Според него единственото по-лошо щеше да е Алекса да пристигне тук вместо дъщеря си. Но присъствието на Савана бе достатъчно неприятно за майка му. Травис предположи, че атмосферата въкъщи е страшно нажежена и изпита съжаление към баща си.

— Мисля, че ако ти и Скарлет дойдете на вечеря, Луиза ще се поразсее и положението ще се облекчи.

— Разбира се, татко. Ще звънна на Скарлет да видя какво прави. Дежурството ѝ приключи преди час. После ще ти се обадя.

Травис позвъни след малко и каза, че двамата ще дойдат в седем и половина. Том благодари сърдечно на сина си, предупреди готвачката и се отби в стаята на Савана, за да съобщи за вечерята на дъщерите си. Откри двете момичета там. Дейзи засия от радост, че ще види Травис и бъдещата му съпруга.

— Ще я харесаш — увери тя Савана. — Много е готина, а Травис е страхотен.

Савана почти не го помнеше след почти единайсет години раздяла. Беше едва на шест, когато го видя за последен път.

Двете момичета слязоха за вечеря точно в седем и половина, тъкмо когато Травис и годеницата му се появиха. Скарлет беше красиво момиче с дълга права черна коса, а той бе копие на баща си, но по-млад и по-хубав. Младата двойка беше облечена в джинси и хубави пуловери, което очевидно беше разрешено. Савана носеше пола, пуловер и високи токчета и изглеждаше много елегантна. Русата ѝ коса блестеше. Дейзи носеше училищната си униформа и пантофи. Том бе свалил сакото си и навил ръкави. Явно вечерята у семейство Бомонт не бе толкова официална, колкото Савана се бе страхувала.

Том представи Травис на Савана и двамата се усмихнаха свенливо един на друг. Брат ѝ се пошегува с нея, че била същински дребосък, когато я видял за последен път, после си помисли колко много сестра му приличаше на майка си. Савана и Скарлет запrikaзваха приятелски, докато чакаха да ги извикат за вечеря. Скарлет с усмивка ѝ разказа колко заета била майка ѝ със сватбата; щяла да е огромна, поканили осемстотин човека, почти половината Чарлстън.

Докато говореха, Луиза слезе по стълбите и влезе във всекидневната. Спря за миг до вратата, смаяна да види по-големия си син и годеницата му.

— Какво е това? — попита тя студено, решила, че Том бе организиран празненство в чест на Савана.

— Травис се обади и каза, че иска да дойде на вечеря — бързо отговори Том, но Луиза не му повярва. — Мислех, че няма да имаш нищо против. Звънна преди половин час, а ти си почиваше.

И двамата знаеха истината, но спазваха добрия тон пред хора, макар все още да бяха бесни един на друг.

— Разбира се, че се радвам да видя Травис и Скарлет — любезно произнесе Луиза и се запъти към тях.

Очите ѝ още блестяха от гняв, но тя се усмихна широко, прегърна и двамата и заговори с тях, като демонстративно пренебрегна Савана за нейно облекчение. Не изпитваше никакво желание да разговаря с Луиза.

Отидоха да вечерят и Луиза седна между съпруга и сина си. Сложи Скарлет до Травис, а Дейзи до баща ѝ, за да му напомни коя бе „истинската“ му дъщеря. Настани Савана между Скарлет и Дейзи, като просто ѝ посочи стола и не каза нищо. Савана бе наясно, че ако можеше, Луиза би я изпратила в гаража или в нечий чужд дом. Но пък тя прекара чудесно в разговори с Дейзи и Скарлет. Хареса годеницата на Травис, точно както Дейзи ѝ бе обещала. Беше мила, възпитана, добра и непринудена. Беше онкологична сестра, работеше с болни от рак и бе влюбена в работата си. Травис страхотно се гордеше с нея и изглеждаше много щастлив. Говориха дълго и за сватбата по време на вечерята. Луиза очевидно се вълнуваше от предстоящото събитие. Щяха да дадат вечеря за триста човека в клуба, а Дейзи щеше да е шаферка. Скарлет вече бе поръчала роклята си от „Багли Мишка“, а роклите на шаферките щяха да са от „Вера Уанг“. Майка ѝ щеше да носи елегантен сатенен костюм на Оскар де ла Рента. Луиза още не бе споделила какво щеше да облече, но Дейзи вече бе видяла роклята в гардероба ѝ. Майка ѝ възнамеряваше да носи червено.

Вечерята мина спокойно. Идеята на Том да покани Травис се оказа добра. Луиза се поотпусна малко и вече не изглеждаше толкова ядосана. Не каза нищо на Том, след като Травис и Скарлет си тръгнаха, но поне не започна със зловните си подмятания. Върна се в стаята си и този път затвори вратата, а не я затръшна. Том пожела лека нощ на дъщерите си и отиде в кабинета, където бе пренесъл нещата си. Дейзи се прибра в стаята си, за да довърши домашните си, но прошепна на Савана, че пак ще спи при нея. Савана се върна в синята стая и се просна на леглото със стон. Присъствието ѝ тук не бе лесна работа. А утре започваше училище.

Звънна на майка си и ѝ разказа, че се бе запознала с Травис и Скарлет и че са се държали чудесно с нея. Двете си побъбриха известно време. Алекса беше ужасно заета.

Както бе обещала, Дейзи се появи в стаята ѝ в десет часа и се мушна в леглото. Луиза вече ѝ бе казала лека нощ и брегът бе чист.

Двете момичета се хванаха за ръце, поговориха си няколко минути и заспаха. За Савана този първи ден бе напрегнат.

9.

На следващата сутрин, когато баща ѝ я поведе към новото ѝ училище, Савана определено бе нервна. Дейзи вече бе заминала с училищния автобус. Луиза седеше в спалнята си както винаги. Савана погълна набързо закуската си и бе напълно готова в осем часа.

Почти не проговори, докато пътуваха по магистралата. Видимо се притесняваше и баща ѝ се опита да я успокои. Не след дълго стигнаха до остров Даниъл и новото ѝ училище на улица „Седемте ферми“. Том паркира ягуара и я поведе към кабинета на директора, където Савана бе похвалена за високите си оценки и приветствана с „добре дошла“. Заместник-директорката ѝ подаде лист с програмата ѝ и предложи да я заведе до класната стая. Савана целуна баща си бързо и се сбогува с него.

Училището беше много по-голямо от нейното в Ню Йорк и приличаше на онези, които бе виждала по филмите, с километри шкафчета покрай стените във всеки коридор. Виждаха се малки групички ученици с книги в ръце, забързани към класните стаи. Няколко от момчетата загледаха възхитено хубавата ѝ фигура и дългата руса коса. Савана носеше джинси, маратонки и карирана риза, а върху нея горнището на анцуга от волейболния отбор в Ню Йорк. Знаеше, че вече е прекалено късно да се включи в някой от отборите тук, но се надяваше да получи възможност да спортува извън училище.

Първият предмет бе френски. Беше го учила в Ню Йорк и имаше отлични оценки. Учителката четеше пасаж от някаква книга, когато Савана влезе в стаята и се настани на чина си. Вдигна очи, леко раздражена от прекъсването, после кимна и продължи. В стаята имаше трийсетина ученици, повечето от които изглеждаха отегчени. Часът продължи петдесет и две минути, а когато звънецът издрънча и учителката им възложи домашното, всички се втурнаха към вратата. Учителката се усмихна на Савана, а тя се сбогува и излезе от стаята. Беше получила карта на училището, но коридорите бяха безкрайни и нямаше представа къде се намираше. Въртеше картата объркано,

когато момиче с яркочервена коса, хваната на конска опашка, и безброй лунички се приближи усмихнато към нея.

— Май си се загубила. Мога ли да ти помогна?

Като всички останали, момичето говореше със силен южняшки акцент.

— Мисля, че трябва да отида в кабинета по история. Благодаря — отвърна Савана, като подаде картата на момичето.

— На погрешния етаж си — обясни ѝ то. — Стаята е точно над нас, а господин Армстронг е гадняр. Дава прекалено много домашни и има лош дъх. Откъде си?

Червенокосата хубавица се усмихваше дружелюбно и Савана ѝ бе благодарна за помощта. Никой друг не предложи да ѝ помогне, макар че няколко момчета я зяпаха заинтригувано. Савана си помисли, че някои от тях бяха сладури. Нямаше гадже от края на миналата година. Всъщност това не беше лошо. Ако ѝ се бе наложило да остави гадже в Ню Йорк, идването ѝ тук щеше да е още по-трудно.

— Родена съм тук, но от десет години живея в Ню Йорк — отговори тя.

— Добре дошла у дома — ухили се момичето. — Аз също трябва да се кача горе. Ще те придружа. Имам химия. И винаги се провалям. Нямам търпение да завърша училище, а после ще си почина една година.

Савана кимна и двете забързаха нагоре по стълбите. Момичето беше облечено в суитчър и джинси, също като повечето ученици. Нямаше разлика с Ню Йорк, само дето Савана се чувстваше странно и не на мястото си, а сякаш над главата ѝ имаше табела „Аз съм нова“.

— Защо се върна? — попита момичето.

— Дойдох да живея при баща ми до края на учебната година. Иначе живея с мама в Ню Йорк.

Не искаше да обяснява, че е тук, защото животът ѝ е в опасност. Беше прекалено странно, за да го споделя с хора, които не познаваше.

— Ако си имала разправии с майка си, знам всичко за тях — засмя се момичето. — Мама и аз се караме ожесточено, но я обичам ужасно много. Мога да манипулирам татко, но мама е кучка, Бог да благослови сърцето ѝ — завърши то и Савана се разсмя. — И твоята ли е такава?

— Не, моята е много мила. Всъщност е страхотна. Просто смятахме, че е добра идея да поживеея с татко известно време.

Това звучеше подозрително дори за самата нея, но не знаеше какво друго да каже.

— Как се казваш?

Червенокоската изпитваше силно любопитство към момичето от Ню Йорк. Имаше стил дори в джинси и анцуг, а очите му блестяха.

— Савана Бомонт. А ти?

— Джулиан Петигрю. Прапрадядо ми бил генерал или нещо такова. Звучи адски отегчително. Тези истории са ми дошли до гуша. А баба ми е в Обединените дъщери на Конфедерацията и вечно ходи по сбирки и чайове.

Думите на Джулиан накараха Савана да се замисли за майката на баща си. Стигнаха до класната стая и Джулиан обеща да се видят по-късно. Каза, че ще бъде в трапезарията за втората смяна в дванайсет и половина и покани Савана да се присъедини към нея. Савана погледна графика си, видя, че и нейният обяд бе тогава, и обеща, че ще се опита да я намери.

— Благодаря ти за помощта. Ще се видим по-късно — каза тя и влезе в стаята.

Класът по история бе два пъти по-голям от френския и тя седна на последния чин в последната редица, зад стена от момчета, които си подаваха бележки и не обръщаха никакво внимание на учителя. Той пък постъпи точно както Джулиан бе казала и им даде огромно домашно.

След това Савана имаше още два часа английски и социални науки. После стана време за обяд. Тя намери трапезарията, но не видя новата си приятелка. Две момчета я поканиха да седне при тях, но тя се чувстваше неудобно, тъй като не ги познаваше. Тъкмо си взимаше кисело мляко, плодова салата и портокалов сок, когато Джулиан я намери.

— Права беше — каза Савана, зарадвана да я види.

Да откриеш някого в трапезарията беше не по-лесно, отколкото да търсиш загубен чорап на летището. Наоколо се мотаеха стотици ученици и шумът бе оглушителен.

— Армстронг дава прекалено много домашни.

— Казах ти. Аз пък получих тройка по химия. Мама ще ме убие. Държи ужасно на добрите оценки, макар че самата тя не е учила в колеж. Просто ходи да обядва и да играе бридж с приятелки. А за това не е нужно да си много образован.

Савана кимна. Не спомена, че майка ѝ е прокурор, защото щеше да прозвучи прекалено самохвално.

— Баща ми е лекар. Педиатър — добави Джулиан, а Савана кимна.

Намериха си свободна маса и седнаха. След миг кимна на група момчета и момичета и те се присъединиха към тях. Явно Джулиан беше популярна и познаваше всички в училището. По време на обяда призна на Савана, че си имала приятел. Бил капитан на футболния отбор, което било голяма работа.

Всички около масата планираха предстоящия уикенд, говореха за баскетболния мач в петък вечер, разпитваха за приятели, разменяха си телефонни номера и клюки. Групата бе оживена и Савана се чувстваше малко неудобно, затова само слушаше. В Ню Йорк имаше самочувствие, но тук бе направо зашеметена от огромното училище и безбройните нови имена и лица.

Беше леко замаяна, когато баща ѝ дойде да я вземе в три часа. Джулиан и още две момичета ѝ бяха дали телефоните си, което бе добро начало, но тя се срамуваше да им се обади.

— Как мина? — попита Том, когато тя се качи в колата.

Помисли си, че дъщеря му изглеждаше изморена и притеснена.

— Зашеметяващо, но не беше лошо. Запознах се с няколко симпатични момичета. Просто е трудно да имаш нови класове и учители. Материалът ми е познат и не се различава много от това, което учих в Ню Йорк, с изключение на историята и социалните науки, които се занимават само с историята на Юга. Конфедерацията е жива и силна в Чарлстън. Предполагам, че не беше лошо като за първи ден — заяви Савана.

Том кимна и потеглиха към къщи.

— Имаш ли много домашни? — поинтересува се той.

Държеше се адски мило и това я трогна.

— Същото като у дома. Всички сме на последната отсечка и чакаме да получим новини от колежите. Трябва да си пълен идиот, за да оплескаш последния срок. Оттук нататък е леко плаване.

Том се засмя на думите ѝ.

— Сигурен съм, че учителите ще се зарадват да чуят това.

— Те го знаят. У дома дори нямаме матури в края на последната година. Просто трябва да изкараме прилични оценки.

Савана нямаше да получи вест от колежите до края на март или април, затова още не се тревожеше.

Стигнаха вкъщи след пет минути, баща ѝ я остави там и се върна в банката. Каза, че ще се видят по-късно. Савана влезе в кухнята да си приготви закуска и не завари никого. Двете жени, които обикновено седяха там, бяха оставили бележка, че са отишли на пазар. Нямаше следа и от Дейзи и Луиза. Савана се качи в стаята си с ябълка в ръката и кутия кола. Тъкмо отваряше вратата, когато Дейзи излетя от стаята си с широка усмивка. Знаеше, че майка ѝ е навън и бе безопасно да прегърне сестра си.

— Как беше в училище? — попита тя, като последва Савана в стаята ѝ.

— Малко страшничко — въздъхна Савана. — Много нови хора.

— Лоши учители? — Дейзи се метна на леглото и прикова очи в сестра си.

— Не. Просто различни.

Внезапно Савана се сети, че имаше въпрос към Дейзи, която вече бе нейната официална съветничка по местните обичаи.

— Какво означава това „Бог да благослови сърцето ѝ“, което всички непрекъснато повтарят?

Това определено ѝ се струваше странно. Дейзи се изкикоти на думите ѝ.

— Това означава, че мразят дадения човек. Първо казваш нещо адски гадно за някого, а после веднага добавяш „Бог да благослови сърцето му“. Мама го прави непрекъснато. Също и баба ми. Наричаме го „гадно — мило“.

Савана също се засмя. Джулиан бе казала това за майка си.

— А ако кажеш лично на някого „Бог да благослови сърцето ти“, означава, че наистина го мразиш. Мама прави и това.

За Савана не бе трудно да повярва подобно нещо за Луиза.

Чуха затръшването на входната врата и Дейзи се втурна към стаята си, в случай че бе майка ѝ. Не искаха да ги заловят заедно. Савана чу вратата на спалнята на Луиза да се затваря след миг и се

зарадва, че Дейзи бе изчезнала. Луиза щеше да откачи напълно, ако разбере, че бяха станали близки и дори спяха заедно.

Алекса се обади малко по-късно и я попита как бе минал първият ѝ ден в новото училище. Савана ѝ разказа всичко подробно. Спомена, че се сприятелила с едно момиче. По навик Алекса попита за името на новата ѝ приятелка, после замълча за известно време.

— Странна работа — каза тя накрая и Савана долови нещо особено в гласа ѝ.

— Какво е странно?

— В училището ти сигурно има хиляда деца, а ти си се сприятелила с дъщерята на жената, която беше моята най-добра приятелка през всички онези години в Чарлстън. Тя постъпи по същия начин. Запозна се с мен веднага след като се нанесох там, помагаше ми с всичко и ми беше като сестра.

Гласът на Алекса затихна и Савана усети, че имаше и нещо повече. Познаваше майка си добре.

— И какво стана?

— Закле ми се във вечна дружба и лоялност, когато баща ти ми съобщи, че се развеждаме. Но след като напуснах Чарлстън, не чух и дума от нея. Спря да ми пише, не отговаряше на обажданията ми. Последното, което чух за нея, бе, че е най-добрата приятелка на Луиза. Типично южняшко. Внимавай да не разбият и твоето сърце. Всичко това са фалшиви преструвки.

— Не бъди такава, мамо — сгълча я Савана. — И в Ню Йорк има всякакви. А някои от хората тук са много мили и дружелюбни.

В този момент Савана се сети за Луиза, която бе всичко друго, но не и дружелюбна, а и определено не проявяваше южняшко гостоприемство към нея.

— Навсякъде има искрени и фалшиви хора. Това не е южняшка или северняшка черта.

Беше права, но Алекса не искаше да го чуе.

— Никоой от онези хора не остана близък с мен, когато се върнах в Ню Йорк. Никога вече не ги чух, макар да бях мислила в продължение на години, че са ми близки приятели. Нямам с какво да се похваля за тези седем години, освен с теб — тъжно се усмихна Алекса. — А ти ми липсваш толкова много. Няма те само от два дни, а непрестанно мисля за теб.

— Да, знам. Аз също. Имам чувството, че ще е завинаги. Кога ще дойдеш?

— Не този уикенд, а следващия. Това е най-доброто, което мога да направя. Този случай направо ме скапва.

Беше изтощена и Савана го усещаше в гласа ѝ.

— Как бяха класовете?

— Досадни, но ще ги преживея — успокои я Савана.

Майка ѝ звучеше адски стресирана. И определено се страхуваше от пътуването до Чарлстън, но би отишла и в ада заради дъщеря си. Савана очакваше пристигането ѝ с нетърпение.

Джулиан ѝ звънна по мобилния преди вечеря. И тя като Савана беше открила, че майките им са били приятелки преди години.

— Мама помоли да изпратиш много здраве на майка си, Бог да благослови сърцето ѝ — каза Джулиан и Савана едва не се изсмя.

Вече знаеше какво означава това. Майката на Джулиан мразеше Алекса. Но пък Алекса би казала същото, ако това бе един от нейните идиоми. Но тъй като беше от Ню Йорк, майка ѝ бе по-пряма и би нарекла майката на Джулиан „предателка“.

Двете момичета поговориха няколко минути и се разбраха да се видят в училище на следващия ден. Савана започна да подготвя домашните си и тъкмо бе приключила с историята, когато стана време за вечеря.

Без Травис и Скарлет, които да ги разсейват, на масата тази вечер почти не разговаряха. Луиза от време на време питаше нещо дъщеря си, но пренебрегваше напълно съпруга си и Савана. Том говореше с всички, Дейзи само с родителите си, а Савана въобще не посмя да проговори — смяташе, че така е по-безопасно.

Баща ѝ дойде в стаята ѝ след вечеря. Савана седеше пред компютъра си и изпращаше имейли на приятелите си в Ню Йорк, в които им разказваше за Чарлстън. Не бе обяснила на никого защо замина така внезапно, както я бе посъветвала Алекса. Просто им каза, че е на гости на баща си в Чарлстън и ще се върне скоро. Не спомена, че вече бе започнала училище. А и се радваше, че щеше да се върне, за да завърши заедно с тях. Поне ще можеха да се сбогуват, преди всички да потеглят към колежа. За нея училищните дни в Ню Йорк вече бяха приключили, но приятелите ѝ не го знаеха.

— Как вървят домашните? — попита Том, когато влезе.

— Почти приключих.

Следобед ѝ бе дошла интересна идея, за която искаше да попита баща си, но не заговори за нея по време на вечерята. Не искаше да казва нищо пред Луиза, Бог да благослови сърцето ѝ.

— Чудех се дали да не посетя баба — каза тя.

— Искаш ли? — изненада се Том.

— Мислех, че може да е хубаво.

Той кимна. Савана пристигна в Чарлстън толкова неочаквано, че досега не се бе сетил за това, но идеята беше добра. Савана беше чудесно момиче, а той се почувства трогнат.

— Ще поговоря с нея — обеща той.

Майка му и Луиза бяха много близки и той се страхуваше, че ако заведе Савана на гости на баба ѝ, можеше да предизвика още по-ужасна експлозия.

— Баба ти е доста крехка.

— Болна ли е?

— Не, просто стара. Вече е на осемдесет и девет години.

Майка му бе на четирийсет и четири години, когато го роди. Том определено бе изненада за родителите си. През двайсет и две годишния си брак те не бяха имали деца и почти бяха изгубили надежда, когато той се появи. Майка му още говореше за това като за истинско чудо. А като дете го наричаше „малкото ми чудо“, което той мразеше. Но тя все още го правеше.

— Ако се съгласи да ме види, бих искала да я посетя — каза Савана.

Почти не помнеше баба си. Беше адски близка с Мюриъл, но чарлстънската ѝ баба се бе оттеглила напълно от живота ѝ от лоялност към Луиза. А тъй като Алекса не бе южнячка, щом заминаха, тя затвори вратата си за тях и никога вече не я отвори. Савана знаеше, че майка ѝ бе огорчена и не бе сигурна как щеше да се почувства, като научеше за посещението ѝ при нея. Ала тя бе решена да го направи; искаше да докосне всяка страна от живота в Чарлстън. Това бе и нейното семейство все пак, втората ѝ половина, макар че ако признаеше мислите си пред Алекса, щеше да прозвучи като предателка.

Том се отби да види майка си на следващия ден. Разполагаше с малко свободно време и потегли към дома ѝ. Южени де Борегар

Бомонт живееше на десет минути от него в имение от трийсет акъра, в колониален палат, обграден от дъбове, помещенията за робите все още стояха в задната част на имота, макар вече да не се използваха. Южени имаше две древни прислужници, които живееха с нея, а всеки следобед работник идваше да свърши тежката работа. Прислужниците бяха почти на нейната възраст и не бяха нито достатъчно силни, нито достатъчно на брой, за да поддържат огромната къща чиста. Това бе домът, където Том бе израснал, а също и баща му преди него.

На няколко пъти се опита да я накара да я продаде, но майка му не се съгласяваше. Това бе нейната гордост и радост в продължение на почти седемдесет години.

Тя седеше на задната тераса и четеше, наметната с тежък вълнен шал. До нея бе поставена чаша с ментов чай, а изкривените ѝ от артрит ръце едва държаха книгата. Беше крехка и ходеше с бастун, но в добро здраве. Както винаги бялата ѝ коса бе вдигната на кок. Южени беше генерален президент на Обединените дъщери на Конфедерацията. Носеше титлата, тъй като дядо ѝ бе генерал, при това много известен. Такива бяха и още няколко от предците ѝ. Тя обичаше да повтаря, че семейството ѝ било гордостта на Юга. И бе ужасена, когато Том се ожени за янки. Алекса бе изключително мила с нея, но все пак беше от Севера, а според Южени Бомонт това не бе достатъчно добро за сина ѝ. Зарадва се на завръщането на Луиза и направи всичко възможно, за да убеди Том да се ожени отново за нея. Решението бе взето, когато Луиза хитро забременя, едва по-късно той разбра, че не бе случайност, а грижливо обмислен план, предложен от майка му.

— Мамо? — каза той нежно, като се качи на терасата.

Слухът ѝ бе непокътнат, а и зрението ѝ беше добро.

Само колената я притесняваха от време на време, но мозъкът ѝ работеше безотказно, а също и езикът ѝ. Том не искаше да я стресне, но Южени вдигна очи и се усмихна.

— Каква изненада! — зарадва се тя. — Какво правиш тук през деня? Защо не си в банката?

— Разполагах с малко свободно време и реших да дойда да те видя. Не съм идвал тук от миналата седмица.

Той се опитваше да я посещава два или три пъти седмично, а Луиза идваше поне веднъж, за което Том ѝ бе благодарен. На всеки

няколко седмици Луиза водеше и Дейзи със себе си, но момиченцето винаги се отегчаваше ужасно.

— Какво прави през последните дни? Някой идва ли ти на гости? — попита той, като седна до нея.

Жената, която ѝ готвеше, му предложи чаша чай, но той отказа.

— Вчера ходих на фризьор — отговори майка му и се залюля на стола. — А пастор Форбуш ме посети в неделя. Пропуснах църковната служба и той се разтревожил. Коляното ме болеше, затова си останах у дома.

— Как е коляното ти днес? — загрижи се той.

Винаги се страхуваше, че майка му може да падне и да счупи крак, а това на нейната възраст щеше да е истинска беда. Южени едва се изкачваше по стълбите в дома си, но отказваше помощ.

— По-добре. Просто времето го накара да се обади. В неделя беше доста влажно.

Тя се усмихна на единствения си син. Том беше добро момче и тя се гордееше с него. Баща му също бе чудесен човек, но почина преди три години, на деветдесет и четири годишна възраст. И оттогава майка му бе самотна. Алекса се бе държала мило и с баща му. Той беше енергичен старец със страхотно чувство за хумор и никога не бе харесвал Луиза, но за разлика от жена си, не се бъркаше в работите на Том. Южени винаги изразяваше мнението си относно това, което синът ѝ вършеше, и имаше силно влияние върху него. Той я почиташе дори повече от баща си, който бе по-сдържан и отдалечен.

— Луиза каза, че си заминал на север.

— Да — отвърна той. — Ходих на ски във Върмонт.

— Тя не ми спомена за това. Мислех, че си в командировка в Ню Йорк.

— Не този път.

Том реши да прояви смелост и да види какво ще стане. Майка му знаеше, че той се вижда със Савана няколко пъти годишно. Но никога не питаше за нея, а Том не обсъждаше с нея срещите им. Що се отнасяше до майка му, тази глава от семейната история бе приключена.

— Заведох Савана на ски — обясни той, но Южени не помръдна.

— Как е Дейзи? — попита тя.

Това бе начинът ѝ да го посъветва да не започва разговор за другата си дъщеря.

— Добре е. Забавлява се в училище.

Том с нетипична за него смелост добави:

— Мамо. Савана е тук.

За миг майка му не проговори, после се вторачи в него и той отвърна на погледа ѝ.

— Какво имаш предвид? Савана е в Чарлстън?

Той кимна и майка му го изгледа с неодобрение.

— Как можа да причиниш подобно нещо на Луиза? — недоволно го сгълча тя.

— Нямах избор. Майка ѝ е прокурор в дело за убийство в Ню Йорк и подсъдимият заплашваше Савана. Майка ѝ се страхуваше, че животът ѝ е в опасност и искаше да я махне от Ню Йорк. Нямахше къде другаде да я изпрати.

Майка му се замисли.

— Защо се занимава с такива случаи? Това не е работа за жена.

Южени знаеше, че и майката на Алекса бе адвокатка, но поне се занимаваше с разводи, а после бе станала съдия в Семейния съд. Не съдеше убийци и не излагаше семейството си на риск.

— Тя завърши право след развода и работи в районната прокуратура. Изключително уважавана и почтена работа.

— Не и за жена — заядливо повтори майка му и стисна зъби.

Приличаше на лешникотрошачка, когато правеше това. На млади години бе красива жена, но това време бе отминало отдавна. Сега съсухрена от възрастта, имаше лице като ястреб с тежки клепачи и остър нос. Устните ѝ бяха стиснати в тънка линия, което означаваше, че е ядосана. Мина известно време, преди да заговори отново. Том чакаше търпеливо и се чудеше дали да си тръгне. Ако майка му не искаше да види Савана, той нямаше да настоява. Южени правеше само това, което искаше. И винаги е било така.

— Колко дълго ще остане? — попита тя накрая, присвила очи.

— До май или юни, докато делото приключи.

Майка му се намръщи.

— Луиза сигурно е много разстроена.

Луиза не ѝ бе съобщила новината, но пък и не се бяха виждали няколко дни.

— Меко казано. Готова е да ме разкъса. Но Савана е чудесно момиче.

Майка му не каза нищо.

— И е моя дъщеря — добави той. — Не мога да се държа с нея, сякаш не ѝ дължа нищо. Не е редно. Изобщо не трябваше да позволявам на Луиза да забрани да я водя тук и да я виждам само в Ню Йорк. Савана е част от живота ми, или поне би трябвало да бъде, а в продължение на повече от десет години не беше.

— За Луиза е прекалено тежко Савана да живее в дома ѝ.

Южени не желаше Том да поддържа връзка с Алекса не по-малко от Луиза. Знаеше колко силно Том я бе обичал и не искаше да се върне при нея. Луиза бе съпругата му и след „малката си грешка“, както я наричаше майка му, се бе върнала при него. И майка му държеше това положение да се запази. Луиза беше добро южняшко момиче от Чарлстън, а Алекса чужденка от напълно различен свят. Мястото ѝ не беше тук. Нито това на дъщеря ѝ. Но Савана бе дъщеря и на Том, макар да не ѝ се искаше да го признае.

— Луиза ще трябва да се примири с това до края на делото — твърдо заяви Том. — Дължи го на Алекса. Алекса се грижеше за синовете ѝ в продължение на седем години, докато тя се забавляваше в Тексас. Три месеца няма да я убият.

Но май бе готова да убие него.

— Каква е тя? — попита майка му. — На колко години е сега?

Струваше ѝ се, че бяха минали сто години, откак Алекса и дъщеря ѝ бяха напуснали града.

— На седемнайсет. Красива, мила, учтива, добра и умна. Прилича на майка си.

Южени отново стисна устни и Том се предаде.

— Не си задължена да я виждаш, мамо. Не възнамерявах да те моля за това, знам как се чувстваш. Но Савана го предложи снощи, затова реших да ти го спомена. Просто ще ѝ кажа, че вече не посрещаш гости.

Майка му отново не отвърна нищо. Той се надигна да си ходи и нежно я погали по косата. Беше обичлив син, винаги изпълнен с уважение и изпълняваше нарежданията ѝ. Наведе се да я целуне по бузата, а тя го изгледа студено.

— Доведи я на чай в неделя — кратко нареди тя и взе книгата си.

Без да каже и дума повече, Том слезе от терасата и подкара колата. Желанието на Савана бе изпълнено. А Луиза отново щеше да

побеснее. Но вече не го плашеше, беше свикнал с това. Посещението на Савана му бе върнало нещо, което беше загубил отдавна. Смелост.

10.

На следващата сутрин, когато влезе в кабинета си, Алекса откри съобщение от Джо Маккарти, че иска да я види незабавно. Тя се отправи към кабинета му и секретарката му ѝ махна да влезе. Джо седеше зад бюрото си, а Джак се бе настанил срещу него. Явно нещо се бе случило. И двамата мъже изглеждаха загрижени.

— Какво не е наред? — попита тя и седна срещу Джо.

— ФБР иска да ни отнеме случая — мрачно отговори той.

— Кой случай? Люк Куентин?

Алекса ококори очи, но не беше особено изненадана. Очакваха, че може да се стигне дотам, щом в другите щати започнаха да се появяват жертви. Всички знаеха, че след като щатските граници бяха прекосени, ФБР винаги се намесваше.

— Искат слава за разследването и присъдата — добави Джо.

— Няма да ги получат. Ако искат, могат да ни помогнат в разследването и го правеха. Но са замесени и местните органи на закона, както и съвместната група, която самите те ръководеха напоследък. Ние намерихме първите четири трупа в Ню Йорк и го арестувахме. Случаят си е наш.

Алекса не искаше слава, нито похвала, но бяха работили усърдно, особено Джак, и тя нямаше никакво намерение да се откаже сега. Беше твърдо решена да вкара Куентин зад решетките.

— Ако те поемат случая, ще настъпи пълна суматоха и ще започнат да го влачат из всички щати, за да го съдят. Трябва да свържем техните случаи с нашия и точно това направихме. Не разбирам защо ФБР не желае да работи с нас; не крием нищо от тях, а и можем да използваме помощта им. Ако започнем да го изпращаме из осемте щата, това ще струва цяло състояние на данъкоплатците. Куентин си е наш — решително заяви Алекса и Джо ѝ се усмихна.

— Харесвам жени, които знаят какво искат — каза той. — Не се страхуваш да си обвинител в този случай, нали, Алекса? В

апартаментата ти вече има ченге, а и чух, че се е наложило да изпратиш дъщеря си някъде. Не би ли предпочела да се откажеш?

— Не, не бих — отговори тя спокойно. — Искам да довърша това, което започнах. Люк Куентин е безсърдечен убиец и искам да го осъдя. Не се страхувам от него. А дъщеря ми е добре. Липсва ми, но бездруго имам прекалено много работа. Хайде да си свършим работата, момчета. Не можем да позволим на ФБР да ни прекара. Правят го само заради славата. А ние си съдрахме задниците от работа. Нека да ни помогнат в разследването, но ние ще си проведем делото. По закон имаме право на това, тъй като намерихме първите четири трупа.

Технически Алекса беше права, но ФБР имаше голямо влияние и нещата можеха да се объркат.

— Ще видя какво мога да направя. Как върви разследването?

Джо не ги бе питал за това няколко дни, беше прекалено зает с разправиите с шефа на ФБР.

— Имаме ДНК съвпадения при почти всяка жертва. Липсват ни само две, но очакваме резултатите от Илинойс — уведоми го Джак.

— И той още не иска да се признае за виновен? — изненада се Джо.

— Не — поклати глава Алекса.

— Какво казва адвокатката му?

— Твърди, че е невинен и някой го е накиснал — отвърна тя с презрителна усмивка.

— Въпреки доказателствата и седемнайсетте жертви? Да не е дрогирана?

— Куентин е страхотен сваляч и мисля, че тя е влюбена в него. Млада е, а той знае точно какво върши.

— Разполагаме ли вече с психологическия му профил?

— Даже с два. Абсолютен социопат.

— Тя знае ли го?

— Разполага с всичко, което имаме.

— Това ще е грозна работа. Съдебните заседатели ще го признаят за виновен, а съдията ще го осъди поне на хиляда години.

— Съгласна съм — въздъхна Алекса.

Беше изморена, но се справяше чудесно и двамата мъже го знаеха. Винаги работеше по този начин, съвестно и внимателно, и

главният прокурор хареса всичко, което чу. Нямахте желание да ѝ отнема случая. Щеше да му се наложи да се бори още по-ожесточено, за да го запази. Алекса го бе убедила, че е идеалният обвинител за това дело. Никой федерален прокурор нямаше да свърши по-добра работа.

— Куентин иска да се яви в съда. Мисля, че му харесва вниманието на медиите — отбеляза Алекса.

— Мразя това — заклати глава Джо мрачно.

Люк Куентин вече бе национална новина. А Алекса медийна звезда. Тя бе изключително предпазлива, тъй като не искаше да провали случая с нещо, изтърсено пред медиите. Беше прекалено разумна да допусне подобна грешка и шефът ѝ одобряваше действията ѝ.

Маккарти увери двамата си колеги, че щеше да продължи битката и да вкара в действие всичките си връзки. След като излязоха от кабинета му и Джак, и Алекса бяха все още притеснени.

— Мамка му, надявам се да не загубим случая — промърмори Алекса, когато спряха пред машината за кафе.

Напоследък караше само на кафе и шоколади от автоматите и оставаше зад бюрото си до полунощ всяка вечер.

— Аз пък се надявам, че Джо ще използва влиянието си това да не се случи — отвърна Джак и я последва в кабинета ѝ.

Почти не я бе виждал от няколко дни, понеже и той беше претрупан с работа. Тъкмо се бе върнал от Питсбърг, където бе ходил да помогне с разследването и да обмени информация.

— Копелето определено ни държи заети.

— Това ни е работата — усмихна му се Алекса и се настани зад бюрото си.

Имаше чувството, че вече живее тук.

— Изморяваш ли се понякога? — попита Джак с изтощен глас и отпи от кафето си.

— Понякога. Но не и в този случай. Скапват ме крадците в магазини и дребните риби. При дело като това се чувствам полезна. Защиствам обществото и младите жени. А иначе ми се налага да се занимавам със смотаняци, които са откраднали някой чорапогащник в мазето на „Мейсис“. На кого въобще му пука за тях?

Имаше и по-сериозни случаи, разбира се, но повечето бяха такива.

— Как е Савана? — попита Джак и Алекса въздъхна.

— Добре е. При баща си е, в Чарлстън. Не ѝ харесва много, но се справя. Липсва ми ужасно.

Беше ужасно самотна без дъщеря си и Джак го знаеше.

— Ако ФБР ни вземе случая, можеш да я върнеш в града — отбеляза той, но Алекса поклати глава.

— Не искам да се прибира в Ню Йорк, преди делото да приключи, независимо кой ще отговаря за него. Този тип е откачен. Може да продължи да я тормози заради това, което съм свършила досега, и мисля, че би го направил. Но смятам, че ще се откаже, когато го осъдят и натикат в затвора. Тогава всичко ще е свършено и той го знае. А сега се чувства като цар.

Джак беше съгласен с нея. Куентин цъфтеше от вниманието към него. Джак се видя с него няколко пъти наскоро и той ставаше все подързък. Беше замаян от възбуда, а сляпата невинност и възхищението на адвокатката му само наливаха масло в огъня. Смяташе, че е измамил целия свят, но не беше вярно. Само той мислеше така. Страдаше от мегаломания. Вярваше, че нищо не може да го докосне, но това щеше да приключи, когато го осъдеха.

— Мисля, че е разумно да я оставиш там — кимна Джак.

— Надявам се, че е така — въздъхна тя отново. — Честно казано, тревожа се да не се влюби в Юга, както стана с мен. Югът е пленителен, особено прекрасен град като Чарлстън. Хората са дружелюбни и чаровни. Всичко е красиво. Различен свят и живот. И аз го обичах, когато живеях там. А после се обърна срещу мен и цялата топлина и любезност се оказаха кръгла нула. Държат само на собствените си хора. Предпочитат лош южняк пред добър янки. Всички, които познавах там, ме предадоха.

Алекса все още страдаше от това. И вероятно щеше да страда завинаги.

— Не е възможно всички да са такива — възрази Джак.

— Може и да не са, но при мен се получи точно така. Савана все още е в меден месец. Открива красотата. А лошите неща идват по-късно.

— Звучи като брак — засмя се Джак. — Не съм сигурен, че нещата тук са толкова различни.

— Югът е специално място. Друг век. Беше прекрасно, когато живях там. Не искам Савана да остава там, нито пък да пожелае това. Надявам се да я върна тук, преди да я закачат на въдицата. Е, вероятно злата ѝ мащеха ще се погрижи за това. Бащата на Савана е женен за истинска кучка.

— Звучи, сякаш си я заслужава — усмихна се Джак.

Алекса кимна, после взе дебелия папка с документи по случая на Куентин и двамата се заловиха за работа. Останаха там до три и ядоха сандвичи на бюрото. После Джак се върна в кабинета си. Алекса отново остана в нейния до полунощ.

Савана не уведоми майка си, че щеше да ходи на гости на баба си през уикенда. Не искаше да я разстройва. Знаеше, че Алекса бе достатъчно затормозена от случая си. А Том не каза нищо на Луиза. Не беше нейна работа.

Той закара Савана при баба ѝ в неделя следобед. Изненада се, когато видя, че майка му седеше във всекидневната, а не на терасата. На масата имаше сервиз за чай. Савана влезе след него и се смая от това колко запусната изглеждаше стаята. Почти не я помнеше. Навремето къщата бе великолепна, но сега изглеждаше занемарена. Също като баба ѝ, тя бе видяла по-добри дни и западаше бързо.

Южени седеше и ги чакаше. Косата ѝ бе прибрана на стегнат кок, а студените ѝ очи ги наблюдаваха внимателно. Тя веднага забеляза, че синът ѝ бе силно привързан към Савана и това не ѝ хареса. Според нея Савана не го заслужаваше. Тя се бе опитала да заличи Алекса и дъщеря ѝ от живота им и смяташе, че обичта на Том към Савана е предателство към Луиза. Но и тя самата не бе споменала на снаха си за срещата и се чувстваше виновна. А това също не ѝ харесваше.

— Здравей, бабо — поздрави Савана учтиво, като протегна ръка, но тя не я пое.

— Страдам от артрит — обясни, което бе вярно, ала не чак до такава степен.

Винаги се ръкуваше с пастора, когато я посещаваше. А и би предпочела Савана да я нарича „госпожо Бомонт“, но не го каза.

— Чух, че ще останеш тук до юни — подхвърли тя, докато старата прислужница наливаше чая.

— Възможно е — тихо отговори Савана и се настани предпазливо на тесния стол до баба си.

Всичко в стаята изглеждаше крехко и потънало в прах. Савана се надяваше да не се разкиха.

— Може да си замина през май, ако случаят на мама приключи бързо. Но пък е сериозно дело и ще отнеме известно време.

— Майка ти не беше адвокатка, когато я познавах — промърмори Южени неодобрително.

Савана кимна. Трудно бе да не се притесниш в присъствието на тази старица с остри черти. Беше много стара, ала корава като желязо.

— Мама завърши право след... — канеше се да каже „развода“, но спря инстинктивно, — след като се върнахме в Ню Йорк. Другата ми баба също е адвокатка.

— Знам — кимна Южени Бомонт. — Запознах се с нея. Много мила жена.

Южени бе готова да признае това, но не и нещо хубаво за Алекса от лоялност към Луиза.

— Благодаря — отвърна Савана учтиво.

Беше облечена в сива пола и бяла блуза и имаше спретнат и скромнен вид. Том се гордееше с нея, с желанието ѝ да дойде тук и със смелостта ѝ. Южени Бомонт не беше лесна за общуване.

— И ти ли искаш да станеш адвокат? — смръщи вежди майка му.

Явно търсеше някакъв недостатък у Савана, но досега не бе намерила нищо. Внучката ѝ бе севернячка и ѝ липсваше южняшката мекота, но бе любезна и добре възпитана, а Южени държеше на добрите маниери.

— Не. Мисля, че искам да стана журналистка, но още не съм сигурна. Наскоро кандидатствах в колеж и не съм задължена да посоча специалност през първите две години.

Баба ѝ я попита в кои колежи бе кандидатствала и се впечатли от списъка с първокласни университети, включително „Дюк“.

— Сигурно си добра ученичка — отбеляза Южени, — за да кандидатстваш в подобни колежи. По мое време младите жени не завършваха висше образование. Омъжваха се и раждаха бебета, но сега е различно. Един от внуците ми отиде в университета във Вирджиния, като баща си. Другият пък се записа в „Дюк“.

Старицата изрече думите си, сякаш Савана не познаваше братята си.

— Университетът във Вирджиния е много добър — заяви Савана, макар самата тя да не бе подала молба там.

Майка ѝ я обезкуражи, като ѝ каза, че там ще е аутсайдер, ако не е южнячка. Савана бе наясно с предубежденията на Алекса към Юга, но все пак реши да не кандидатства.

Тя се усмихна мило на баба си, взе празната ѝ чаша и я остави на масата, после ѝ предложи чинията с бисквити. Южени отхапа от бисквитата и се вгледа във внучката си.

— Изглеждаш точно като майка си.

Трудно беше да се определи дали това бе комплимент, или обида. Може би просто оплакване. Не искаше да ѝ се напомня за Алекса, нито за това колко я бе харесвала в началото. Но после Луиза се завърна и лоялността ѝ се прехвърли върху първата ѝ снаха. Савана реши, че е разумно да не отговаря.

— Знаеш ли какво са Обединените дъщери на Конфедерацията? — попита баба ѝ и Савана кимна.

Беше чувала за организацията, макар да ѝ се струваше доста глупава, но не го призна.

— Аз съм генералният президент. Дадох ми титлата, защото дядо ми беше генерал в армията на Конфедерацията.

Южени съобщи това с такава гордост, че Савана се усмихна. Под суровата външност на баба ѝ се криеха уязвимост и крехкост, които я трогнаха. Беше много, много стара и животът я бе отминал. Сега бе сама в прашната си къща, горда с армия, загубила войната преди почти сто и петдесет години, също като японските войници, които се бяха крили по пещерите и не знаеха, че войната бе приключила преди години.

Южени погледна сина си и кимна. Той разбра сигнала. Беше изморена и искаше да остане сама. Той се надигна и каза, че е време да си тръгват.

— Благодаря ти, че ми позволи да те посетя, бабо — каза Савана любезно и се изправи.

— Ще ходиш ли на училище тук? — поинтересува се баба ѝ.

Савана бе умно момиче, а приличаше и на баща си, не само на Алекса. Все пак имаше и южняшки гени.

— Да, започнах тази седмица.

— Харесва ли ти?

— Засега да. Всички са много мили. А Чарлстън е великолепен. Татко ме разведе из града в понеделник, преди да тръгна на училище.

— Надявам се да прекараш добре по време на престоя си тук — додаде Южени учтиво, като ѝ показа по този начин, че нямаше да се видят повече.

— Благодаря ти — усмихна ѝ се Савана ласкаво и двамата излязоха.

Савана мълча на път към вкъщи, замислена за баба си. Беше толкова дребна и стара и въобще не приличаше на змея, който бе очаквала.

Луиза ги чакаше, когато се прибраха. Както обикновено тя се държеше, сякаш Савана не съществува, и прикова злостен поглед в мъжа си.

— Чух, че си ходил на гости на майка си и си завел и нея.

Луиза винаги наричаше Савана „тя“ и „нея“ и никога не изричаше името ѝ.

— Точно така. Смятах, че Савана трябва да се запознае с баба си. Тя ли ти се обади? — изненада се той.

— Някой те е видял да се отбиваш към къщата ѝ.

Луиза имаше шпиони навсякъде и знаеше всяка негова стъпка.

— Защо не ми каза?

— Не исках да те разстройвам — отвърна той откровено.

Савана се оттегли тихо и се прибра в стаята си.

— С воденето ѝ там ми удряш шамар и го знаеш — обвини го Луиза.

— Савана има право да я види.

— Няма никакви права тук — изсъска Луиза. — Това е моят дом, домът на нашите деца. Тя не е една от нас и никога няма да бъде. Достатъчно лошо е, че я доведе тук. Не е нужно да ме унижаваш допълнително, като се фукаш с нея или я водиш на гости на майка си.

— Съжалявам, че се чувстваш по този начин. Тя не е враг, Луиза. Савана е дете. Моето дете. Присъствието ѝ тук няма да те нарани.

Луиза не му отговори, само го изгледа злобно и излезе от стаята.

Нищо повече не бе казано по въпроса, докато Том отиде да види майка си след няколко дни. Той реши да не споменава за Савана, преди

майка му да го направи. В края на посещенията му Южени заговори за внучката си. Изненада Том, като му каза, че Луиза ѝ се обадила и била много разстроена от гостуването на Савана. Това, разбира се, не го изненада.

— Каза, че би предпочела да не я виждам повече — съобщи му майка му спокойно. — Помислих по въпроса и реших, че искам да я видя. Савана е много мила млада дама. И беше изключително любезно от нейна страна да дойде да ме посети.

Том бе зашеметен от решението на майка си и мнението ѝ за Савана.

— Казах на жена ти да не ми се меси в работите. — За първи път от години Южени застана на нечия чужда страна, а не до Луиза. — Няма причина да не видя внучката си отново, ако искам. Никой не може да ми нарежда какво да правя.

Том ѝ се усмихна щастливо.

— Никой никога не ти е нареждал, мамо. И съм абсолютно убеден, че ще се справиш с всеки, който се опита. Радвам се, че харесваш Савана.

— Тя е интелигентна и чудесно възпитана. Прилича на теб.

Том не оспори думите ѝ, но истината бе, че Савана приличаше много повече на майка си и двамата го знаеха. И притежаваше много повече смелост от баща си. Той бе продал душата си на дявола преди десет години и бе позволил на майка си и Луиза да му повлияят да извърши предателство срещу жената, която обичаше, и дори да изостави собственото си дете. Нямахте с какво да се гордее.

— Ти направи онова, което трябваше, и постъпи правилно — каза майка му, прочела мислите му, както ставаше често.

Южени го правеше по-добре от всеки друг и понякога го използваше срещу него, но не и този път.

— Не, не постъпих правилно — възрази той тихо.

— Изглеждаше най-доброто по онова време.

Той се зачуди дали и майка му съжаляваше за постъпката си, но не я попита.

— Алекса и Савана пострадаха заради глупостта и слабостта ми — призна той честно. — В това няма нищо правилно.

На всичкото отгоре Луиза бе победителката, а определено не го заслужаваше. Всички други бяха загубили, включително самият той.

Но пък точно той бе позволил това да се случи.

— Може би ще е хубаво за теб, че тя е тук сега — отбеляза майка му, после добави с усмивка: — Ако Луиза не ти направи живота прекалено черен. Никак не е доволна, че дъщеря ти е тук.

Том се засмя.

— Не, не е. Но прави всичко възможно да отрови живота на Савана.

— Савана изглежда, сякаш може да се справи с това. Какви са отношенията ѝ с Дейзи?

Южени изпитваше силно любопитство към внучката си. Срещата с нея бе възбудила апетита ѝ за повече информация.

— Чудесни. Дейзи я обича.

Майка му кимна доволно.

— Доведи я пак на гости. Трябва да научи повече за собствената си история. В живота има повече неща от двете адвокатки в Ню Йорк. Савана трябва да познава и нашето семейство.

Желанието на майка му да сподели със Савана семейната история бе знак, че я бе приела, и Том изненадано се замисли за това, докато шофираше към дома си. Вечерта съобщи на Савана, че баба ѝ иска да я види отново. Дъщеря му изглеждаше доволна.

— Аз също я харесах. Може би следващия път ще ми разкаже за Обединените дъщери на Конфедерацията и генералите в семейството ѝ.

— Баба ти иска точно това — отговори той, после я прегърна и излезе от стаята.

Тази нощ той се премести в спалнята си при Луиза. Тя все още му бе ядосана, но това бе неговата спалня и неговата къща. Не възнамеряваше да спи на канапето в кабинета си завинаги само защото дъщеря му бе дошла на гости. Вечерта той заведе Дейзи и Савана на кино. Покани и Луиза, но тя не пожела да ги придружи. Том прекара чудесно с двете си дъщери.

Когато се прибраха и Том се пъкна в леглото, Луиза му обърна гръб, но не отиде да спи в някоя от стаите за гости, както той бе очаквал. Не му говореше, но той си бе върнал територията и живота. Чувстваше се мъж отново, за първи път от десет години. Луиза вече не го плашеше и не го притежаваше. Искаше му се да закрепчи от радост, но вместо това се завъртя и заспа.

11.

Седмицата след посещението на Савана при баба ѝ бе доста тежка за Алекса. ФБР се отказа от домогването си до случая след дълги битки с Джо Маккарти, но все още бе готово да скочи и да го грабне, ако нещо се объркаше. Засега всичко бе наред, но Алекса знаеше, че непрестанно трябва да е изрядна. Бяха свързали Куентин с още едно убийство, този път в щат, където не подозираха, че се е подвизавал. Оказа се, че въобще не е ходил там и лабораторните проби не съвпадаха. Алекса знаеше, че трябва да внимават много и да не се опитват да му прикачат обвинения, които нямаше да издържат в съда. Искаше да е абсолютно убедена, че наистина бе извършил престъпленията, в които го обвиняваха, както и че всички доказателства не оставят място за съмнение при всяка една от жертвите. Не можеше да допусне да загуби делото или да се опита да го обвини в убийства, извършени от друг. Без солидни доказателства от другите органи на закона в различните щати не можеше да прибави случаите им към своя. Прецизността и умението ѝ да изпипва всяка подробност бяха убедили директора на ФБР да ѝ остави случая. Той мислеше, че никой не би могъл да свърши по-добра работа от нея, а Джо го увери в правотата на мнението му. Всичко това подлагаше Алекса на допълнително напрежение. Чувстваше се изтощена, така и изглеждаше. Делото беше насрочено след десет седмици. А Куентин продължаваше да се държи арогантно пред медиите. Алекса отказваше да коментира, това също се харесваше на ФБР, а при всяка възможност тя не пропускаше да им благодари и да ги похвали за помощта и се радваше на огромната им машина за разследване, която ѝ помагаше да изгради обвинението.

Намериха друга жертва в Пенсилвания и ексхумираха трупа ѝ, макар семейството ѝ да прие това неохотно и след дълги убеждения. Джак отлетя, за да се види с близките ѝ, и ги помоли настоятелно да сътрудничат. Накрая, потънали в сълзи, те се съгласиха. И откриха ново съвпадение с Куентин. Жертвите вече бяха осемнайсет и Алекса

вярваше, че са намерили всичките. Не беше сигурна защо, но бяха проверили всички щати, които бе посещавал след излизането си от затвора, както и всяко убийство, изнасилване или случай на изчезнала жена. Двайсет и две годишната студентка по медицина в Пенсилвания беше последната. Осемнайсет красиви млади жени, всичките мъртви заради него. Беше кошмарно, особено за родителите на момичетата, но се случваше всеки ден. Алекса се радваше, че изпрати Савана във от града. Откак бе заминала, не се бяха получавали нови писма. Тя реши да заведе Савана в Европа през лятото, а след това дъщеря ѝ щеше да замине за колежа и нямаше да е лесно да бъде открита. Куентин я лиши от последните месеци с детето ѝ, но то беше в безопасност и не бе пострадало като останалите жени, изгубили живота си. Разговорите с родителите на жертвите бяха разбили сърцето на Алекса.

А през цялото време обществената защитничка настояваше, че грешат, въпреки всички доказателства, жертви, ДНК проби и двата психологични профила, които потвърдиха, че Куентин е социопат. Алекса почти я съжаляваше, тъй като горката жена бе напълно омагьосана от него и вероятно би се превърнала в поредната жертва, ако той бе във от затвора. Всеки път, когато видеше Алекса, Куентин я разсъбличаше с очи просто за да ѝ покаже, че силата е у него. Беше ужасяващ и много хитър. Досега Алекса не бе водила дело, което да иска да спечели толкова силно.

Този следобед щяха да го разпитват отново, този път за последната жертва от Пенсилвания, и както винаги той влезе в стаята с наперена походка. Куентин спортуваше много в затвора, тъй като нямаше какво друго да прави, и мощните му мускули изпъваха оранжевия гащеризон. Той огледа присъстващите в стаята с ледените си очи. Днес Алекса реши да не се крие зад огледалото, а седна между полицаите в малката задушна стая. Миризма на мъжка пот изпълваше въздуха. Беше неприятна, но Алекса не ѝ обърна внимание. Джуди Дънинг също бе там и се усмихваше на Куентин със съчувствие. Люк изгледа останалите с крива усмивка, сякаш искаше да им покаже на какво е способен. Беше завъртял главата на адвокатката си напълно. В стаята седяха и двама специални агенти от ФБР, Сам Лорънс и един нов агент, когото Алекса не познаваше. Помощниците на Джек Чарли Макавой и Бил Нийли също бяха там. Разпитът започна.

Разпитаха Куентин за жертвата, която той твърдеше, че не познава, после му показаха снимката ѝ. Тя бе нападната в тъмна улица близо до апартамента ѝ, когато се прибирала късно вечерта от библиотеката. Също като останалите, тя бе изнасилена и удушена по време на сексуалния акт. Трупът ѝ бе намерен в плитък гроб в парк, но го откриха едва след четири месеца и беше доста разложен. А Люк бе живял в Пенсилвания, когато това се бе случило. Той сви рамене, като огледа снимката, после я хвърли обратно на масата. Очите му се приковаха в тези на Алекса, сякаш искаше да ѝ каже: „Внимавай, това може да си ти... или дъщеря ти.“ Алекса го гледаше, без да отмества поглед. Случаят се превръщаше в лично отмъщение. Тя нямаше да позволи да я уплаши или разколебае.

— Откъде продължавате да изравяте всички тези жени? — презрително изсумтя Куентин. — Курът ми щеше да окапе досега, ако ги бях изчукал всичките.

Старшият детектив, който ръководеше разпита, не отговори. Алекса забеляза, че Чарли Макавой се размърда нервно на стола. Той още участваше в екипа и вършеше добра работа. И имаше също толкова изморен вид като останалите. Само обвиняемият изглеждаше свеж и във върховна форма и добро настроение. Беше център на вниманието и звезда. От време на време мятеше мили погледи към адвокатката си, която му се усмихваше окуражително.

Наскоро Алекса бе изисквала да го подложат на медицински преглед, за да проверят дали може да осъществи пълноценен полов акт, или има проблем с еякулацията, както ставаше понякога с мъже с бъбречни проблеми, които бяха взимали лекарства в продължение на години. Той отказа да се подложи на прегледа, което бе негово право, а после предложи да се изпразни пред очите им.

Всички се измориха и от него, и от дългия разпит. Куентин не се разкайваше, не изглеждаше разтревожен, а твърдеше, че нямал нищо общо с никоя от жертвите и нито ги е изнасилвал, нито убивал. Изглеждаше само отегчен и спомена небрежно, че всички жени, с които се запознал в Айова, били евтини курви или грозотии. Алекса забеляза, че Чарли се впрегна от думите му и се опита да му внуши телепатично да не реагира. Тогава по някаква причина, може би знаейки, че една от жертвите бе сестрата на Чарли, Куентин каза, че не би чукал никое момиче в Айова.

Чарли бе изморен и не бе спал цяла нощ, след като се бе видял със семействата на няколко от жертвите, за да събере повече информация от тях. Тази седмица се навърши една година от смъртта на сестра му и родителите му и самият той бяха съсипани. Но Куентин упорито продължи да дрънка за „грозотии“ и „евтини курви“ и, преди някой да успее да го хване, Чарли се метна светкавично през масата и сграбчи престъпника за гърлото. Куентин реагира бързо и двамата се вкопчиха в смъртоносна схватка. Всички ченгета в стаята и дори Алекса се спуснаха да ги разтърват.

Някой натисна бутона за алармата и в стаята настана пълна лудница. Всички крещяха, размахваха ръце и се опитваха да откъснат Чарли от Куентин. Най-после двамата агенти от ФБР успяха. Джак се потеше обилно и ризата му бе съдрана. Той не каза и дума на Люк, но се разкрещя на Макавой, който кашляше и плюеше на пода. Ченгетата сложиха белезниците на Куентин и го повлякоха навън.

— Какво, по дяволите, вършиш? Да не си откачил? Свален си от случая! Веднага! — изкрещя Джак на Чарли.

— Ще ви съдя! — извика Люк откъм вратата, която се затвори след миг и не му позволи да хвърли съблазнителен поглед на адвокатката си, нито заплашителен към Алекса или някого друг.

Постъпката на Чарли бе изключително глупава и вероятно щеше да му донесе принудителна отпускат за една година, задето бе нападнал заподозрян. Но той и бездруго се нуждаеше от почивка, а Джак бе ужасно ядосан на себе си, защото не го бе освободил по-рано. Той заговори тихо със Сам Лорънс и другия агент от ФБР, които бяха успели да издърпат Чарли от Люк. Разказа им за сестрата на Чарли и те кимнаха съчувствено. Накрая единият процеди:

— Успокой се. И на мен ми се щеше да го размажа, но просто нямах куража. Имам три сестри, а това копеле е абсолютно лайно.

Ала пък бяха длъжни да го пазят, а не да го убият със собствените си ръце.

— Няма да пиша доклад — заяви Сам. — Той си го заслужи. Вие си решете какво да правите.

Джак разбираше, че все пак трябва да изготви доклад за случилото се. Половин час по-късно той извика Чарли в кабинета си и му съобщи, че го изпраща в принудителна отпускат за година. Беше свършил чудесна работа, но стресът му бе дошъл в повече. Куентин бе

изнасилил и убил близначката му. Чарли се извини искрено на Джак, преди да си тръгне, и каза, че ще отлети за Айова същата вечер, но ще се върне за делото заедно с родителите си.

Джак се чувстваше като изцеден, когато влезе в кабинета на Алекса, след като се раздели с Чарли.

— Мамка му! Само това ни липсваше. Слава богу, агентите от ФБР се намесиха навреме. Маккарти ще ме убие, когато научи какво е станало. Трябваше да сваля Чарли от случая веднага щом научих, че сестра му е една от жертвите. Не знам какво въобще си мислех. Сигурно мозъкът ми е повреден.

— Просто си човек като всички други — успокой го Алекса.

Но случилото се бе крайно неприятно и изключително неразумна грешка от страна на Чарли.

— Този случай въздейства на всички ни — отбеляза тя.

И това бе чистата истина; дори нейният живот бе засегнат.

Седнаха и изядоха няколко шоколада. Джак попита за Савана и Алекса отново сподели тревогите си.

— Ходила на гости на баба си в Чарлстън. Започва да се чувства удобно в града и това ме притеснява. Не искам да се влюби в Чарлстън и да реши да живее там.

Страхът ѝ бе доста силен, но алтернативата да я върне в Ню Йорк бе по-лоша, така че до края на делото не можеше и дума да става за това.

— Нямам деца, но ми се струва, че хлапетата правят каквото си поискат и обикновено е точно обратно на това, което родителите им желаят. Не мисля, че можеш да контролираш решенията ѝ. Но Чарлстън, колкото и да е красив, все пак не е Ню Йорк. Савана е свикнала с по-голям свят, а и отива в колеж.

В думите на Джак имаше неоспорима логика и Алекса се поуспокои. После заговориха отново за предстоящото дело. Алекса щеше да пътува до Чарлстън през уикенда. Нямахше търпение да види дъщеря си, но се страхуваше от горчивите спомени, които вероятно щяха да се събудят.

Накрая се оказа, че нямаше страшни последици от избухването на Чарли в стаята за разпити. Прокурорът и ФБР се задоволиха с принудителната едногодишна отпуската на Чарли. Все пак той имаше оправдание за постъпката — сестра му бе една от жертвите. А след

като вече не работеше по случая, нямаше опасност това да се повтори, но случилото се определено бе тревожно. Никой не знаеше какво щеше да стане, ако не бяха успели да спрат Макавой. Убийството на Куентин щеше да реши проблемите им, но и да създаде страхотни неприятности на Чарли. Никой нямаше да съжалява, ако Куентин умреше, освен Джуди Дънинг, която Алекса вече наричаше „глупачката“.

В пет часа в петък следобед, когато стана време да тръгва към летището, Алекса започна да прибира папките си в чанта. Искеше да ги прочете отново по време на полетите дотам и обратно. Останалото време щеше да е посветено на Савана и на забавленията, които дъщеря ѝ бе планирала. Алекса едва стигна до летището навреме и звънна на майка си от таксито. Изглеждаше и се чувстваше скапана и напълно неподготвена да види стария си свят. По-рано през седмицата разказа на майка си за случката с Чарли Макавой. Всички, работещи по делото на Куентин, бяха превъзбудени и Мюриъл смяташе, че за нея е добре да замине за няколко дни. Алекса не беше напълно убедена в това, но копнееше да види дъщеря си. Останалото обаче я ужасяваше.

— От какво се страхуваш? — попита Мюриъл от кабинета си.

Тъкмо беше приключила със задачите си за днес и денят ѝ бе минал успешно. Животът ѝ не беше преизпълнен с драма като този на дъщеря ѝ. Не би могла да живее като Алекса, нито да работи ожесточено като нея, макар да го бе правила на млади години. Тези дни бяха приключили. Беше заета, но животът ѝ не хвърчеше с главоломна скорост, за разлика от този на дъщеря ѝ. Мюриъл се тревожеше от предстоящото дело и стреса, на който бе подложена.

— Не знам, мамо — откровено отговори Алекса. — Страхувам се, че Савана ще остане там; Том се държи неочаквано мило, а Чарлстън е така съблазнителен с цялата си красота и южняшки чар. Аз се влюбих в него, защо и Савана да не го направи? Ами ако никога вече не иска да се прибере у дома или да живее в Ню Йорк?

— Може да ѝ хареса и да ходи на гости на баща си от време на време, но ще се изненадам безкрайно, ако пожелае да живее толкова далеч от теб. Поне засега. А и плановите ѝ са свързани с университета, а не с преместване в Юга или откриването на корените ѝ. Би трябвало да знае за тях и мисля, че е хубаво да ги опознае. Винаги съм смятала, че това ще се погрижи за любопитството и въображението ѝ. Но в

момента единственото, от което се интересува, е колежът. Ти вече бе завършила училище и се влюби в по-възрастен от теб мъж. А това е живот, който Савана дори не може да си представи, нито пък иска. Сигурна съм, че ако я попиташ, ще ти каже същото. Беше любопитна за Чарлстън, но нищо повече. А трите месеца там ще отговорят на всичките ѝ въпроси.

— Искан ми се да бях сигурна като теб — въздъхна Алекса, леко поуспокоена от думите на майка си.

— Сигурна ли си, че се тревожиш за Савана, а не за себе си?

Бинго! Алекса незабавно се почувства неудобно и осъзна, че майка ѝ бе докоснала оголен нерв. Както винаги Мюриъл бе уцелила епицентъра на болката с абсолютна точност.

— Да, може би — призна Алекса, като се опитваше да прецени от кое най-много се страхуваше. — Бях безкрайно щастлива там и обичах силно Том и синовете му. Имах му пълно доверие и мислех, че ще сме заедно завинаги. А сега всичко това е свършено и той е женен за онази кучка, която живее в същата къща. Трудно ми е да го приема.

И в продължение на десет години бе мразила Том заради това. Той бе откраднал всичките ѝ мечти и унищожил доверието ѝ. Никога оттогава не бе успяла да си го възвърне и не може да се довери на абсолютно никого. Том направо я бе съсипал.

— Бих предпочела никога вече да не стъпя там.

— Понякога трябва да се изправим срещу нещата, които са ни наранили най-силно. Може би раните ти няма да заздравеят, преди да го направиш. Поне досега не са се оправили.

И двете знаеха, че Мюриъл бе права.

— Не можеш да продължиш напред, докато не погребеш миналото, а цялата тази агония и мъка са все още живи за теб. Може би пътуването ще ти подейства добре.

Алекса се замисли за това, но след миг таксито спря пред терминала и тя трябваше да се сбогува с майка си. Ала знаеше, че Мюриъл е права: болката ѝ бе все още жива. Разочарованието и огорчението от предателството на Том не се бяха притъпили през последните десет години. Даже се бяха влошили. Нямаше мъж в живота си и не искаше такъв, защото не можеше да прости или да забрави онзи, който я бе наранил толкова силно. Не бе простила и на майката на Том и жена му, които го бяха накарали да я предаде. Това си

бе заговор срещу нея, защото не бе една от тях. Звучеше налудничаво, но беше вярно. Луиза бе спечелила благодарение на традициите, а Том подобно на Ашли от „Отнесени от вихъра“ беше слабохарактерен и безволев. Алекса не можеше да му го прости дори и сега. Десетте години омраза я бяха отровили като радиоактивно вещество, което още течеше във вените ѝ и изгаряше вътрешностите ѝ. Не искаше Савана дори да се приближава до тези хора, но нямаше избор.

Алекса мина през проверката за сигурност и едва успя да стигне до самолета. Не искаше да го изпусне и да разочарова Савана. Излетя в шест и половина и кацна малко след осем. Сърцето ѝ потръпна, когато видя летището. Беше казала на дъщеря си, че ще ѝ се обади, когато пристигне, и ще се срещнат в хотела. Не искаше Савана да я чака сама. Тя си взе багажа, хвана такси и потегли към хотела.

Краткото пътуване до града ѝ беше до болка познато. Сърцето я заболя, когато видя мостовете и църковните кули. В една от тези църкви бяха кръстили Савана. Градът бе изпълнен със спомени и тя се опита да ги отпъди от мислите си. Преди да стигне до хотела, звънна на дъщеря си, която очакваше обаждането ѝ в стаята си. Вече бе почти девет часа. Савана възнамеряваше да отиде с колата си до хотела, но баща ѝ каза, че ще я закара дотам. Той знаеше, че бившата му съпруга вероятно нямаше да иска Савана да шофира сама из центъра. Савана отиде да съобщи на Том, че майка ѝ е пристигнала, после се втурна надолу по стълбите. Беше целунала Дейзи за довиждане следобеда, тъй като сестра ѝ щеше да прекара нощта при една от приятелките си. Луиза играеше бридж тази вечер. Том си бе останал у дома. Двамата с Луиза бяха в много лоши отношения, но спяха в обща стая.

— Сигурно си развълнувана, че ще се видиш с майка си — каза Том на път към хотела.

Алекса помнеше, че „Уентуърт“ бе най-добрият хотел в града и първоначално бе построен за частен дом. И все още беше една от най-красивите викториански сгради в Чарлстън, с всички възможни удобства, просторни, елегантни стаи, тавани, облицовани със стъкла от „Тифани“, великолепни антики и спа комплекс, където майка и дъщеря можеха да си починат и да се позабавляват. Намираще се в центъра на града и около него бе пълно с магазини и ресторанти. От хотела се откриваше чудесна гледка към историческата част на Чарлстън. Алекса неслучайно избра „Уентуърт“, макар че Савана въобще не се

интересуваше от тузарския хотел и не би ѝ пукало, ако бяха отседнали и в евтин мотел. Искаше само да бъде с майка си и бе изпълнена с нетърпение.

— Да, определено се радвам да я видя — отговори тя с широка усмивка и блеснали очи. — Мама е най-добрата ми приятелка и ужасно ми липсва.

— Знам, че е така — отговори Том.

Искаше му се да можеше да запълни празнината някак си, но въпреки че Савана се наслаждаваше на прекараното с него време, не бяха близки приятели. И той бе виновен за това. Надяваше се отношенията им да се задълбочат по време на престоя ѝ тук, но три месеца не бяха дълго време. И определено не бяха достатъчни, за да навакнат десет пропуснати години.

Том последва дъщеря си в хотела, взел сака ѝ в ръка. Савана не беше донесла много багаж и каза, че можела да носи дрехите на майка си. Тя се втурна във фойето и веднага видя майка си, застанала до рецепцията. Хвърли се в прегръдките ѝ и двете се притиснаха толкова силно една към друга, че заприличаха на едно тяло с две глави. Том застана тихо настрана, незабелязан и от двете. Алекса започна да гали лицето, косата и ръцете на дъщеря си, а Савана продължи да се притиска към нея като малко момиченце. Минаха поне пет минути, преди да си спомнят, че и той е там. Том изпита тъга, когато осъзна, че болезнено силната връзка между тях се дължеше на това, че ги бе изоставил преди десет години. Чувстваше се като страничен човек и знаеше, че няма право на повече. Беше имал всичко навремето, но ги бе предал и сега живееше в пепелта, останала след опустошителния пожар. Алекса и Савана бяха слънчеви лъчи, проникващи в тъмнината на живота му през затворнически решетки. И той самият си бе съградил затвора със страховете и слабостта си.

— Е, вие, двете, определено сте щастливи да се видите — усмихна им се той.

Прикри умело тъгата си и си придаде радостен вид, макар да изпитваше ревност към това, което споделяха. Всичко у тях бе истинско и неопетнено като чисто злато.

Алекса незабавно се скова, когато го видя. Беше забравила, че и Том е там, Савана също. Алекса се опита да се държи любезно. Изпитваше благодарност, защото бе осигурил безопасен рай за дъщеря

й, но все пак си беше Том, човекът, когото мразеше най-много на света и който я бе наранил най-силно. Загледа го как прегърна и целуна Савана, а после им пожела приятно прекарване през уикенда. Изглеждаше искрен, но кой можеше да е сигурен. Както винаги тя обвиняваше Юга, убедена, че всеки южняк е лицемер и лъжец, готов да предаде приятел или близък. Прекалено късно беше да си промени мнението. За нея южняците бяха отделна националност и тя я презираше.

— Савана наистина очакваше този уикенд с нетърпение — промълви Том, тъй като не знаеше какво друго да каже.

Алекса изглеждаше чужда и недостъпна, освен когато спреше очи върху дъщеря си. Тогава се озаряваше от радост.

— Аз също — отвърна тя хладно. — Благодаря ти, че я прие тук. Сигурна съм, че не ти е било лесно.

Тя знаеше всичко за скандалите му с Луиза, но не го показва.

— Тя е наша дъщеря — каза той простичко. — Радвам се, че мога да те улесня малко. Как върви делото?

Алекса не желаше да обсъжда работата си с него, но заради добрите му маниери и южняшки чар й бе трудно да не му отговори. Макар да мислеше всичко лошо за него, той все още бе хубав и привлекателен мъж.

— Претрупани сме с работа — отговори тя учтиво, — но го заковахме. Ще се изненадам страхотно, ако не го осъдят.

— Сигурен съм, че ще спечелиш делото — погледна я той, после подаде сака на Савана на пиколото. — Забавлявайте се — обърна се той към дъщеря си, — а аз ще те взема в неделя. Обади ми се, когато си готова, или ако се нуждаеш от нещо преди това.

Той им се усмихна мило и излезе от фойето. Дори Алекса не можеше да отрече, че Том беше красив мъж, а гените му определено не бяха навредили на Савана.

Тя бе резервирала най-хубавия апартамент в хотела и Савана се втурна да го разгледа, като ахкаше възхитено. Имаше огромно легло с балдахин, като онова в дома на баща й, а стаята бе обзаведена в жълто, с тъмни мебели и лампи от „Тифани“. Савана нямаше търпение да се наслади на процедурите в спа салона. Двете имаха часове за масаж, маникюр и педикюр на следващия ден. Алекса искаше да се порадват на луксозен уикенд.

Поръчаха си лека закуска в стаята, тъй като Савана вече беше вечеряла, а Алекса искаше да хапне нещо малко. След това тя извади от багажа си няколко вещи на Савана, които бе забравила в Ню Йорк, и две нови блузи и пуловер. Савана ги хареса много и каза, че ще ги носи в училище. Поговориха за новото ѝ училище, за хората, с които се бе запознала там, за срещата ѝ с баба ѝ и за Мюриъл. Скачаха от тема на тема, като се прегръщаха често и се целуваха. Савана ѝ разказа за любимия израз на южняците „Бог да благослови сърцето му“, изричан преди или след злобна забележка. Алекса се разсмя весело и каза, че бе абсолютно вярно. Радваха се на обичта си една към друга и накрая си легнаха в два сутринта. Прегърнаха се и заспаха като кутрета, щастливи за първи път от седмици.

В мига, когато се събудиха на сутринта, заговориха за всичко, което възнамеряваха да направят. Алекса искаше да заведе дъщеря си в няколко хубави магазина, които помнеше от едно време, както и на обяд в любимия си ресторант. Савана също имаше списък с предложения. В десет и половина вече вървяха по улиците на Чарлстън, огряни от ласкаво слънце. Алекса усети болка в сърцето, когато видя познатите, места, но се помъчи да не се разстройва. Тези два дни бяха за Савана, а не за разочарованията, които бе преживяла тук.

Влязоха в магазин за кашмирени пуловери, повечето в пастелни цветове. Алекса ѝ купи розов пуловер и двете излязоха във весело настроение от магазина. Савана се ококори, когато видя приятелката си от училище. Джулиан беше с майка си, чието лице се озари за миг, като разпозна Алекса, сякаш и тя бе срещнала неочаквано най-добрата си приятелка. Да, навремето наистина бе най-близката приятелка на Алекса, но я бе предала също като Том. И не я бе виждала, нито чувала в продължение на десет години.

— Господи, Алекса! Как си, скъпа? Дори не можеш да си представиш колко мислих за теб... Липсваш ми ужасно, а Савана е толкова красива. Бог да я благослови, изглежда точно като теб.

Савана и Алекса се спогледаха бързо и се опитаха да не избухнат в смях. Но Алекса се раздражни от лицемерието и превзетото представление за все още съществуващо приятелство, умряло преди години.

— За колко дълго си тук? — попита майката на Джулиан.

— Само до утре. Дойдох за уикенда.

— Мили Боже, трябва да се видим следващия път, когато дойдеш. Обади ми се. Можем да обядваме заедно с момичетата.

„Не бих го направила даже ако животът ми зависеше от това“, помисли си Алекса, но се усмихна любезно.

— Толкова сме щастливи, че Савана е на гости на баща си. Момичетата са много добри приятелки.

Алекса кимна, залепила фалшива усмивка на лицето си. Савана познаваше този поглед на майка си, обикновено запазен за хора, които Алекса презираше силно, а знаеше, че майката на Джулиан бе една от тях. Казваше се Мишел, а я наричаха Шели.

— Какво правиш в Ню Йорк? — попита Шели. — Омъжи ли се отново?

Алекса изпита огромно желание да я зашлеви. Това изобщо не беше нейна работа. Каквито и да бяха претенциите ѝ, вече не бяха приятелки и никога нямаше да бъдат.

— Прокурор съм в районната прокуратура — отвърна Алекса сухо, без да отговори на въпроса за брака.

Подозираше, че Шели знаеше отговора от дъщеря си. Винаги е била страхотна клюкарка.

— Бог да благослови сърцето ти, това е сериозна работа, особено за жена. Определено си прочута тук.

Алекса хладно ѝ благодари и каза, че трябва да тръгват. Момичета се разбраха да се чуят следващата вечер, после Алекса и Савана забързаха към следващия магазин в списъка им. След като се отдалечиха достатъчно, Алекса се обърна към дъщеря си с усмивка.

— Преброих две „Бог да благослови сърцето ти“ за теб и четири за мен. Внимавай, тя ни мрази — предупреди я Алекса и двете избухнаха в смях.

— Забелязах. Но им загубих броя след първите две. Джулиан също не се разбира с майка си и твърди, че е абсолютна кучка.

— Да, права е. Шели е сладка като отровен сладолед с аромат на магнолия.

— Мамо, престани с омразата си към Юга. Просто си извадила лош късмет тук.

Савана никога не пропускаше да ѝ напомни това и Алекса знаеше, че дъщеря ѝ е права. Но пък мразеше Юга прекалено силно, за

да възрази.

— Да бе — отвърна тя и влязоха в поредния магазин, за да си купят гримове и кремове.

Прекарваха си чудесно по момичешки, също както правеха в Ню Йорк, когато и двете имаха време, макар да не се случваше често. Савана водеше много по-оживен светски живот от Алекса и майка ѝ бе сигурна, че и в Чарлстън щеше да стане така не след дълго време.

Масажите в хотела бяха невероятно удоволствие. После им направиха маникюр и педикюр и се върнаха в апартамента си по джапанки с памуци между пръстите. Алекса направи резервация за вечеря в „Приблизително 1886“. Това беше бившият гараж за файтони в хотела и Алекса никога не бе ходила там. Но през по-голямата част от деня се отбиха в старите ѝ любими места. И точно както бе очаквала, събудените спомени бяха едновременни горчиви и сладки. Беше живяла там като млада съпруга и майка, а оттогава животът ѝ се бе променил напълно. Не видяха други познати, освен Джулиан и Шели, но Алекса се изненада и трогна, когато Травис ѝ се обади. Извини ѝ се, че не бе поддържал връзка с нея, и каза, че би искал да се видят при следващото ѝ идване, тъй като сега бил зает с турнира по тенис в клуба. Не пропусна да ѝ каже, че Савана според него е чудесно момиче, че му е приятно да си поговори с Алекса. Беше учтив като баща си, но Алекса се надяваше, че е по-искрен от него. Той ѝ съобщи, че ще се жени през юни и държи Савана да присъства на сватбата му.

Савана ѝ бе казала, че много харесва Скарлет, а и Травис бил много мил с нея. Още не се бе виждала с Хенри, но той трябвало да си дойде у дома някой от следващите уикенди. Хенри живееше в Ню Орлиънс, където работеше в художествена галерия, но Савана не знаеше нищо повече.

Вечерята им се оказа по-добра, отколкото им бяха обещали. И двете носеха дрехите, закупени по-рано следобед. Когато се прибраха в хотелската стая, бяха щастливи и изморени. Единствената неприятна част от вечерта бе мисълта, че Алекса си заминаваше на следващия ден. Но никоя от двете не искаше да мисли за това засега.

Решиха да отидат на църква следващата сутрин, преди да закусят в кафене „Бейкър“.

Отидоха в епископалната църква „Свети Стефан“, където Савана бе кръстена, и се настаниха на една от пейките. Беше сериозна,

традиционна служба, а музиката от органа бе божествена. Алекса и Савана тръгнаха към изхода хванати за ръце, омиротворени и с усмивка на лице. Тъкмо се ръкуваха с пастора пред църквата, когато някой внезапно се хвърли върху Савана, обви ръце около кръста ѝ и едва не я събори. Тя се завъртя и видя щастливото личице на Дейзи.

— Какво правиш тук? — възкликна Савана и после я запозна с майка си.

Алекса също бе изненадана, но се усмихна мило на Дейзи. Беше много сладко хлапе и очевидно влюбено в Савана.

— Мама и аз идваме тук почти всяка неделя — обясни Дейзи на Савана, после се обърна към майка ѝ, изпълнена с любопитство. — Савана ми каза, че ще вкараш един много лош човек в затвора.

— Опитвам се — засмя се Алекса, после добави: — Савана е тук, за да не може той да я нарани.

— Знам — важно кимна Дейзи. — Тя ми разказа всичко за него. И за теб — усмихна ѝ се тя широко.

— А пък на мен ми разказа за теб — добави Алекса топло, забравила напълно коя беше Дейзи и чия дъщеря.

Хлапето беше невероятно готино и бе невъзможно да му устоиш. Дейзи се зарадва много на думите на Алекса.

— Разказа ли ти? — щастливо попита момиченцето. — Аз много я обичам — отново прегърна сестра си през кръста.

В същия миг се чу злобен глас.

— Дейзи! Свали си ръцете от Савана веднага!

Не беше нужно Савана да се обръща, за да разбере на кого принадлежи гласът, а Алекса можеше да предположи.

— Не е редно да се държиш така в църква — скара ѝ се Луиза, вторачена в тях с омраза.

Алекса си помисли, че и нейното поведение не бе редно в църквата.

— Службата свърши, мамо. Сега е тази част, където всички са приятели — настоя Дейзи.

Но Луиза не бе дошла на църква заради тази част, особено с тези две жени. Савана реши да се опита да отвлече вниманието ѝ от Дейзи.

— Луиза, бих искала да те представя на майка ми, Алекса Хамилтън — каза тя учтиво.

Луиза я изгледа възмутено, сякаш бе оскубала фризираната ѝ коса.

— Запознахме се преди много години — процеди тя през зъби.

Дейзи загледа майка си примирено, като се чудеше защо винаги бе толкова злобна. Луиза не беше щастлив човек и бе постоянно ядосана.

— Радвам се да те видя отново, Луиза — излъга Алекса.

Искаше ѝ се да добави „Бог да благослови сърцето ти“, но се сдържа. Нито тя, нито Савана щяха да успеят да сдържат кикота си, а вероятно и Дейзи щеше да се присъедини към тях.

— Благодаря ти, че прие Савана в дома си.

— Няма защо — студено отвърна Луиза, после сграбчи дъщеря си за врата и я забута към колата им.

Дейзи се завъртя назад тъжно и им махна. Савана и Алекса съжалиха горкото момиченце. В много отношения то бе жертвата във всичко това, както бе станало със Савана преди години. И никое от децата не го бе заслужило.

— Каква кучка — промърмори Алекса. — Бог да благослови сърцето ѝ — добави тя и Савана се разсмя.

— Да, такава е — потвърди Савана. — Но се радвам, че се запозна с Дейзи. Тя е адски сладко хлапе.

— Баща ти определено си получи онова, което заслужаваше, с тази жена — отбеляза Алекса.

— През повечето време той изглежда нещастен — сподели Савана. — Но може просто Луиза да е прекалено бясна от идването ми. Почти не си говорят, откакто съм пристигнала, освен когато се карат.

— Звучи като забавен живот.

Алекса бе изненадана от срещата и от омразата в очите на Луиза. Тази жена бе по-ужасна, отколкото си бе представяла. Много по-ужасна.

Закусиха късно в кафене „Бейкър“, навремето едно от любимите на Алекса. Тя обясни на Савана, че ходели често там, докато била бременна с нея. Беше един от старите ресторанти в Чарлстън с дългогодишни традиции и красива градина, а денят бе слънчев и хубав. После подкараха към плажа, минавайки по великолепните мостове. Късно следобед се прибраха в хотела. Краят на прекрасния им уикенд приближаваше и ги натъжаваше, макар да не искаха да го признаят.

— Колко скоро можеш да дойдеш пак, мамо? — попита Савана разтревожено.

— Не знам. Може би след седмица или две... Прекарах чудесно, скъпа. Дори бих могла да се влюбя в Чарлстън отново, ако съм тук с теб. Но ти не го прави — предупреди я тя. — Искам скоро да се прибереш у дома.

— Не се тревожи, мамо. Няма да остана тук. Забавно е да погостуваш, но се прибирам в Ню Йорк веднага щом стане възможно. Бих заминала още сега, ако ми разрешиш.

Но и двете знаеха, че идеята не е добра.

— Не позволявай на Крюела де Вил да те тормози — подхвърли Алекса и Савана се засмя. — Бог да благослови сърцето ѝ, разбира се.

Алекса събра багажа си, като остави на дъщеря си нещата, които бе харесала. Трябваше да потегли към летището в шест и половина, за да вземе самолета в осем. Савана предложи да я изпрати, но майка ѝ не се съгласи. Беше по-добре за нея да се сбогуват в хотела и да се прибере у дома с Том, вместо да стои сама на летището, след като майка ѝ излети.

Савана звънна на баща си, преди да излязат от стаята и да отидат да платят сметката. Радваше се, че майка ѝ щеше да дойде пак скоро. Знаеше, че след като делото започнеше през май, това щеше да е невъзможно, но поне през март и април Алекса щеше да се опитва да идва тук на всеки две седмици и дори по-често, ако можеше. Беше ѝ обещала, а тя винаги спазваше обещанията си.

Докато Алекса плащаше сметката, Том влезе във фоайето. Идваше от клуба и бе облечен с тенис екип. Алекса извърна очи. Не искаше да види колко хубав е бившият ѝ съпруг, нито колко дълги и стегнати бяха краката му. Външността му вече не беше неин проблем, но знаеше, че в него имаше нещо, което винаги щеше да събужда определени чувства у нея. Но нищо повече.

— Обзалагам се, че двете сте изкарали страхотен уикенд — усмихна им се той широко, после лицето му помръкна. — Чух, че сте се срещнали с Луиза и Дейзи в църквата.

Жена му вече му беше направила скандал заради това, сякаш той го бе планирал. Луиза му се разкрещя, че трябвало да предупреди Савана да не се доближава до църквата им. Той се подигра на християнския ѝ дух и си представи колко неприятна е била срещата им

за Алекса. Но вместо да изпитва разкаяние или съжаление Луиза очевидно искаше да я стъпче в калта. Той погледна Алекса, сякаш искаше да се извини за жена си.

— Нямаше проблеми — отвърна тя лаконично, после се обърна към Савана, за да се сбогуват.

И двете упорито се мъчеха да преглътнат сълзите си, когато Алекса се качи в таксито. Савана стоя на тротоара и маха, докато майка ѝ изчезна, после се качи в колата на баща си и потеглиха към вкъщи. Понякога ѝ се струваше странно, че внезапно се бе сдобила с баща и още не можеше да свикне с онова, което я заобикаляше. Разказа му за уикенда и всичко, което бяха правили.

Разопакова си багажа, когато се прибраха, и погледна с любов няколкото неща, които Алекса ѝ бе купила. Дейзи нахълта в стаята ѝ да си поговорят. Джулиан и още две момичета ѝ се обадиха, а Травис и Скарлет дойдоха на вечеря. Скарлет ѝ донесе няколко списания, а Травис смешна нейна снимка от тригодишна възраст. По времето, когато Алекса кацна в Ню Йорк, Савана вече се бе върнала към обичайния ритъм в Чарлстън и по странен начин се чувстваше почти като у дома.

По-късно вечерта Дейзи ѝ каза, че майка ѝ била много хубава и мила и се извини за отвратителното отношение на собствената си майка.

— Мисля, че мама ревнува от майка ти — каза тя с мъдростта на малките деца.

— Възможно е — съгласи се Савана, после двете казаха едновременно: „Бог да благослови сърцето ѝ“ и избухнаха в смях.

12.

През първия ден след завръщането си от Чарлстън, Алекса бе заета с безброй срещи с ченгета и следователи. Случаят напредваше и тя направо удави Джуди Дънинг с огромното количество нов материал. Имаше толкова много лабораторни проби и доклади, че адвокатката бе зашеметена. По обед Алекса си позволи кратка почивка, което не се случваше често напоследък, и отиде в Семейния съд да обядва с майка си. Беше в добро настроение.

— Е, как мина? — погледна я Мюриъл.

— По-добре, отколкото очаквах — отговори Алекса. — Савана беше в отлична форма, а на излизане от църквата се сблъскахме с Луиза, която се прояви като абсолютна кучка. Но с изключение на тази среща, всичко беше прекрасно. Чарлстън е красив както винаги, а ние прекарахме страхотно. Срецнах стара приятелка, която ме предаде, когато се разведох, и това бе неприятно, но като цяло бе хубаво.

— Казах ти. Това е интересно за Савана и е добре да опознае другата част от семейството си. Дъщеря ти е умно момиче и никой не може да я заблуди. Струва ми се, че Том си е купил еднопосочен билет до ада с брака си с Луиза. Защо не се разведе?

— Вероятно по същата причина, поради която се върна при нея — отвърна Алекса остро. — Няма смелост. Когато ме заряза, направи онова, което майка му и Луиза му наредиха. А сега тя го е стиснала за гърлото.

— Как изглежда той? — попита Мюриъл с неприкрито любопитство и дъщеря ѝ се засмя.

— Хубав и слабохарактерен. Все още е най-красивият мъж на света, но вече знам какъв е. Предполагам, че винаги ще го смятам за хубав, но, слава богу, вече не съм влюбена в него.

Алекса звучеше по-спокойна и по-малко ядосана, отколкото през последните десет години. Не беше и напрегната, въпреки стреса от делото на Куентин. Работеше непрестанно с ФБР, но сега, след като не заплашваха да ѝ отнемат случая, се наслаждаваше на това. В групата

нямаше агентки и тя бе единствената жена в мъжки свят. Това ѝ харесваше. А агентите от ФБР бяха интересни.

Докато майка ѝ се трудеше усърдно, Савана бе заета с училището си в Чарлстън. Добави и китайски към френския за напреднали и се забавляваше да го учи. Сприятели се с още от съучениците си, а двете с Джулиан обядваха заедно почти всеки ден.

Ходеше на футболни и волейболни мачове и ѝ позволиха да се включи в отбора по плуване, тъй като една от плувкините се бе отказала заради проблеми с ушите.

А през уикенда след посещението на майка ѝ капитанът на футболния отбор я покани на среща. Джулиан едва не припадна, когато научи. Той беше скъсал с най-красивото момиче в училището.

— Ще излезеш ли с него? — попита Джулиан задъхано.

— Може би. Нямам какво друго да правя — спокойно отговори Савана.

Той я заведе на кино в петък вечер, после се отбиха в едно кафене. Казваше се Търнър Ашби и я уведоми, че е кръстен на прапрадядо си, генерал със същото име.

— Струва ми се, че всеки в града има роднина генерал — пошегува се Савана.

Беше облечена в розовия пуловер на майка си и джинси и носеше високи токчета. Изглеждаше различна от момичетата в Чарлстън, притежаваше изискаността и стила на истинска нюйоркчанка и носеше лек грим. Търнър изглеждаше луд по нея.

— Това е сериозно нещо тук — обясни ѝ той.

— Знам. Баба ми е генерален президент на Обединените дъщери на Конфедерацията. Получила титлата, защото и нейният дядо бил генерал — ухили се Савана.

Не искаше да се подиграва на южняците, но определено намираще това за смешно. Търнър беше хубаво момче с тъмна коса и зелени очи, най-големият от четирима братя.

— В кой колеж възнамеряваш да учиш? — попита го тя с интерес.

Беше забелязала, че повечето ѝ нови съученици са кандидатствали в южняшки университети.

— В Техническия университет в Джорджия или Методисткия университет в Тексас. Кандидатствах в „Дюк“ и университета във

Вирджиния, но мисля, че оценките ми не са достатъчно високи за там. А ти?

— Най-много искам да уча в „Принстън“. Близко е до вкъщи, а и мястото ми харесва. Харесвам и „Браун“. Смятам, че „Харвард“ ще е прекалено сериозен, а и вероятно няма да вляза там. Харесвам и „Станфорд“, но мама не иска да съм толкова далеч.

— Кандидатствала си в доста престижни училища от „Бръшляновата лига“ — впечатли се той.

Савана беше много умна, но не се надуваше, а и бе най-красивото момиче, което някога бе виждал.

Търнър я изпрати до дома ѝ в десет и половина. Савана прекара чудесно и му каза, че ще се видят в училище.

Джулиан ѝ звънна рано на следващата сутрин, за да я попита как бе минала срещата.

— Беше забавно — изкикоти се Савана и прозвуча повече като Дейзи, отколкото като самата себе си.

— Това е всичко? Излезе с най-готиното момче в училище и... „беше забавно“? Целуна ли те?

Джулиан искаше да узнае всички подробности. Беше разбрала от майка си. Ключките бяха любимото им занимание.

— Разбира се, че не. Дори не се познаваме. Освен това, ще бъде тъпо от моя страна да се хващам с някого сега. Всички сме се запътили към университета, а и ще бъда тук само няколко месеца — практически напомни Савана.

Не търсеше романтика, а само приятели, и това я правеше още по-привлекателна. Не бе отчаяна като някои от съученичките си, които вечно си търсеха гаджета.

— Няма нищо тъпо във връзката с Търнър Ашби. Знаеш ли, че баща му има нефтени платформи из целия Билокси? Майка ми твърди, че е един от най-богатите хора в щата. А и Търнър е готин — добави тя. — И капитан на футболния отбор. Какво повече искаш?

Савана бе наясно, че футболът нямаше да отведе Търнър високо, а и не ѝ пукаше за нефтените кладенци на баща му.

— Покани ли те на нова среща?

— Не. Не ставай глупава. Просто излязох с него снощи — равнодушно отговори Савана.

— Ще те покани. Момчетата винаги харесват момичета, които не се интересуват от тях.

— Не съм казвала подобно нещо. Харесах го. Просто не съм откачена по въпроса като теб — подразни я тя.

— Обзалагам се, че ще те покани следващия уикенд — подхвърли Джулиан обнадеждено.

— Надявам се, че няма да го направи. Мисля, че майка ми ще дойде. Каза, че ще се опита, но може и да не успее преди следващия уикенд.

Джулиан изсумтя отвратено.

— С кого предпочиташ да излезеш? С Търнър Ашби или с майка си?

— С майка ми — отговори Савана без колебание.

— Ти си луда — обяви Джулиан, после ѝ обеща да ѝ звънне покъсно, за да провери дали Търнър ѝ се е обадил.

Дейзи беше следващият член на екипа за разпити.

— Кое беше това момче, което те взе снощи? — попита тя, докато ядяха палачинки в кухнята.

— Един от съучениците ми.

— И това е всичко? — разочарова се Дейзи. — Влюбен ли е в теб?

— Не — отвърна Савана усмихната. — Почти не ме познава.

— А ти влюбена ли си в него?

— Не. Аз също не го познавам.

— Ако не си влюбена, защо тогава излезе с него? — попита Дейзи едва ли не отвратено.

— Защото искахме да вечеряме и да гледаме филм и реших, че е по-добре да го направя заедно с него, след като вече ме бе поканил.

Дейзи кимна, съгласна с логиката, но намери думите ѝ за ужасно неромантични. Баща им влезе, облечен в екипа си за тенис.

— Момчето, с което те видях да излизаш снощи, един от синовете на Ашби ли беше? — погледна я Том с любопитство.

Очевидно срещата ѝ бе най-интересната тема в града.

— Да.

— Свястно момче ли е?

— Мисля, че да. Поне така изглежда — отвърна Савана.

— Играя тенис с баща му. Семейството преживя ужасни моменти. Съпругата му почина миналата година. Пиян шофьор я блъсна на магистрала 526, на десет километра от дома им. Сигурно е тежко за децата.

— Той не спомена нищо по въпроса. Говорихме само за училище.

Том кимна и ѝ съобщи, че Хенри пристигаше от Ню Орлиънс следобед.

— Няма търпение да те види. Ще дойде за вечеря. Травис и Скарлет също ще вечерят с нас. Цялото семейство ще е заедно — завърши той щастливо.

След малко и Луиза влезе в кухнята и заяви, че отивала в кьнтри клуба, за да прекара деня с приятелките си. Том каза, че ще вземе Хенри от летището, а Луиза обеща да се прибере в късния следобед. Тя излезе след пет минути и сестрите останаха сами. Савана предложи на Дейзи да я заведе в аквариума. Наричаше се „Аквариумът на Южна Каролина“ и беше прочуто като добро място за забавления.

Двете излязоха към единайсет, отидоха пеша до аквариума, обядваха там и се прибраха в три. Талула им съобщи, че баща им тъкмо отишъл да вземе Хенри, а те седнаха да играят карти. Том и Хенри се прибраха в пет часа и Дейзи се втурна надолу по стълбите към брат си. Той беше хубав младеж с мощна спортна фигура, една година по-малък от Травис. Беше играл футбол в колежа и вместо в университета във Вирджиния се записа в „Дюк“. Савана знаеше, че е завършил история и искаше да стане учител. Не се интересуваше от бизнес като брат си и баща си и работеше в прочута художествена галерия в Ню Орлиънс и стажуваше в музей. Другата му мечта бе да стане уредник на музей.

След като Хенри прегърна и целуна малката си сестра, той вдигна очи и видя Савана, която му се усмихваше. Изглеждаше същата каквато бе като дете, само по-голяма.

— Толкова се радвам да те видя — възкликна Хенри, приближи се към нея и я прегърна. — Много съм щастлив, че си тук. Травис и Дейзи вече ми разказаха всичко за теб. Прибрах се този уикенд само за да те видя.

Савана му повярва. Слязоха по стълбите и седнаха във всекидневната. За щастие Луиза още не се бе върнала, защото със

сигурност щеше да се ядоса на вниманието му към Савана. Но Хенри въобще не се притесняваше от това. Никога не бе играл по свирката на майка си.

Хенри ѝ зададе безброй въпроси: какво харесваше, какво обичаше да прави, кои бяха любимите ѝ книги, филми и музика, имената на приятелите ѝ. Искаше да знае всичко за нея. Очите му се натъжиха, когато я попита за майка ѝ.

— Не обичах да пиша, когато бях малък, затова не го направих. Но никога не съм спирал да мисля за нея и за теб. Майка ти направи нещо много специално за мен, когато беше омъжена за баща ни — промълви той сериозно, сякаш се канеше да сподели важна тайна. — Страдам от дислексия и майка ти ме учеше в продължение на години. Мразех частния си учител, затова тя се зае с обучението ми. Мисля, че дори посети няколко курса, за да се научи как да го прави. Както и да е, благодарение на нея завърших училище. Никога няма да забравя това. Майка ти беше най-милата и търпелива жена, която някога съм познавал, въплъщение на обич и съчувствие.

Том, който се бе доближил до вратата, чу думите на сина си и се оттегли с болка в очите. Хенри и Савана въобще не го забелязаха.

— Тя никога не ми е разказвала за това — погледна го Савана. — Но е чудесно, че си влязъл в „Дюк“.

— Да, хубаво училище е — потвърди той.

Продължиха да си бърбят и след малко Луиза се прибра от клуба. Отиде да целуне сина си, после се качи горе да се преоблече. Не се зарадва, когато го видя да говори със Савана, но не каза нищо. В спалнята откри Том, седнал там с нещастен вид. Беше забравил за уроците на Алекса с Хенри и колко грижовно се отнасяше тя със синовете му. Спомените го накараха да се почувства ужасно.

— Какво ти има? — попита Луиза, забелязала тъгата му.

— Нищо. Просто мислех. Как мина денят ти?

— Чудесно, благодаря — студено отговори тя.

Не възнамеряваше да се държи мило с него, преди Савана да се върне в Ню Йорк. Планираше да го измъчва през цялото време, за да му даде добър урок. Искаше да схване посланието ѝ ясно, за да не посмее да доведе дъщеря си тук отново. Нямахте да търпи дъщерята на Алекса в дома си.

Настроението по време на вечерята бе весело благодарение на Хенри. Той разказваше смешни вицове, правеше страхотни имитации и се закачаше с всички, дори с майка си. Травис беше по-резервиран, макар също да бе приятен. Скарлет обичаше бъдещия си зет, а той непрестанно се шегуваше с нея за гигантската ѝ сватба. Скарлет призна, че по-малките ѝ братя не спирали да я подкачат по темата. Хенри беше на двацет и четири години и изглеждаше много млад, но определено бе изискан. Савана се запита дали животът в друг град му бе показал повече от света. Травис все още живееше в семейното гнездо в Чарлстън. И дори и баща им бе живял там през целия си живот. Но Ню Орлиънс бе по-голям и изискан, а и Хенри очевидно прекарваше доста време в Лондон и Ню Йорк. Познаваше всички любими места на Савана в града.

Атмосферата бе приятна и весела и всички се забавляваха, дори Луиза. В края на вечерята тя разпита Хенри за хубавото момиче, с което бе излизал предишното лято, и той я изгледа със странен поглед.

— Добре е, мамо. Наскоро се сгоди.

— О, ужасно съжалявам — изрази тя съчувствието си, но Хенри се засмя.

— Аз не съжалявам.

Той говореше много за съквартиранта си на име Джеф. Бил от Северна Каролина и двамата ходили на няколко пътешествия напоследък. Луиза не попита нищо за него.

Когато приключиха вечерята, лицата ги боляха от смях. Върнаха се в дневната и Хенри седна да играе карти с момичетата. Луиза и Том им пожелаха лека нощ и се качиха горе. Травис и Скарлет вече си бяха тръгнали, понеже на другата сутрин щеше да има празнична закуска в чест на сватбата им. Скарлет каза, че би поканила Савана, но щяла да се отегчи до сълзи, тъй като компанията се състояла основно от баби и лели. Травис я беше помолил да не кани Савана, защото майка му щеше да побеснее. Скарлет изпълни молбата му, но се чувстваше зле.

Луиза би предпочела да държи и Хенри далеч от Савана, но знаеше, че той щеше да се възпротиви и да я обвини, че се държи грубо и невъзпитано. Никога не се поколебаваше да предизвика майка си и да я укори, когато не харесваше поведението ѝ. Не се страхуваше от нея. А Дейзи вече му бе разказала по телефона за гнусното отношение на майка им към Савана и той бе направил всичко

възможно да се държи мило с нея. Твърдението му, че е дошъл в Чарлстън само заради нея, беше вярно.

Дейзи заспа по време на играта и Хенри я отнесе внимателно в леглото ѝ, а Савана се прибра в стаята си. Хенри почука на вратата ѝ, за да провери дали е удобно да влезе. Савана беше по нощница и си миеше зъбите, когато той се пъкна при нея в банята.

— Харесва ми да си имам друга сестра, при това такава, с която мога да си говоря — усмихна ѝ се той. — Нямахте те прекалено дълго.

Настаниха се в стаята и продължиха да разговарят. Хенри каза, че искал да се премести в Ню Йорк след няколко години, след като реши дали иска да работи в галерия, музей или училище. Мечтата му бе светът на изкуството.

— Не искаш да се върнеш тук? — изненада се Савана.

Южняците предпочитаха да си останат у дома и да се държат здраво за корените си, ако се съдеше по това, което бе видяла досега.

— Чарлстън е прекалено малък за мен — простичко отговори той. — Малък провинциален град. А и да си гей тук е адски сложно.

Савана го изгледа учудено.

— Ти си гей?

Не беше осъзнала това, а и майка му го бе разпитвала за някакво момиче.

— Да. Джеф е партньорът ми. Съобщих на родителите си, че съм гей, когато бях на осемнайсет години. Татко не се зарадва, но нямаше проблеми. Майка ми обаче се държи, сякаш не го знае, независимо колко често ѝ напомням за това. Дори и тази вечер попита за момичето, с което съм излизал. Знае, че не ходя с жени. Осъзнах, че съм хомосексуалист, когато бях на петнайсет, около година след като майка ти си замина. А на шестнайсет вече знаех със сигурност. Не мисля, че е голяма работа, но очевидно за някои хора е. Особено за майка ми. Предполагам, че ще продължи да ме разпитва за жените, с които излизам, докато стана на сто години. Вероятно се надява, че ще се „излекувам“. Мисля, че е доволна, задето не живея в Чарлстън. Щеше да се срамува ужасно от факта, че съм гей, а и за мен щеше да е трудно. Тя продължава да лъже приятелките си.

— Странна работа — озадачи се Савана. — Какво значение има това за нея?

— Не е „нормално“, нито „редно“, както казва тя. Но за мен е.

— Ти си такъв, какъвто си — усмихна му се Савана. — Не би трябвало да има никакво значение. Дейзи знае ли?

— Ще ме убият, ако ѝ кажа, но ще го разбере някой ден. Мисля, че и Травис не е много доволен от това. Прилича на родителите ни много повече от мен. Момче от малък град, което полага усилия да ги направи щастливи и да прилегне към модела им. Аз бих се самоубил, ако трябваше да се ожена за Скарлет, но тя е идеална за Травис. Мило южняшко момиче.

— Звучиш като янки — подкачи го Савана.

— Може би съм такъв по сърце. Тук има прекалено много лицемерие, което не харесвам. Мразя да гледам как хората прикриват мислите и чувствата си само за да са любезни или да се впишат в картинката. Всичко е наред, ако имаш няколко генерали от Конфедерацията в рода, но не и син гей. Поне не в това семейство. Търпят го, но не им харесва. А може пък всичките онези генерали да са били хомосексуалисти — ухили се той и Савана се засмя. — Това нямаше да има значение за майка ти — Хенри въздъхна. — Тя беше най-прекрасната жена, която някога съм познавал. Докато живееше тук, не знаех, че съм гей, но по-късно се чудех дали тя го бе осъзнала преди мен. Беше много умна.

Савана кимна, горда с майка си.

— Добре ли е тя? — попита той и погледна изпитателно Савана. — Моите родители се отнесоха ужасно с нея. Онзи ден попитах Травис и научих, че никога не се е омъжила повторно.

— Не е — отговори Савана. — Е, тя е само на трийсет и девет и има време да го направи. Но все още е бясна на баща ни — честно призна тя. — Или пък наранена.

— Има право — поклати глава той. — Майка ми наистина я прекара, а татко ѝ го позволи. Мисля, че отношенията им са обтегнати още оттогава, но татко търпи, а тя го смазва. Заряза всички ни, когато се разведе с татко, но сега всички удобно забравят за това. Така се уреждат нещата тук — презрително заключи той.

— Да, забелязах всичко това — каза Савана. — Луиза е бясна заради мен.

— Майната ѝ. Той трябваше да те доведе тук още преди години. Чувствам се отвратително, че никога не се обадох на теб и на майка ти. Бях на четиринайсет години и мразех това, което родителите ми ви

причиниха. Ала и аз имам вина. Не направих абсолютно нищо по въпроса. Но се радвам, че си тук, и се надявам да видя и майка ти скоро. Искам да ѝ разкажа много неща.

— Тя ще се опита да ме посещава на всеки две седмици. Прекарахме си чудесно миналия уикенд. Не искаше да се връща тук, но го направи.

— Сигурно ѝ е трудно — отбеляза Хенри и Савана кимна.

След малко брат ѝ стана, прегърна я и се прибра в стаята си. Дейзи остана да спи в своето легло тази нощ. А Савана се зави и се замисли върху разказаното от Хенри. Не разбираше какво значение имаше това, че брат ѝ е гей. Но пък тя беше от Ню Йорк, а не от Чарлстън. Нещата тук бяха различни.

13.

Както Джулиан беше предвидила, Търнър Ашби покани Савана на нова среща. Отидоха в ресторант за морски деликатеси и този път си говориха за по-лични неща. Търнър ѝ разказа как бе загубил майка си предишната година. Каза, че се оправяли, но било адски трудно за баща му и по-малките му братя. В очите му проблеснаха сълзи и очевидно за него бе не по-малко трудно, но не го призна. Не искаше да изглежда слаб. Търнър спомена, че се радвал на заминаването си в колежа, тъй като у дома било прекалено тъжно без майка му. Савана му сподели как бе отраснала без баща. И двамата бяха съгласни, че е хубаво да опознае баща си сега, макар да ѝ бе трудно да живее с мащехата си. Савана му разказа всичко за Луиза и той бе шокиран. Призна, че и той никога не е харесвал Луиза и винаги я бе смятал за ужасен сноб. А сега знаеше, че е и жестока и груба.

Търнър беше много мил и приятен човек и се отнасяше с нея с добрите маниери и учтивостта, присъщи на южняците. Заяви, че много се радвал на компанията ѝ и искал да се виждат по-често, но Савана му обясни, че майка ѝ щеше да пристигне следващия уикенд. Търнър я попита дали би имала нещо против, ако понякога се отбива да я посещава в дома ѝ. Савана се съгласи. Отношенията им приличаха повече на старомодно ухажване, отколкото на връзката на съвременни тийнейджъри, но в края на втората среща той я целуна и това ѝ хареса. Чувстваха се добре заедно и тя обеща да го запознае с майка си, когато Алекса пристигне в града.

По-късно Савана разказа всичко на майка си, а тя отново започна да се тревожи. Ами ако Савана се влюбеше? Ами ако се оженеха и тя останеше в Чарлстън? Сподели тревогите си с Мюриъл, която ѝ се присмя.

— Савана е на седемнайсет години. Няма да се омъжва. Просто се забавлява.

Алекса осъзна, че това бе вярно и се успокои.

Напоследък нервите ѝ бяха опънати до крайност. Делото щеше да започне след седем седмици и мозъкът ѝ бе претърпял с различни подробности. Не бяха открили нови жертви, а тя подготвяше аргументите си с безкрайна прецизност и грижа.

В деня, след като излезе с Търнър Ашби, Савана подкара сама към къщата на баба си. Следобедът ѝ беше свободен и си помисли, че баба ѝ щеше да се зарадва, макар да се зачуди дали първо не трябваше да ѝ се обади. Намери я седнала на терасата, задрямала в стола люлка с книга в ръка. Южени се сепна, когато чу стъпки по терасата и се изненада да види Савана, облечена в жълт пуловер и джинси.

— Какво правиш тук? — рязко попита тя.

— Мислех, че може да искаш компания, затова се отбих — отвърна Савана предпазливо.

Баба ѝ се намръщи.

— Трябваше първо да се обадиш. Тук не харесваме маниерите на янките. Южняците са учтиви.

— Съжалявам — извини се Савана. — Ще дойда друг път, но първо ще ти се обадя.

Тя се нареди да си ходи, но баба ѝ строго посочи към стола.

— Не, вече си тук. Седни. Защо дойде?

Южени се интересуваше от внучката си, но Савана изглеждаше притеснена. Баба ѝ бе доста страшна, макар и толкова стара.

— Просто реших, че ще е хубаво да се видим. Обичам да слушам историите ти за войната, генералите и битките. В Ню Йорк не учим много за тях.

Беше вярно, но бе дошла най-вече, защото искаше да е мила със старицата. Разбира се, не можеше да ѝ каже това.

— Какво би искала да знаеш? — усмихна се баба ѝ, заинтригувана и доволна от молбата.

В кръвта на Савана все пак течеше южняшка кръв.

— Разкажи ми за семейството си. То е част и от моята история.

— Така е — призна Южени.

Идеята да запознае внучката си със семейната история определено ѝ допаднаше. Разказите бяха най-добрият начин предците да бъдат запомнени, а историята — предавана от поколение на поколение.

Южени започна с прапрадядо си, който дошъл от Франция, и премина през няколко поколения, сватби и генерали, кога пристигнали

в Чарлстън, колко земя притежавали и колко роби. Не се срамуваше от робството и твърдеше, че било необходимо за обработването на земята. А количеството роби, което човек притежавал, се считало за част от богатството му в онези дни. Савана потръпна при тези думи. Определено не харесваше идеята.

Накрая стигнаха до Гражданската война и очите на Южени засияха. Знаеше всяка дата и всяка подробност на всяка важна битка, особено на онези, водени около Чарлстън, и кой ги бе спечелил. Добавяше и лични истории за кого са се омъжили овдовелите жени. Беше ходеща енциклопедия по Гражданската война и историята на Чарлстън и Савана слушаше с интерес. Баба ѝ имаше чудесна памет и беше в състояние да говори с часове. И никой досега не я бе слушал толкова дълго и с такова внимание. Спря чак когато стана време за вечеря. Почувства се съживена и ободрена от събуждането на всички спомени и споделянето им с внучката си. Обеща да ѝ даде и някои книги. Савана наистина слушаше с удоволствие и интерес. Това бе абсолютно различна страна от живота и историята ѝ, за която никога не бе знаела нищо, и, ако не бяха спомените на баба ѝ, никога не би научила.

Савана ѝ благодари искрено, преди да си тръгне, помогна ѝ да влезе в малката дневна, където обичаше да седи вечер и я целуна по бузата.

— Във вените ти тече кръвта на Южна Каролина — напомни ѝ баба ѝ. — Не го забравяй! Нямах само кръвта на янки.

— Да, бабо — усмихна ѝ се Савана.

Следобедът беше вълнуващ и все още мислеше за баба си, когато подарка към „Хилядата дъба“.

Дейзи я попита недоволено защо се бе забавила толкова и Савана ѝ отговори тихо, че е ходила на гости на баба им.

— Съвсем сама? — изненада се Дейзи. — Там е толкова досадно!

Дейзи мразеше да ходи на гости на баба си. Нямахше какво да прави там, а и баба ѝ беше ужасно стара. А и не обичаше всички онези „генералски глупости“, за които Южени говореше често.

— Не, не е досадно — защити я Савана. — Баба знае всичко и всеки в Юга. Научих много неща.

Дейзи направи гримаса. Не можеше да си представи по-лош начин да прекараш следобед. Когато баба ѝ се опитваше да ѝ разкаже за семейството ѝ, тя не искаше да слуша. Предпочиташе да си остане у дома и да гледа телевизия. Но Савана, която бе седем години по-голяма, попиваше думите на баба си като гъба.

Родителите на Дейзи бяха отишли на прием заедно за първи път от дълго време и Савана не успя да разкаже на баща си за гостуването при баба си. Но Южени му каза на следващия ден, когато се отби да я види.

— Тя е много добро момиче — отсече Южени, приковала очи в него.

Том си помисли, че говореше за слугинята, която понякога наричаше „момиче“. А слугите от мъжки пол бяха „момчета“.

— Кой? — попита Том объркано.

— Дъщеря ти — отговори тя с искрица в очите, каквато Том не бе виждал отдавна.

— Дейзи?

— Савана! Дойде тук за урок по история. Слушаше внимателно и запомняше всичко. В тези красиви млади вени тече южняшка кръв. Искаше да научи всичко за семейството ни и за много други неща. Тя е специално момиче.

— Знам, че е така — съгласи се Том, все още озадачен. — И Савана дойде тук сама?

— Разбира се — рязко отвърна майка му. — Да не мислиш, че жена ти я е довела? Луиза ще ме подлуди, ако не престане да се оплаква от това дете.

Майка му изглеждаше ядосана на Луиза, което също го изненада.

— Луиза обажда ли ти се, за да се оплаква? — поинтересува се той.

Гласът му прозвуча разстроено. Знаеше, че жена му ѝ бе звъняла веднъж, за да я настройва против Савана, но мислеше, че вече е приключила с това.

— Почти всяка вечер. Иска да използвам влиянието си върху теб, за да я изпратиш обратно в Ню Йорк. Това не е редно, ако животът ѝ е в опасност, а това сигурно е вярно, след като ти го казваш. Защо би излъгал за нещо подобно?

— Не съм лъгал. Савана получи няколко заплашителни писма от човек, който е убил осемнайсет жени. Арестуван е, но има приятели навън, които оставяха писмата под вратата на Алекса. А ако не е той, то това е човек, също така опасен като него. Мисля, че Алекса е права да иска Савана да е далеч от Ню Йорк.

— Аз също. Няма причина животът на това дете да бъде рискуван. И не трябва да бъде плашена. Осемнайсет жени, мили боже... това е ужасно. Защо Алекса поема подобни случаи? — критично запита Южени.

— Тя е заместник-районен прокурор — кротко отговори Том. — Няма избор. Поема случаите, които ѝ възлагат. Това ѝ е работата.

— Благородно от нейна страна, но прекалено опасно за жена — отбеляза майка му, този път малко по-нежно.

Том се смая от отношението на майка си, тя, която преди години му бе наредила да ги отпрати оттук, сега искаше да защити Алекса и Савана. Колко бързо хората забравяха собствените си грешки и коварство.

— Както и да е, Луиза иска да прогони Савана и очаква аз да свърша работата вместо нея и да ти наредя да я върнеш обратно. Получи онова, което искаше, преди десет години. Има теб. Има и Дейзи. Върна си и момчетата, така че няма нужда да наранява Савана повече, нито пък майка ѝ. Всички ние го направихме преди десет години. Казах на Луиза да спре да ми досажда по въпроса. Не беше доволна.

Том си представи реакцията на жена си. Свекърва ѝ бе главният ѝ съюзник и партньор в престъплението преди десет години, а и досега.

— Съжаляваш ли за това, мамо? — попита я той прямо.

Никога преди не бе се осмелил да ѝ зададе въпроса. Южени се поколеба, преди да отговори. Изглеждаше много стара и немощна, седнала в стола люлка с дебел шал върху раменете си. Но Том знаеше, че не е толкова крехка, колкото изглеждаше, а волята и мненията ѝ бяха корави като желязо.

— Понякога. Зависи как се е подредил животът на Алекса. Ако е щастлива, предполагам, че не е толкова страшно. Не знам — отговори тя натъжена. — Не исках Дейзи да е незаконно дете и Луиза ме притискаше непрестанно, но пък бях по-млада тогава.

Том попадна много глупаво в капана, който Луиза и майка му бяха устроили. Луиза го съблазни и забременя същата вечер, макар че той я бе ухажвал тайно няколко седмици и бездруго би се стигнало дотам. Никога не успя да превъзмогне факта, че Луиза го беше зарязала заради друг. Обичаше Алекса, но Луиза бе по-силна и по-бляскава, а и южнячка. Алекса беше мила, открита и наивна и му се доверяваше напълно. Том се чувстваше кошмарно, когато си помислеше за това.

— Тя щастлива ли е? — попита майка му и той въздъхна.

— Не мисля. Никога не съм виждал толкова тъжни очи. Сама е със Савана и няма мъж в живота си. Чудесна майка е.

— Е, не можеш да се върнеш при нея сега и да изоставиш Луиза — разтревожено каза майка му.

— Смятам, че Алекса никога не би ме приела обратно и с право — промълви той тъжно, тъй като бе мислил по въпроса.

— Вероятно е права — съгласи се майка му и го шокира още повече. — Ако я обичаше, не трябваше да я изоставяш заради Луиза, независимо какво аз ти казвах. А ти се върна при нея като овца и изпрати Алекса в Ню Йорк.

Том кимна. Беше вярно. Искаше да си върне Луиза за кратко, за да докаже сам на себе си, че е истински мъж, но обичаше Алекса. Но определено не искаше сегашния си живот с жена, която мразеше и която също го мразеше. Получи си каквото заслужаваше и го знаеше.

— Просто искам Луиза да спре да ми се обажда заради Савана. Тя трябва да се държи почтено с нея. Дължи го на Алекса, която се грижеше за нейните синове.

— Казах ѝ го, но не иска да чуе.

— Тя ми каза, че Савана била разглезена лигла. Не е вярно. Момичето е чудесно. Дойде да ме види съвсем сама и обеща да дойде отново. Надявам се да го направи.

— Сигурен съм, че ще го направи — заяви Том гордо.

Савана имаше добро сърце и бе от онези деца, които посещаваха старици, за да им правят компания. И баща ѝ, и баба ѝ го знаеха. Също и Дейзи, и братята ѝ. Само Луиза не се интересуваше от това. Тя беше студена и безсърдечна. Беше го манипулирала, за да си го върне, а оттогава не спираше да го тормози.

— Радвам се, че някой в семейството ни иска да знае историята ни. Луиза не се интересува, тъй като си има собствена история и не помалко генерали в рода от нас — изсумтя Южени сърдито.

Том едва успя да сдържи смеха си. Майка му винаги бе приемала тези неща изключително сериозно. Но с него не беше така. Генералите бяха прекалено много, а разказите за битките и победите на смелите бойци от Конфедерацията го бяха отегчавали цял живот. Не си падаше по историята, за разлика от майка си.

Том се сбогува с майка си и потегли. Вечерта благодари на Савана, задето бе отишла на гости на баба си. Каза ѝ, че Южени много се радвала на посещенията ѝ и се надявала да я види пак скоро. Луиза дочу разговора им и се намеси грубо, че Савана не би трябвало да безпокои баба си, която била прекалено стара и деликатна. Том я погледна гневно и заяви, че иска Савана да се вижда с майка му. Луиза подсмръкна и не проговори повече. Същия следобед, когато бе говорила с Южени, свекърва ѝ бе казала същото. Вятърът се обръщаше и това на Луиза никак не ѝ харесваше.

Савана разказа на майка си за гостуването у баба си и урока по история, за Хенри и партньора му Джеф.

Съобщаваше ѝ и всички местни новини по време на ежедневните им разговори.

Майка ѝ сподели, че не е изненадана за Хенри. Никога не се интересувал от момичета, когато навлязъл в пубертета, и самата тя подозирала това, но не посмяла да го спомене пред Том, тъй като възгледите му по въпроса не били много широки. Савана призна, че всички тук били тесногръди, а собствената майка на Хенри, Луиза, се преструвала, че синът ѝ не е гей. Алекса каза, че се надявала само Хенри да е щастлив. Добави, че би се радвала да го види скоро. Щеше да пристигне в Чарлстън следващия уикенд и планираше отново да отседне в „Уентуърт“. И пак бе резервирала големия апартамент.

— Значи ще се запозная с Търнър? — попита Алекса и Савана се засмя.

— Може би. Ще видим. Ако не е зает. Има мач този уикенд.

— Може да отидем да го гледаме. Ако не се срамуваш от мен.

— Разбира се, че не се срамувам. Всъщност, адски се гордея с теб, мамо, и го знаеш.

— Аз също се гордея теб, скъпа — увери я майка ѝ.

След като затвориша, Алекса се захвана за работа със Сам и Джак, а Савана излезе с Търнър. Отидоха на разходка преди вечеря, изпълнена с много целувки.

Дейзи излизаше от кухнята, когато Савана се прибра, и се нахвърли тутакси върху нея.

— Е?

— Какво? — невинно попита Савана.

— Видях те да излизаш с него. Готин ли е? Целуна ли те?

Савана реши да е откровена с малката си сестра. Ужасно ѝ харесваше мисълта, че си има сестра, а и Дейзи се радваше на това.

— Готин е. И ме целуна.

— Олеле! — извика Дейзи и се втурна нагоре по стълбите. — Ама че гадост!

После се наведе над парапета с поредния въпрос:

— Той гадже ли ти е?

— Не — усмихна се Савана. — Просто момче, което харесвам.

— Жалко — отвърна Дейзи и тръгна към стаята си.

14.

Този път, когато пристигна в Чарлстън, за да се види с дъщеря си, Алекса се чувстваше много по-удобно и в познати води. Не ѝ се налагаше да преживява шока от връщането в свят, който навремето бе обичала и загубила. Втория път и „Уентуърт“ ѝ се стори като дом и Алекса дори успя да се държи мило с Том, когато докара Савана. Беше успокоена и той го забеляза веднага. Това му вдъхна достатъчно смелост, за да я попита дали би обядвала с него. Не ѝ се искаше да го прави, нито да пропусне и една минута със Савана, но не желаше да се държи грубо. Все пак Том ѝ помогна, като прие дъщеря им и дори рискува да си навлече гнева на Луиза. Алекса се поколеба, преди да отговори, но когато видя умолителния поглед на Савана, кимна и се съгласи.

— Но не за дълго — предупреди го тя. — Искам да имам достатъчно време със Савана. Тук съм заради нея.

— Разбира се.

Алекса остана с впечатлението, че Том искаше да зарови томаховката, но този път не в гърба или сърцето ѝ. Още не бе готова за това, но можеше да приеме мисълта, че някой ден двамата щяха да станат приятели. Не близки приятели, разбира се, но да се държат цивилизовано един към друг, например на сватбата на Савана или дипломирането ѝ. Предполагаше, че и Том цели същото. Студената война между тях бе продължила прекалено дълго, но Алекса най-последно се съвземаше.

Той предложи да се срещнат в „Магнолия“ на следващия ден. Савана каза, че ще отиде на мача на Търнър, докато те обядваха. Алекса би предпочела да обядва с дъщеря си, но се съгласи, а Савана ѝ благодари, когато се качиха в апартамента си. Покоите им бяха още по-великолепни този път, а цветята — още по-големи. В стаята ги очакваше шампанско и покрити с шоколад ягоди, които вървяха отлично с него. Изпиха само по чаша. Алекса не одобряваше идеята дъщеря ѝ да пие, но в празничен случай бе прието. Тя самата не пиеше

много. Беше нервна заради предстоящия обед с Том. Все пак засега не бяха приятели.

— Е, добре, разкажи ми за момчето, по което си полудяла. Кога ще се запозная с него? Какво ще кажеш за след мача? Можем да пием по кафе или нещо друго.

Савана се поколеба, после кимна. Изглеждаше леко засрамена.

— Той е готин, мамо, но не е нещо сериозно. Търнър е капитан на футболния отбор и се надява да отиде да учи в Техническия университет в Джорджия или в Методисткия университет в Далас.

— Мило южняшко момче — ухили се Алекса развеселена.

Южняците почти никога не заминаваха да учат на Север. Беше го забелязала още докато живееше в Чарлстън.

— Има трима по-малки братя, а майка му починала миналата година.

— Съжалявам — каза Алекса. — Мил ли е с теб? Това е единственото, което ме интересува. Искам само да се държи добре с теб. Колко често се виждате?

— Мил е — увери я Савана. — Виждаме се всеки ден в училище. Понякога обядваме заедно в трапезарията и излизаме един-два пъти седмично. Ходим на вечеря и на кино.

— Спиш ли с него? — безцеремонно попита майка ѝ и Савана поклати глава отрицателно. — Взимаш ли си противозачатъчните? — поинтересува се Алекса и Савана се усмихна.

Беше изгубила девствеността си на шестнайсет години и майка ѝ нямаше проблеми с това. Алекса беше реалистка, а и Савана бе спала само с едно момче досега. Но Алекса искаше да е сигурна, че дъщеря ѝ е подготвена, в случай че отношенията с Търнър се задълбочи.

— Използвай и презервативи, моля те — напомни ѝ тя, а Савана изстена и завъртя очи.

— Знам, знам, не съм малоумна. Но е още рано, почти не го познавам.

Но пък го харесваше. Много. И се целуваха все повече. Нещата се задълбочаваха.

— Е, бъди готова за всеки случай. Хората понякога се забравят. Не че аз помня — усмихна се Алекса тъжно.

Наистина не помнеше кога бе последното ѝ приключение. Но пък и нямаше време за такива. Едва ѝ оставаше време да отиде до

тоалетната или да поспи, толкова заета беше с предстоящото дело.

За вечеря си избраха уютно малко бистро, където похапнаха пресни раци. По-късно се върнаха пеша до хотела хванати за ръка. Поръчаха си един от любимите си филми, а после се проснаха в огромното удобно легло. На сутринта се събудиха отпочинали и в добро настроение.

След закуска отидоха по магазините, както бяха постъпили и предишния път, после Савана се отправи към училищния стадион за мача на Търнър, а Алекса потегли към „Магнолия“. Том я чакаше в ресторанта и имаше напрегнат вид. Тя се чувстваше не по-малко притеснена.

Настаниха се на усамотена маса в задната част на заведението и започнаха да разглеждат менюто. След миг Алекса остави менюто си и прикова очи в Том.

— Съжалявам, но това наистина е странно. Просто трябваше да го кажа. Може би и ти се чувстваш така.

— Да, права си.

Том се засмя. Алекса винаги бе държала на истината. Отказваше да я прикрива. Това определено не бе южняшко поведение, но той винаги го бе харесвал. Нямаше игри, нито заблуди. Алекса въобще не се бе променила. Дори сега, единайсет години по-късно, бе още по-красива.

— Защо се чувстваме толкова странно? — попита Том, като я погледна в очите.

Луиза нямаше представа, че той обядваше с бившата си съпруга.

— Шегуваш ли се? — изненада се Алекса. — Ти ме заряза. През последните десет години те мразих силно. И въобще не знам защо обядвам с теб. А дъщеря ни живее при теб. Всичко това е повече от странно.

— Може и да не е. Имаш пълно право да ме мразиш и беше много мило от твоя страна да приемеш поканата ми за обяд, но винаги си била изпълнена със съчувствие и склонна да простиш.

— Не разчитай на това — отвърна тя откровено и той отново се засмя. — А защо и ти се чувстваш странно? И ти ли ме мразеше?

— Нямах за какво да те мразя — тъжно поклати глава той. — Само съжалявах за всичко, което се случи.

— Не се случи. Ти го направи. С помощта на Луиза и на майка ти. Те взеха решението вместо теб, накараха те да се отървеш от мен и да се върнеш при бившата си съпруга и ти изпълни желанието им. Предполагам, че и ти си го искал.

Том поклати глава.

— Не беше толкова просто. Не знаех какво искам. Искях да си върна гордостта, защото Луиза ме бе зарязала, но бях влюбен в теб.

— Тогава си постъпил много глупаво, Том.

— Да. Напълно съм съгласен с теб. А ако това е някаква утеха за теб, съжалявам за станалото още оттогава.

Алекса не искаше да научава повече подробности. Поръчаха си питки с раци и супа от омар. Бяха любимите им ястия и навремето. Някои неща не се променяха. Но Алекса си каза, че единственото общо между тях бе храната.

После заговориха за различни неща. За Савана. За делото на Алекса. За банката на Том. За Травис и Хенри. Алекса спомена, че Савана ѝ е казала, че Хенри е гей и много го харесва. Не мислеше, че това е шокиращо и очакваше Том да разсъждава по същия начин, но веднага забеляза, че той изглеждаше натъжен.

— Съжалявам. Притеснен ли си за това?

Трудно бе да повярваш подобно нещо в наши дни, но пък Алекса знаеше колко старомоден и консервативен бе Том.

— Понякога — призна той. — Не е живот, какъвто си представях за един от синовете си, но в крайна сметка просто искам Хенри да е щастлив. Майка му отрича напълно хомосексуалността му, което прави положението по-тежко.

— Много глупаво от нейна страна — изтърси Алекса, после се намръщи. — Извинявай. Просто съжалявам Хенри, че трябва да се преструва пред вас. И Травис ли има проблеми с това? Той е консервативен като теб.

Алекса познаваше всички добре, макар да не ги бе виждала от десет години и да бе оставила момчета, когато бяха още тийнейджъри. Струваше ѝ се адски странно да седи и да си бърби с Том, сякаш бяха стари приятели, а тя не беше жената, която го бе обичала, а той бе изоставил заради друга. Животът наистина си правеше шеги с хората.

— Мисля, че Травис се опитва да го приеме. Но ти си права, той е доста консервативен. Момчетата вече не са толкова близки като

преди. А и са съвсем различни.

— Винаги са били различни — отбеляза Алекса. — Жалко, че вече не са близки. Навремето бяха.

Том се засрами, че не бе подкрепял сина си достатъчно. Това бе още една постъпка, за която се чувстваше виновен. Имаше много неща, за които да се разкайва, а Алекса бе начело на списъка.

— Бях искрен за онова, което ти признах — каза Том, когато им поднесоха кафе и топъл прасковен сладкиш.

Десертът на Том имаше и топка сладолед отгоре, за разлика от нейния. Отново старите навици. За миг Алекса си припомни точно как се бе чувствала като съпруга на Том и колко това ѝ бе харесвало, особено когато Савана беше малка. Бяха толкова влюбени тогава. А тя бе останала влюбена до самия край.

— За кое? — попита Алекса, наслаждавайки се на сладкиша, който се топеше в устата ѝ.

Бяха говорили на безброй теми, най-вече за Савана, която бе прекрасна според Том.

— Говорех искрено, когато ти казах, че всеки ден, откакто те напуснах, съжалявам за това.

Том изглеждаше тъжен и потиснат, но очите на Алекса изстинаха, когато чу думите му.

— Съжалявам, Том. Не е лесно да живееш с това.

— Да, така е.

Том се самосъжаляваше. Очите на Алекса се вледениха.

— Също така не е лесно да бъдеш изхвърлена от съпруга си, когато обичаш силно, заради друга жена, която го е зарязала преди, но се е върнала, защото така ѝ е било удобно. Щеше да е чудесно, ако беше прозрял това.

Той кимна и отново забеляза колко наранена бе Алекса. Очевидно не беше склонна да му прости. Беше издигнала стените си в мига, когато той заговори по темата.

— Не ти предлагам да ме приемеш обратно — обясни той.

— Добре, защото не бих го направила. Не и след сто години.

Искаше да му покаже това съвсем ясно, особено ако щяха да се опитат да бъдат приятели. Искаше категорични граници и никакви заблуди. Том все още бе много хубав мъж, а тя го беше обичала. Не искаше да е опасен за нея, а щеше да е, ако се влюбеше отново в него.

Вече ѝ бе доказал веднъж, че не можеше да разчита на него. Никога вече нямаше да му се довери, независимо колко силно го бе обичала и колко красив и очарователен беше.

— Просто исках да знаеш, че съжалявам безкрайно.

— Аз също. Оттогава никога не съм се доверявала на друг мъж и вероятно никога няма да мога.

И вината бе изцяло на Том.

— Това е ужасно — тъжно каза той и отново се почувства виновен и нещастен.

— Може би, но е реално. Поне за мен. Никога вече не мога да се доверя на мъж. Мислех, че ние с теб ще бъдем заедно завинаги.

— Аз също. Но после Луиза се върна и провали всичко и за двама ни.

Алекса кимна. Не желаше да обсъжда бившия си брак.

— Знам само, че съжалявам и не съм имал и един хубав ден оттогава. Луиза е отвратителен човек.

— Защо тогава не се разведеш с нея? Не заради мен, а заради самия себе си.

— Просто не искам да минавам през всичко това отново. Нашият развод едва не ме уби.

— Странно, мен също — горчиво отвърна Алекса, после се засмя. — Съжалявам, май все още съм ядосана. Майка ми твърди, че трябва да превъзмогна чувствата си, но е трудно. Посещавах психоаналитик в продължение на пет години, но накрая се отказах. След безкрайните сеанси си останах все така гневна, наранена и огорчена. Предполагам, че е нужно повече време. Поне за мен. Заздравявам бавно. Веднъж си счупих ръката и ми бяха нужни шест месеца да оздравея вместо обичайните шест седмици.

— Знам — каза Том и едва не се насълзи. — Бях с теб.

— А, да — припомни си тя, после го погледна в очите. — Слушай, да бъдем честни. Сигурна съм, че някъде дълбоко в себе си все още те обичам. Ако не беше така, нямаше да те ненавиждам толкова силно, но не мисля, че сега те мразя. Дори не съм ядосана. Обядвахме заедно и ми беше приятно. Имаме прекрасна дъщеря и те обичах с цялото си сърце. Може би винаги ще е така. Възможно е изтърканата фраза „докато смъртта ни раздели“ да е вярна. Надявам се да не е, но не знам. Мразя мисълта, че ме заряза заради Луиза, но сега

правиш нещо мило за Савана и съм ти благодарна. Не ми се налага да се тревожа за нея в момента, тъй като е при теб, а това означава много. Сваля огромно бреме от раменете ми. А и ти все още си най-хубавият мъж, когото познавам, и най-чаровният. Обичах живота си с теб, както и Юга, но накрая възневидях и двете. Вероятно бихме могли да станем приятели сега. Но не искам да заблуждавам нито себе си, нито теб, че можем да сме заедно отново. Не искам да причиня на Луиза онова, което тя, а и ти ми причинихте. Не искам да се влюбя в теб отново. Мисля, че ще ми се отрази ужасно, особено ако пак ме нараниш. Дори не искам да рискувам, независимо дали ти съжаляваш, или не. Не мога. Нямам толкова сили. Нужни ми бяха десет години, за да започна да се успокоявам. Единственото, което искам сега, е да сме приятели и нищо повече. Ако Луиза ти скапва живота, разведи се. Но дори и да го направиш, няма да сме повече от приятели. Родители сме и е хубаво да се държим цивилизовано и приятелски, но това е всичко.

Алекса бе напълно откровена с него. И винаги се бе държала по този начин. Това бе едно от милионите неща, които харесваше у нея, но бе забравил или поне се бе опитал да забрави.

— Разбирам, Алекса. Съжалявам, че дори заговорих за това. Просто исках да знаеш, че все още те обичам и съжалявам.

Думите му отново я вбесиха. Не беше честно да ѝ казва, че все още беше влюбен в нея. Не и сега, десет години по-късно, след всичко, което бе преживяла, болката, агонията и сълзите. Тя го изгледа гневно.

— Никога вече не ми го казвай. Сега съжаляваш, но къде беше през последните десет години? С Луиза. Можем да бъдем приятели само ако никога вече не го споменеш. Ясно ли е?

Той кимна. Знаеше, че има късмет, задето Алекса бе съгласна да бъдат приятели.

— Ясно е. Съжалявам.

— Добре. А сега се прибирай при жена си. Аз отивам да се видя със Савана на футболния мач.

Том се почувства натъжен и разстроен от думите ѝ. По някакъв глупав начин се бе надявал, че можеше да си я върне. Беше мислил по въпроса, още откакто я видя в Ню Йорк, но не знаеше как да действа. Надяваше се, че и тя се чувства по същия начин. Но сгреша. Беше я наранил прекалено много навремето. Можеше и да му прости, но никога нямаше да се върне при него. Вече не се съмняваше в това.

Излязоха заедно от ресторанта и тя му се усмихна.

— Благодаря ти. Вече се чувствам по-добре.

Беше чакала десет години, за да му каже всичко това, и най-после бе получила възможност. Виждаше, че Том се чувства зле, но това вече не бе неин проблем.

Остави го пред ресторанта и подкара към стадиона. Савана тъкмо слизаше по стълбите към игрището, където я чакаше високо, хубаво момче. Савана му се усмихна с блеснали очи и сърцето на Алекса се сви. Ако това момче наранеше дъщеря ѝ, щеше да го убие. Е, не наистина, но щеше да ѝ се иска да го направи. Все още бе разтърсена от думите на Том по време на обяда. Ако се бе съгласила, той щеше да зареже Луиза и да се върне при нея. Може би. Или просто щеше да изкара кратка връзка с нея и отново да разбие сърцето ѝ. Ако майка му изобщо му позволише или пък ако имаше достатъчно кураж за подобно нещо. Но Луиза и майка му го бяха лишили напълно от смелост. Не беше честно от негова страна да твърди, че все още я обича, но поне се беше извинил и изглеждаше искрено разкаян. Може би това бе достатъчно. Алекса се чувстваше по-лека, отколкото през последните десет години.

Тръгна по игрището към младежите и Савана я запозна с Търнър.

— Търнър, това е майка ми.

— Здравсти — широко се усмихна Алекса.

Търнър изглеждаше мило момче и толкова младо. А после си спомни, че бе загубил майка си и го съжали.

— Приятно ми е да се запознаем, госпожо. Чувал съм много чудесни неща за вас от Савана.

Търнър беше типичен южняк, любезен и добре възпитан, но изглеждаше искрен.

— И аз чух хубави неща за вас. Как мина мачът?

— Спечелихме — ухили се той, а Савана му се усмихна щастливо и после и на майка си.

— Търнър вкара два гола — гордо обясни тя, а Алекса се почувства на хиляда години, но щастлива за дъщеря си.

Заведе ги в любимото им заведение за хамбургери. Бъбриха си весело около час, после двете със Савана се върнаха в хотела и отидоха на маникюр. Това беше лукс, на който и двете се наслаждаваха. Алекса

каза на дъщеря си, че бе харесала Търнър много и Савана изглеждаше невероятно доволна.

Когато се върнаха в стаята си след маникюра, Алекса разказа на Савана какво бе станало по време на обяда. Никога не криеше тайни от нея. Бяха не само майка и дъщеря, но и най-близки приятелки.

— Баща ти ме попита по заобиколен начин дали бих се върнала при него. Каза, че още ме обичал и съжалявал за всичко, което ми е причинил.

— А ти какво му отговори? — впи очи Савана в майка си.

Алекса изглеждаше по-щастлива от когато и да било преди.

— Помолих го никога вече да не ми казва нещо подобно. Предостатъчно е да бъдем приятели. И е цяло чудо след всичко, което се случи. Никога вече не мога да му имам доверие.

— А той как реагира?

— Мисля, че беше шокиран — призна Алекса.

— Ядоса ли се?

— Не мисля. Натъжи се. Но не беше честно от негова страна да ме моли да го приема обратно. Мина прекалено дълго време, а и той ме нарани силно.

Савана кимна в съгласие. Знаене колко наранена и огорчена бе майка ѝ.

— Разбирам, мамо. Постъпила си правилно.

Дори Савана си спомняше как майка ѝ бе плакала часове всеки ден в продължение на години. Том не можеше да се върне сега при нея, защото бе отегчен от жена си или съжаляваше за избора, който бе направил.

— Не смятам, че може някога ще напусне Луиза — заключи Савана мъдро. — Тя ръководи всичко и той ѝ позволява да го прави.

— Винаги го е правил — отбеляза Алекса. — Дори в края на брака ни. Заслужават се един друг.

Савана кимна, макар да изпитваше съжаление към баща си. Луиза беше ужасна, но той си я бе избрал. Два пъти.

Прекараха чудесно и разговаряха до късно през нощта. Търнър звънна на Савана и Алекса го покани да закуси с тях на следващия ден. Травис им се обади сутринта. Искаше да се види с Алекса и двамата със Скарлет се отбиха след църковната служба за няколко минути. Савана и Алекса бяха прекалено сънливи, за да отидат на църква този

път, а и не искаха отново да се сблъскат с Луиза. Зарадваха се на решението си, когато Травис им съобщи, че ходили на църква заедно с майка му.

Той седна с Алекса в дневната на апартамента и заговориха за старите времена и живота му сега. Извини й се, задето не й бе писал, а тя го успокои, че го разбираше. Беше млад, а майка му му бе забранила. Алекса го знаеше, макар че от лоялност към майка си той не го призна. Беше учтив и мил, също както когато беше малък, и бе много горд да я запознае със Скарлет. Годеницата му изглеждаше чудесно момиче и Алекса се надяваше да бъдат много щастливи заедно. Поговориха няколко минути за сватбата и трескавата организация по нея, после двамата младежи си тръгнаха. Щяха да обядват с родителите на Скарлет, за да обсъдят списъка с гости.

Останалата част от деня измина светкавично и скоро стана време Алекса да си тръгне. Том ги чакаше във фойето, за да вземе Савана. Алекса му благодари за обяда предишния ден. Той я изгледа тъжно.

— Благодаря ти, че се съгласи да обядваш с мен — каза той, осъзнал колко трудно й бе това и каква смелост бе проявила.

Сега наистина разбираше колко жестоко я е наранил. В продължение на почти единайсет години той бе съсредоточен само върху собствената си болка и загуба, но никога не бе схващал нейните. Но сега знаеше, че я бе загубил завинаги. И го разбра точно когато пожела да си я върне. За нея обаче бе прекалено късно и независимо колко го бе обичала, никога вече не можеше да му се довери. Том се чувстваше ужасно. Надеждата му бе умряла предишния ден. Но тази на Алекса бе унищожена още преди десет години.

Савана целуна майка си и се прибра у дома с баща си. Алекса обеща да се върне след две седмици. Времето минаваше бързо, а Савана вече бе свикнала с живота си тук. В някои отношения се чувстваше у дома си, но в други като абсолютна чужденка. Алекса й призна, че също се бе чувствала по този начин, защото колкото и да обичаш Юга, ако не си роден там, никога не ставаш един от тях. А сега и Савана започваше да разбира това. Тук все още говореха за южняци и янки, а знамето на Конфедерацията се вееше от много къщи.

По пътя Савана забеляза колко нещастен изглеждаше баща й.

— Добре ли си, татко?

Том кимна и ѝ се усмихна, но очите му си останаха тъжни. Савана подозираше, че думите на майка ѝ предишния ден го бяха засегнали силно. Но не можеше да я вини за тях.

Луиза го чакаше, когато се прибраха, издокарана в черен костюм на „Шанел“ и голямо количество бижута и грим. Скара му се, задето е закъснял. Отиваха на вечеря с приятели. Това беше животът му сега. Животът и жената, които бе избрал. А онази, която истински обичаше, вече бе далеч от него.

15.

Беше началото на април и до делото оставаше само един месец. В Ню Йорк все още бе студено и валя сняг през цялата седмица, когато Алекса се прибра след уикенда с дъщеря си. В Чарлстън бе пролет и навсякъде цъфтяха азалии, глицинии, японски вишни. За великолепната градина в „Хилядата дъба“ се грижеше всеки ден екип градинари.

Всичко в двата града и живота в тях контрастираше рязко. В Ню Йорк бе мразовито, сиво и мрачно и Алекса се готвеше за делото на човека, убил осемнайсет млади жени.

В Чарлстън всичко разцъфтяваше, времето бе топло, а Търнър и Савана започваха да се влюбват силно един в друг. Дейзи непрестанно я закачаше за това, а момичетата в училище ревнуваха. Търнър я покани на абитуриентския бал, а Том ѝ позволи да го покани на вечеря в къщата. Луиза не се зарадва, но поне не бе груба с него, тъй като семейство Бомонт и баща му бяха приятели.

Най-хубавото на живота на Савана в Чарлстън, освен запознанството с Дейзи, връзката с Търнър Ашби и приятелството с баба ѝ, бе, че получи възможност да общува с баща си.

Ходеха на дълги разходки и Том ѝ показваше местата, където бе играл като малък, водеше я до прочути плантации извън града. Разглеждаха ги заедно и ходеха по плажовете близо до Маунт Плезънт. Прекарваха часове в разговори и се опознаваха. Савана вече имаше истински баща, а не само баща, който се появяваше два пъти годишно в Ню Йорк и не я приемаше в живота си. И двамата знаеха, че той никога вече нямаше да се отдръпне от нея. Желаше Савана да присъства в живота му.

Том водеше двете сестри в аквариума и играеше тенис с тях. Заведе Савана в кънтри клуба и я запозна с всички. Луиза се чувстваше все по-гневна и предадена, но на Том вече не му пукаше. Престоят на Савана в Чарлстън и реакцията на Луиза задълбочиха пропастта между тях, появила се още преди години. Двамата почти не си говореха и

Луиза бе или навън, или в леглото с мокра кърпа на главата. И въобще не се опитваше да се примири с положението. Не бе казала и една любезна дума, нито бе направила гостоприемен жест към Савана. Том се извиняваше на дъщеря си, но просто не можеше да накара жена си да се държи прилично. Войната между тях бе започнала.

Южени беше болна от лек грип и Савана я посети няколко пъти, за да ѝ прави компания и да се грижи за нея. Беше изчала всички книги, които баба ѝ даде, и бе научила много за Гражданската война.

Един следобед Савана седеше с нея на терасата, когато Луиза се появи неочаквано. Изглежда ги с омраза и нареди на Савана да се прибере у дома. Тя се надигна да си ходи, защото не искаше да създава проблеми.

— Седни — строго каза баба ѝ и прикова очи в снаха си. — Савана няма да ходи никъде, Луиза. Защо не се опиташ да се успокоиш? Тя е само дете и няма да те нарани. Не иска нищо от теб. А майка ѝ не иска мъжа ти.

Том ѝ беше разказал за обедата си с Алекса и разговора им. Южени не се изненада, а изпита силно уважение към бившата си снаха. Заяви на сина си, че Алекса бе абсолютно права и поне притежаваше гордост и самоуважение. Вероятно все още го обичаше, но не искаше мъж, който я бе наранил силно и бе чакал десет години, за да се върне при нея, и то когато му беше удобно. Том остана шокиран от думите на майка си.

— Нямам представа за какво говориш — отвърна Луиза надутото, но Южени я изгледа с присвити очи.

— Имаш. Страхуваш се, че Том ще ти причини същото, което вие двамата сторихте на Алекса. Но няма да стане. Тя не го иска. Твой е. А Савана няма нищо общо с това. Принудена е да живее тук. Така че няма причина да я наказваш.

— Не съм я наказвала! — възмути се Луиза. — Тя ли ти го каза?

Луиза изгледа момичето с дива омраза, сякаш искаше да я изпепели с поглед.

Южени поклати глава.

— Не, не тя. Том ми каза. Обясни ми, че се отнасяш грубо с нея, откакто е пристигнала.

Южени не се въздържаше да сподели мненията си, а и тя ръководеше парада. Савана се притесни. Не искаше да защитава

мащехата си, но също така нямаше желание да я обвинява и да се кара с нея. Луиза беше страховит враг, а нещата и така бяха достатъчно лоши.

— Мисля, че трябва да се отпуснеш и да се позабавляваш. Том е твой и няма да отиде никъде.

— Откъде знаеш?

— Не е такъв човек — отговори Южени, която познаваше добре безволевия си син. — Ти го отвлече от Алекса, а и аз го подтикнах. Без нашата помощ той нямаше да я напусне. А едно седемнайсетгодишно момиче не е заплаха за теб. Савана просто живее тук, докато делото на майка ѝ приключи и може да се прибере у дома.

— Защо прекарва толкова много време с теб? — ядно попита Луиза.

Подозираше заговор между баба и внучка, тъй като самата тя би действала по този начин. Но това бе последното, което би дошло наум на Савана.

— Защото е чудесно момиче — заяви баба ѝ. Южени беше заобичала внучката си и бе благодарна за времето, което прекарваше с нея. — И вероятно е самотна тук без майка си. А ти не си направила абсолютно нищо да я накараш да се почувства у дома.

— Аз... аз... — заекна Луиза, но нямаше какво да отговори.

— Защо не дойдеш да ме посетиш някой друг път, когато съм сама?

Баба ѝ отпрати Луиза безцеремонно, но Савана се надигна, притеснена от разговора.

— Трябва да пиша домашни — каза тя, като се наведе да целуне баба си.

Обеща да дойде пак скоро и си тръгна. Луиза остана със свекърва си.

— Мислех си, че си по-подходяща за него — заговори Южени, когато Луиза седна срещу нея, бясна, че свекърва ѝ бе заела страната на Савана. Но пък за старицата беше много по-лесно да обича внучката си, отколкото снаха си. — Но ти се държиш ужасно. Спечели го и той е твой от десет години. Няма нужда да го подритваш и нараняваш. Може да е по-мил с теб, ако се държиш добре с Том.

Южени защитаваше сина си, към когото Луиза се бе отнасяла безобразно в продължение на години.

— Не знам за какво говориш, майко Бомонт.

Луиза би искала да каже, че това бяха дрънканиците на изкуфяла старица, но и двете знаеха, че Южени е с ясен разсъдък, а и думите ѝ бяха верни. Луиза се престори на наранена, но всъщност бе силно разгневена.

— Мисля, че трябва да се прибереш у дома и да помислиш по въпроса — каза Южени.

Беше късно следобед и тя се чувстваше изморена. Савана бе останала дълго време и двете бяха щастливи да са заедно, но сега бе изтощена и нямаше желание да се разправя с Луиза.

— Ако продължиш да се държиш с него по този начин, ще го загубиш. Алекса няма да го приеме обратно, но друга жена определено ще му се зарадва. Том е хубав мъж.

— Вече го загубих — отвърна Луиза съкрушено, искрена за първи път. — Никога не ме е обичал, не и откакто си го върнах. Никога не е спирал да обича нея.

И двете знаеха, че това бе вярно, и Южени не спираше да се обвинява за случилото се оттогава. Синът ѝ бе нещастен и отчасти вината бе нейна. Луиза мислеше само за себе си и факта, че съпругът ѝ не я обичаше, защото никога не беше престанал да обича Алекса.

— Сгрешихме, Луиза — продължи свекърва ѝ. — И двете. Нямахме право да постъпим по този начин. Наранихме Том и Алекса, и детето им. Ако бях на твое място, щях да направя всичко възможно, за да му се реванширам, както и на Савана. Това ще означава много за него.

Луиза занемя, сбогува се набързо със свекърва си и тръгна към колата. Вечерта не се държа различно със Савана и Том, но бе изненадващо тиха и кротка. Том усети, че жена му имаше нещо наум, но не започна да я разпитва. Луиза се качи горе, вместо да вечеря с тях. Каза, че имала силно главоболие и си легна.

Пролетта бе в разгара си, когато Алекса дойде отново в Чарлстън. Този път носеше две важни неща със себе си — отговорите от университетите и нюйоркската ѝ баба. Савана беше във възторг и от двете и се хвърли в прегръдките на Мюриъл в мига, когато я видя.

— Изглеждаш прекрасно, Савана — доволно отбеляза баба ѝ.

Беше се страхувала, че дългото отсъствие от дома ще се отрази прекалено тежко на Савана, но внучката ѝ очевидно бе щастлива и цъфтеше. Освен това изглеждаше пораснала и елегантна. Мюриъл разбираше защо Алекса се тревожеше. Савана явно се чувстваше удобно в Чарлстън и ѝ се струваше трудно да повярва, че някога би искала да го напусне. Но Мюриъл все още бе сигурна, че внучката ѝ искаше да се прибере у дома. А домът ѝ бе в Ню Йорк заедно с майка ѝ.

— Е, да погледнем ли писмата? — развълнувано попита Алекса.

Савана не ѝ беше позволила да отвори писмата и да ги прочете без нея. Не искаше да научава новините по телефона. Накрая всичките бяха пристигнали, макар и някои от тях с няколко седмици закъснение. Част от пликовете бяха по-дебели от другите, което обикновено означаваше, че си приет. Беше получила отговори от всички университети, в които бе кандидатствала, и сега гледаше пликовете нервно. В следващия момент бъдещето ѝ щеше да бъде решено, както и къде щеше да прекара следващите четири години. И най-вероятно щеше да има избор. Надяваше се да е приета в онези, които искаше.

Писмата бяха шест. Някои от приятелите ѝ бяха кандидатствали в десетина училища, но Савана си бе избрала само шест. Алекса и Мюриъл седнаха на канапето и зачакаха със стаен дъх.

Савана отвори първо писмото от „Станфорд“, където не бе приета. За момент тя доби съкрушен вид и майка ѝ бързо я успокои, че бездруго не би я пуснала там, така че нямаше защо да се ядосва. Савана знаеше, че това бе вярно, тъй като Алекса ѝ го бе повтаряла от самото начало.

Не беше приета и в „Харвард“, но за там не ѝ пукаше. Университетът ѝ се струваше прекалено голям и заплашителен.

От „Браун“ я поздравяваха за добрите ѝ оценки и я бяха включили в списъка с чакащите. Савана се разочарова малко, защото „Браун“ бе вторият ѝ избор.

Оставаха „Принстън“, „Вашингтон“ и „Дюк“. Савана отвори писмото от „Дюк“. Беше приета. Трите жени изкрещяха щастливо и се прегърнаха. Савана се ухили и те отново седнаха. Беше приета в чудесно училище.

— Защо имам чувството, че присъствам на раздаването на „Оскар“-ите? За най-добра женска роля... — подхвърли Мюриъл и

Савана се засмя, после отвори писмото от „Вашингтон“.

Беше приета и там. Вече имаше два избора. Последното бе от университета, който желаше най-силно. „Принстън“. Пликът изглеждаше тънък. Вероятно я бяха отхвърлили. Тя завъртя плика в ръка:

— Няма ли да го отвориш най-после? — припряно се обади Мюриъл. — Не мога да понеса напрежението.

— Аз също — призна Алекса.

Но това бе шоуто на Савана. Беше се трудила упорито за това и го бе чакала дълго време. Молбите ѝ бяха изпратени още преди три месеца. Тя отвори бавно плика и внимателно разгъна писмото. Затвори очи за миг, прочете го, скочи на крака и изпищя.

— Влязох! Влязох! Мили Боже! Влязох!

Майка ѝ и баба ѝ я запрегръщаха радостно.

— Отивам в „Принстън“ — ухили се тя, после се сети, че Търнър щеше да се разочарова, задето не бе избрала „Дюк“, където щеше да учи той.

Но пък можеха да си ходят на гости, а „Принстън“ беше мечтата ѝ. Нямаше да се откаже от нея заради момче, дори не и заради готин тип като Търнър.

Алекса отвори шампанското, а Савана отиде да се обади на баща си. Том знаеше, че Алекса бе донесла писмата и нетърпеливо очакваше да чуе новините. Вдигна при първото позвъняване.

— „Станфорд“ и „Харвард“ ме отхвърлиха. „Браун“ ме е включил в списъка на чакащите. Приета съм във „Вашингтон“, „Дюк“ и... „Принстън“! — изкрещя Савана и баща ѝ се усмихна широко. — Заминавам за „Принстън“, татко!

Също като Търнър, и Том би предпочел „Дюк“, но той беше пристрастен, когато ставаше дума за южняшките училища. А „Принстън“ бе изключително престижен колеж. Савана се бе целила нависоко и бе постигнала целта си. Том беше невероятно горд с нея.

— Поздравления! Утре вечер ще празнуваме. Ще заведе всички на вечеря. Поздравления, скъпа! Страшно се гордея с теб!

Тя му благодари и се върна при майка си и баба си. Седнаха и си бърбиха дълго време, после отидоха на вечеря в любимия ресторант на Савана. Беше шумен, гостоприемен и пълен с колежани. Повечето ѝ приятели също бяха получили писма от колежите, в които бяха подали

молби. Вярна на думата си, Джулиан не бе кандидатствала, защото бе решила да си почине една година, но сега съжаляваше и се чувстваше леко извън играта. Савана реши да не ѝ се обажда и да я дразни с радостната си новина. Звънна на Търнър, преди да излязат от хотела, и той бе щастлив за нея, макар и разочарован, че нямаше да учат заедно в „Дюк“. Но той знаеше какво означаваше „Принстън“ за Савана и обеща да ѝ ходи на гости колкото се може по-често.

Беше прекрасна нощ и Савана изглеждаше безкрайно щастлива, като вървяха обратно към хотела. Баба ѝ се наслаждаваше на красотата на града. Беше го харесвала и преди, когато посещаваше Алекса, докато беше омъжена за Том. Седнаха да си поговорят, преди да си легнат, все още развълнувани от чудесните новини. На следващата сутрин Травис се обади да я поздрави, после и Дейзи, която искаше да знае дали можеше да ходи на гости на сестра си в „Принстън“. Савана я увери, че щеше да я посреща там с радост. По-късно ѝ звънна и Хенри, също развълнуван, макар да ѝ каза, че е разочарован, защото не бе избрала неговото училище. После той помоли да поговори с майка ѝ. Дватамата с Алекса си поговориха няколко минути. Тя се усмихваше, когато върна телефона на Савана. Всички ѝ се бяха обадили. Баба Бомонт бе следващата. Тя ѝ каза, че трябвало да отиде в южняшко училище, но след като е предпочела колеж на янките, „Принстън“ е най-доброто.

— Но той не е ли само за мъже? — попита Южени озадачено.

— Бил е — отговори Савана. — Но вече не е.

— Накъде отива светът? — усмихна се Южени, после каза най-неочаквано, че би искала да дойде следобед в хотела, за да пие чай с майка ѝ и баба ѝ.

Савана бе зашеметена. Отговори, че ще им бъде приятно и благодари на баба си.

— Ще помоля баща ти да ме докара — обясни Южени и предложи четири часа.

Савана затвори. Надяваше се, че майка ѝ няма да възрази срещу посещението на Южени.

— Мисля, че е много мило от нейна страна — каза Алекса с леко резервиран тон.

Това беше жената, организираща провала на брака ѝ преди десет години и унищожила живота ѝ, но все пак беше баба на Савана и тя

щеше да се държи любезно. Беше твърдо решена да положи усилия за дъщеря си и собствената ѝ майка се гордееше с нея. Алекса спомена, че след като се е видяла с Том, можеше да приеме и майка му, макар да не изпитваше топли чувства към нея.

— Благодаря, мамо — целуна я Савана.

Знаеше какъв страхотен жест правеше баба Бомонт, идвайки в хотела. Тя почти не излизаше от къщата си. Беше достатъчно стара да е майка на другата ѝ баба.

Продължиха да празнуват цял ден и отидоха заедно в спа салона. Мюриъл го хареса много и се наслади на дълъг масаж, маникюр и нова прическа. Върнаха се в апартамента в три и половина, за да се облекат и посрещнат госпожа Бомонт в четири.

Южени пристигна точно в четири, придружена от Том. Савана се зарадва, когато я видя. Мюриъл я поздрави любезно, а Алекса изглеждаше напрегната. Баба Бомонт се отпрати първо към нея.

— Дълга ти извинение, Алекса — започна тя, облегната на бастуна си и приковала очи в бившата си снаха. — Съсипах живота ти, както и този на сина си. Знаем, че никакво извинение не е достатъчно. Но искам да знаеш, че съм наясно какво извърших и ще отговарям за постъпката си пред Господ. Но имаш прекрасна дъщеря и аз много я обичам.

Алекса ѝ благодари мило и я прегърна. Беше вярно, че извинението не може да върне годините назад и проваления ѝ брак. Но поне Южени притежаваше смелостта и добрите маниери да признае какво бе сторила. Том стоеше зад нея със смутен вид и не посмя да срещне погледа на Алекса.

След това седнаха да пият чай. Алекса показа на баба Бомонт брошурата на „Принстън“. Университетът и градчето около него бяха великолепни и Савана нямаше търпение да замине. Тя звънна на няколко от нюйоркските си приятели и написа имейли на останалите. Две от приятелките ѝ също отиваха в „Принстън“. Тя смяташе да живее с едната.

Майката на Том остана с тях около час, после той я отведе у дома. Посещението в хотела бе сериозно напрежение за нея, особено след скорошното ѝ боледуване, което я бе накарало да се почувства слаба и стара. Тя прегърна Алекса, преди да си тръгне, и отново я поздрави за прекрасната ѝ дъщеря.

Том им напомни, че ще ги чака в ресторанта в осем. Дейзи, Травис и Скарлет щяха да го придружат. Търнър също щеше да дойде. Той остави майка си в дома ѝ и се прибра у дома. Когато влезе, отиде да потърси Луиза и отново я покани да излезе с тях. На лицето ѝ бе изписано познатото му мрачно изражение.

— Не ставай смешен, Том. Няма да вечерям с нея. И не ми пука, че Савана е приета в университета. Тя не е мое дете. А и съм убедена, че Алекса не иска да ме види. И аз не бих искала, ако бях на нейно място.

— Може и да си права — съгласи се той. — Но поне можеш да участваш по някакъв начин. Правиш всичко възможно да избягваш Савана, откакто пристигна тук, и я караш да се чувства неудобно. Тя е моя дъщеря.

— Но не и моя — повтори Луиза. — Не я искам тук. Ти го знаеше и въпреки това я доведе.

— Нямах избор. Не е нужно да затрудняваш всички, Луиза. Савана няма да те нарани, нито пък майка ѝ. Те не искат нищо от теб и дори и от мен.

— Те вече го имат — тъжно отвърна Луиза. — Алекса те притежаваше през последните единайсет години. Ти никога не я напусна, Том.

Том се смая от думите ѝ.

— За какво говориш? Напуснах я преди единайсет години. Заради теб и Дейзи. Оставих я, за да се оженим. Никога вече не я видях, говорих с нея за първи път през февруари.

Луиза кимна. Вярваше му, защото редовно го проверяваше. За нея доверието не изключваше наблюдение и проверка.

— Но никога не престана да я обичаш. Знаех го всеки път, когато забелязвах начина, по който ме гледаш. Мислех, че ще мога да те открадна и да я забравиш. Но се излъгах. Никога не си ме обичал, Том. Искаше ме обратно, за да си го върнеш на Торнтън, понеже те заряха заради него. Самочувствието ти бе наранено, но не и сърцето ти. Алекса винаги е имала сърцето ти.

Том остана безмълвен. Не можеше да отрече истината. И двамата я знаеха, а дори и Алекса, макар да не искаше да го приеме отново.

— Никога не престана да я обичаш, а сега обичаш дъщеря ѝ, която изглежда като нея.

— Савана си е съвсем отделна личност — защити се той.

— Обядвал си с Алекса последния път, когато беше тук.

— Да, вярно е. — Луиза винаги знаеше всичко, което той правеше. — Имаме дете.

— И какво друго?

— Нищо. Тя не ме иска — мрачно отговори той.

— Ти попита ли я?

— Не. Но не съм щастлив и ти го знаеш. Тормозиш ме от години. Успя да ме върнеш при себе си, както искаше, а после, по някаква необяснима за мен причина, започна да ме измъчваш.

— Защото знаех, че още я обичаш, а мен — не.

— Но останах с теб. Поне съм лоялен.

Но и двамата знаеха, че не бе лоялен. Беше го доказал на Алекса. Беше слаб, а това бе различно. Луиза бе наясно, а също и той.

— Не знам защо остана — каза Луиза, откровена за първи път в живота си. — Може би заради Дейзи. Или от слабост, защото майка ти реши така. Но сега дори тя се обърна срещу мен.

Луиза знаеше за посещението на Южени в хотела. Том ѝ бе казал.

— Изправи се срещу мен, когато доведе Савана тук. Въобще не ме уважаваш.

— Трудно е да уважаваш жена, която е вечно ядосана и недоволна, Луиза. Помисли малко. Не си мила дори с Дейзи, собствената си дъщеря. Заряза синовете ни. И мен. Трудно е да забравиш подобни неща. И какво ще правим сега? Ще се мразим през следващите четирийсет години или просто ще се предадем? Хубаво ще е да сме поне приятели. Не си задължена да идваш довечера. А и си права, вероятно не би трябвало да го правиш. Ще бъде неудобно и за двете ви, а и за Савана. Тя обожава майка си.

— Ти също.

— Не. Аз се чувствам виновен. Това е различно. Не я защитих тогава, когато трябваше. Изневерих ѝ, спях с теб и ти забременя. А и предполагам, че си го направила нарочно.

Луиза не отговори, което потвърди подозрението му.

— Позволих на теб и майка ми да ме манипулирате. Но не защитих Алекса, а тогава тя бе съпругата ми. Сега съм женен за теб и ще е хубаво понякога да се държиш като съпруга и да не ме мразиш.

Създадохме тази каша заедно. А ти получи онова, което искаше. Защо не се опитаме поне да се държим приятелски? Ако не го направим, ни чака тъжен и самотен живот.

Всичко казано бе абсолютно вярно.

— Ще се почувствам по-добре, когато Савана си замине — прошепна Луиза. — Тогава можем да започнем.

— Както искаш — отвърна Том, очевидно разочарован, и след няколко минути излезе, без да ѝ се обади.

Луиза остана в спалнята. И двамата бяха разтърсени от разговора. Луиза никога не се бе държала сърдечно с него, дори не се опитваше да е любезна. Просто си беше такава. А в резултат на това бракът им бе пълен провал. И вероятно винаги щеше да е така. Тя нямаше да направи нищо различно, когато Савана си заминеше. Това бе наказанието за престъплението му.

Вечерята в чест на Савана беше весела и забавна. Травис подпийна и заразказва смешни истории от студентските си дни. Скарлет беше много мила със Савана и двете дълго обсъждаха предстоящата сватба. Дейзи бе страхотно развълнувана и много хареса майката и бабата на сестра си, по-млади и по-забавни от нейните. Търнър зяпаше Савана възхитено и държеше ръката ѝ под масата. В един момент погледите на Том и Алекса се срещнаха над масата и изминалите години се изпариха. Каквото и да се бе случило между тях и двамата се гордееха безкрайно с дъщеря си, а днес беше специален ден. Мечтите на Савана се сбъднаха. Тя бе заобиколена от хора, които я обичаха, а това бе едва началото. И цяла вечер никой дори не се бе сетил за Луиза. Тя си беше сама у дома, изпълнена с омраза към всички.

16.

Алекса седеше до майка си по време на полета до Ню Йорк. Прекараха един чудесен уикенд и Мюриъл се радваше, че бе дошла в Чарлстън, особено за отварянето на пликите от университетите. Това бе незабравим момент.

Но Мюриъл забеляза и нещо различно у дъщеря си. Алекса вече не беше гневна и огорчена, а изглеждаше съвсем спокойна. Мюриъл предположи, че завръщането в Чарлстън ѝ се бе отразило добре. Беше се изправила срещу демоните от миналото си. Том, майка му, Луиза. Но те вече не я плашеха и вбесяваха. Знаеше, че Алекса все още гледаше на брака си като на пълен провал, но когато видя какъв всъщност бе Том — слаб, безволев и съсредоточен само върху себе си, реши, че дъщеря ѝ не бе изгубила много. Надяваше се, че и Алекса го осъзнава. Том беше егоист и единствената причина, поради която искаше да се върне при Алекса, бе, че бракът му с Луиза не вървеше. Ако положението у дома бе наред, той въобще нямаше да съжалява за миналото. Мюриъл си помисли, че Том си бе получил заслуженото — жена, която го уважаваше не повече, отколкото той уважаваше самия себе си. И също като Алекса преди известно време тя се сети за Ашли от „Отнесени от вихъра“. Сега дъщеря ѝ се нуждаеше от Рет Бътлър. Мюриъл се надяваше, че Алекса щеше да го намери някой ден. Имаше право на щастие след всичките тежки самотни години. Беше свършила чудесна работа с дъщеря си, но тази работа вече бе приключена. Савана бе пораснала и животът ѝ тепърва започваше. Мюриъл смяташе, че приятелят ѝ в Чарлстън е много мило момче. Зачуди се дали връзката им щеше да продължи, когато Савана заминеше за „Принстън“, а той за „Дюк“. Но бе трудно да се предвиди подобно нещо. Някои връзки продължаваха, други — не. Времето щеше да покаже.

Мюриъл погледна дъщеря си, но Алекса спеше дълбоко. Уикендът я бе изморил.

Савана очакваше още две събития в близките месеци. Щеше да празнува завършването на гимназия заедно с класа си в Чарлстън, а после щеше да се върне в Ню Йорк, за да се дипломира с бившите си съученици. Щеше да се види с приятелите си за кратко и после да се сбогуват преди заминаването за колежа. Търнър ѝ бе обещал, че ще я придружи. Това също щеше да е забавно. Баща ѝ нямаше да дойде, тъй като щеше да присъства на празненството в Чарлстън, а и чувстваше, че Ню Йорк е територията на майка ѝ и не искаше да се натрапва. Савана нямаше проблеми с това. Но първо майка ѝ трябваше да приключи с делото. Чак след това Савана можеше да се прибере у дома. Нямаше търпение. Чарлстън бе прекрасен. Беше се сдобила с баща, сестра, двама братя и се бе влюбила. Но Ню Йорк и майка ѝ си бяха нейният дом.

Алекса смяташе, че няма да успее да се върне в Чарлстън преди края на делото. Беше претрупана с работа, но Савана я разбираше.

На сутринта след уикенда в Чарлстън, Алекса бе в кабинета си в седем часа. Стана в пет, за да прочете някои материали, които трябваше да подготви за делото, както и документите, предадени на съдията от адвокатката на Куентин.

Обществената защитничка бе попълнила молба за отмяна на делото, която бе толкова абсурдна, че направо беше смешна. Никой съдия нямаше да се съгласи, но тя все пак си бе направила труда. Чувстваше се задължена на клиента си да опита. Беше попълнила и молба „Сандовал“^[1], с която да попречи на Алекса да разпитва Куентин за предишните му присъди. В това имаше шанс, но Алекса не се притесняваше. Доказателствата срещу Куентин бяха категорични, а престъпленията му толкова зловещи, че предишните обири и фалшификации бяха без значение. А и определено не засягаха сегашния случай. Но все пак фактът, че имаше предишни присъди, щеше да покаже на съдебните заседатели с какъв човек си имаха работа.

Съдията разгледа молбите тази сутрин. Алекса възрази срещу тях и той ги отхвърли. Обществената защитничка излезе от съда с мрачен вид.

— Е, много шум за нищо — промърмори Джак под носа си, когато двамата със Сам последваха Алекса навън.

Молбите бяха рутинни, но съдията изглеждаше недоволен, че въобще бяха попълнени. В съда никой не изпитваше съчувствие към Люк Куентин, а същото щеше да стане и със съдебните заседатели. Алекса бе подготвила идеално доказателствата и свидетелите си. Обвинението беше желязно.

Следобед Алекса отиде да се види с Джуди Дънинг.

— Съжалявам за молбите — каза Алекса любезно.

— Мисля, че съдията не беше прав за „Сандовал“ — оплака се Джуди. — Съдебните заседатели по този случай няма нужда да знаят, че Куентин е бил осъждан за обири и фалшификации.

Алекса не отговори, само кимна. Беше дошла да се види с Джуди, за да се опита да я убеди за пореден път да накара клиента си да се признае за виновен и да избегнат делото.

— Не мога да му предложа сделка в подобен случай — честно заяви Алекса. — Но ако сега прояви разум, може да получи по-добро отношение в затвора. Делото ще е пълен цирк, а съдебните заседатели със сигурност ще го осъдят. Знаеш го. Доказателствата срещу него са толкова много, че в кабинета ми сигурно има двайсет кашона. Джуди, поговори с него. Ако се признае за виновен, ще спести мъките на всички.

Адвокатката бе опитала дори да оспори съдебната заповед, позволила на Джак и Чарли да претърсят хотелската стая на Куентин, но тази молба също бе отхвърлена и доказателствата щяха да бъдат представени в съда.

— Той има право на дело — процеди адвокатката през стиснати зъби.

Алекса си помисли, че със същия успех можеше да се опитва да убеди стена и се върна в кабинета си раздражена. Делото щеше да се превърне в медиен цирк, а Куентин щеше да влезе в затвора за сто години. Е, това бе положението. Сега й предстоеше работа. Имаше срещи с ФБР цяла седмица, както и с криминолози от девет щата. Трябваше да уточни свидетелите, да приложи показанията и да довърши встъпителната си реч. Задачите й бяха безброй, а й оставаха само няколко седмици да ги изпълни. По случая вече работеха толкова много следователи, че дори не знаеше имената на всичките, а ФБР

присъстваше на всяко събрание, за да се уверят, че се спазват всички процедури. Никой не искаше делото да бъде отложено поради техническа грешка и да им се наложи да започват отново. Обсъдиха дали да разглеждат делото в друга област, но се отказаха, тъй като Куентин вече бе познат във всички щати. Случаят бе стигнал до националните новини. А и съдията, когото им бяха определили, бе прочут с твърдостта си и това бе хубаво. През следващите няколко седмици преди началото на делото, а и до самия му край Алекса щеше да става и да си ляга със случая.

Звънеше на Савана от кабинета си всеки ден, но никога нямаше време за дълги разговори. А когато се прибереше у дома, вече бе прекалено късно да я търси. Савана разбираше, а и самата тя бе заета с живота си в Чарлстън, училището, приятелите и гаджетото.

Две седмици преди началото на процеса Том седеше и гледаше новините. Започна пресконференция и той неочаквано видя Алекса. Извика Савана да гледа заедно с него и Дейзи също се присъедини към тях. Настаниха се пред телевизора и приковаха очи в Алекса, която говореше убедително за предстоящото дело и осемнайсетте жертви. Около нея се тълпяха полицаи и агенти от ФБР, но микрофоните бяха насочени към Алекса. Тя отговаряше на въпросите на репортерите спокойно, внимателно и интелигентно и изглеждаше хладнокръвна и компетентна. Всички се бяха струпали в кабинета на Том, Луиза също влезе там. Загледа се в Алекса за миг, после излезе от стаята със стиснати устни.

Когато пресконференцията свърши, Том погледна по-голямата си дъщеря и похвали майка ѝ.

— Беше много добра. Това ще е тежко дело, а медиите вече полудяха. Според мен майка ти беше впечатляваща, нали?

Савана се съгласи с него. Беше безкрайно горда с майка си. Дейзи също се въодушеви. Никога преди не беше виждала познат човек по телевизията и сега се усмихна възхитено на сестра си.

— Майка ти прилича на филмова звезда — заяви тя и Савана ѝ се усмихна благодарно.

Луиза се върна, за да им каже, че е време за вечеря. Не спомена и дума за репортажа, макар видимо да я бе раздразнил. Изглеждаше абсолютно неспособна да прояви любезност към Алекса. Не искаше да я чува и вижда, нито да има нещо общо с дъщеря ѝ и непрестанно

мислеше с омраза как Том я бе принудил да приеме момичето тук. Единственото, което искаше, бе Савана да изчезне от града.

Смъртоносният удар за Луиза дойде три дни преди процеса, когато пристигнаха поканите за сватбата на Травис и Скарлет. Савана също получи покана. Тя тъкмо я отваряше, когато Луиза се прибра от фризьор. Веднага позна поканата и се обърна вбесена към Савана.

— Откъде я взе?

Луиза се държеше грубо, сякаш Савана бе откраднала поканата или отваряше чуждо писмо.

— Моя е — защити се Савана. — Пристигна по пощата. Името ми бе на плика — обясни тя на разпенената си мащеха, която се опитваше да превърне живота ѝ в ад.

Ако баща ѝ не я защитаваше непрекъснато, животът ѝ наистина щеше да се превърне в кошмар. Том ѝ помагаше много, но понякога Луиза успяваше наистина да я ядоса.

— Изпратили са ти покана за сватбата? — извика Луиза ужасено и грабна поканата от ръката на Савана.

Влетя в кабинета на Том и размаха поканата пред лицето му.

— Няма да позволя Савана да присъства на сватбата на сина ни! — изкрещя тя разтреперана от гняв. — Мястото ѝ не е там. Тя не е негова сестра. И няма да приема да ме унижават на сватбата на собствения ми син!

Том веднага разбра какво бе станало, когато видя поканата и поклати глава.

— Ако Савана е тук, когато Травис и Скарлет се оженят, не можеш да я изпъдиш от сватбата — отвърна той. — Тя няма да си седи у дома като Пепеляшка, докато всички ние празнуваме.

— А ако не е тук по време на сватбата?

Луиза не искаше Савана да се върне обратно в Чарлстън за сватбата. Искаше момичето да изчезне завинаги. И определено да не присъства на важно семейно събитие като това. Всички известни хора от Южна Каролина бяха поканени, щеше да има гости дори и от съседните щати.

— Травис и Скарлет решават дали да я поканят, или не. Мога ли да ти напомня, че не ние уреждаме сватбата, а родителите на Скарлет? Всичко зависи от тях.

Луиза обаче не бе склонна да се примири с положението.

— Кой я включи в списъка?

— Нямам представа — отговори Том.

Пет минути по-късно Луиза звънна на Скарлет и заяви категорично, че не желае Савана да присъства на сватбата.

— Майко Бомонт — внимателно отвърна Скарлет, — не мисля, че това е редно. Тя е сестра на Травис, а и аз я харесвам много. На приема ще има осемстотин гости, а в църквата — триста. Смятам, че Савана няма да нарани никого с присъствието си — настоя тя, като показва ясно, че не възнамеряваше да се държи грубо със Савана.

— Аз ще бъда наранена! — изкрещя бъдещата ѝ свекърва. — А ти не искаш подобно нещо, нали?

Намекът бе повече от ясен.

— Разбира се, че не. Ще я настаня далеч от теб — увери я Скарлет.

Луиза затръшна слушалката и бесня през следващите два часа.

— Може пък да съм си заминала, когато стане време за сватбата — каза Савана на баща си малко по-късно. — Делото трябва да е свършило дотогава.

— Ще бъде чудесно, ако дойдеш. Половината Чарлстън ще е там. А при осемстотин гости няма да намериш човек, когото познаваш, дори да искаш. Луиза ще се успокои постепенно — увери я той.

Том се опитваше упорито да не издаде колко бе разстроен. Луиза бе като проклето куче, отказващо да пусне кокала. Искаше Савана да изчезне от живота им. Положението бе трудно за седемнайсетгодишното момиче, а за него бе още по-тежко, тъй като непрестанно се разкъсваше между съпругата и дъщеря си. Обидно за Савана и изтощително за него. Дейзи се опитваше да стои далеч от обстрела.

Савана говори с майка си същата вечер и ѝ спомена за проблема. Алекса я изненада, когато ѝ съобщи, че също бе получила покана за сватбата.

— Ще отидеш ли, мамо?

Савана не можеше да си представи, че Алекса ще присъства на тържеството, особено след като и Луиза щеше да е там.

— Не, скъпа, няма да отида. Но беше много мило от тяхна страна да ме поканят. Ти можеш да отидеш, ако искаш. Просто не мисля, че аз

би трябвало да го направя. Луиза ще получи инфаркт или ще се опита да отрови супата ми.

Савана се разсмя.

— Ще има осемстотин гости. Татко казва, че Луиза дори няма да ни види, ако сме там.

— Не искам да я карам да се чувства неудобно.

— Знам, мамо, но аз бих искала да присъствам. И предпочитам да отида с теб.

— Ще видим. Ще поговорим за това след делото. Сега не мога да мисля за нищо друго.

Същия ден Алекса изтърпя поредната пресконференция. Адвокатката на Куентин също говори с пресата. Настоя, че всичко това било злощастно недоразумение и ставало дума за невинен човек, накиснат от някой друг. Добави, че името на клиента й щяло да бъде изчистено по време на делото. Беше убедена, че Люк Куентин щеше да излезе от съдебната зала като свободен човек.

Съдебната защитничка изглеждаше и звучеше налудничаво. Дейзи гледаше новините заедно със Савана и се обърна към нея обърквана.

— Направил ли го е, или не? — попита Дейзи.

— Съдебните заседатели ще решат. Но го е направил. Повярвай ми. Ще го осъдят и ще го пъкнат в затвора.

— Защо тогава другата жена каза, че не го е направил?

— Това й е работата. Трябва да го защитава. А работата на мама е да докаже, че той го е извършил.

Дейзи кимна. Получаваше всекидневни уроци по право от Савана. Съдията бе забранил камери в съдебната зала, но след като процесът започнеше, по коридорите на съдебната палата и стълбите отпред щеше да настъпи пълна лудница.

В деня, когато делото започна, Савана изгледа новините, преди да тръгне на училище. После ги гледа в трапезарията по време на обед. Знаейки, че майката на Савана бе прокурор по прочутото дело, тълпа от съученици се струпва около нея. Алекса бе заобиколена от репортери, когато се заизкачва по стълбите към съда, но не спря. През следващите няколко дни щяха да подбират съдебните заседатели.

Съдията по делото Артър Либерман бе строг мъж на около петдесет години. Имаше къса побеляла коса и очи, които виждаха всичко в залата. Беше бивш морски пехотинец и не търпеше глупости. Мразеше пресата и не обичаше адвокати, които губеха време с безсмислени молби и неоправдани възражения. Той извика Алекса и Джуди Дънинг в кабинета си и ги предупреди сериозно какво очакваше от тях.

— Не искам циркове в залата, нито нечестни номера, нито заиграване със съдебните заседатели, нито нередни процедури. Никога не съм имал оспорено дело или неправилно проведен процес и не възнамерявам това да е първото. Ясно ли е?

— Да, ваша чест — отговориха едновременно двете жени.

— Ти имаш клиент, когото да защитаваш — обърна се той към Джуди. — А ти имаш осемнайсет жертви, с които да докажеш, че обвиняемият е виновен — погледна той към Алекса. — Това е изключително сериозен случай. Не искам безотговорни действия в залата, нито излишна драма. И внимавайте какво казвате пред пресата! — предупреди ги той и после ги освободи.

Подборът на съдебни заседатели започна половин час по-късно и изглеждаше безкраен. Алекса седеше на масата на обвинението, обградена от Джек Джоунс и Сам Лорънс.

Алекса бе започнала да уважава Сам, докато подготвяха делото. Той бе педант, но с това ѝ бе помогнал да изпипва всичко още по-грижливо от обикновено. През последните няколко месеца често обядваха заедно в кабинета ѝ. Сам беше малко над петдесетте, вдовец от години и изцяло посветен на работата си във ФБР. Алекса знаеше, че голяма част от успеха на делото щеше да се дължи на него. Сам мразеше Куентин и бе твърдо решен да го набуца зад решетките. Това бе единствената му цел и въобще не възнамеряваше да ѝ отнеме случая, макар че районният директор на ФБР настояваше за това. Старши специален агент Сам Лорънс искаше обвинението да се води от най-добрия прокурор и Алекса получи пълната му подкрепа.

Подборът на съдебни заседатели бе дълъг и изтощителен процес. Бяха избрани сто потенциални заседатели, след като отпаднаха бременните, болните, хората, които не можеха да се освободят от работа или не говореха английски, грижеха се за болни роднини или бяха измислили убедителни причини да се оттеглят. Алекса знаеше, че

сред стотината, които седяха в залата, щеше да има още извинения и оправдания. Съдията им обясни, че делото щеше да продължи дълго, тъй като ставаше дума за много убийства. Показанията и споровете щяха да продължат повече от месец. Хората, за които дългият престой в съда беше невъзможен, или болните от тежки болести трябваше да се представят на съдебния чиновник. След няколко минути пред него се строи опашка от двайсетина човека. Другите осемдесет седяха и чакаха да бъдат разпитани от Джуди и Алекса, които трябваше да решат дали ставаха за работата, или трябваше да бъдат освободени. Сред тях имаше хора от всички раси, възрастови групи и пол. Изглеждаха обикновени хора и бяха такива. Лекарите и домакини, учители и пощаджии или студенти. Всички седяха вторачени в Алекса и Джуди.

Люк Куентин бе въведен в залата, издокаран в костюм и без окови. По време на прекараните в затвора месеци се бе проявявал добре и сега му позволиха да се яви като цивилизован човек и без белезници и окови, които можеха да повлияят на съдебните заседатели или да му придадат още по-заплашителен вид. Алекса забеляза, че бялата му риза бе чисто нова. Не срещна погледа му, но видя, че Джуди му се усмихна окуражаващо, когато влезе, а после потупа ръката му. Куентин изглеждаше спокоен и овладян и въобще не бе уплашен. Очите му преминаха през съдебните заседатели, сякаш възнамеряваше лично да ги подбере. Според закона той също имаше право да им задава въпроси, но Алекса се съмняваше, че щеше да го направи.

Първият заседател беше от азиатски произход и не разбра четири от въпросите на Алекса и два от тези на Джуди и бе освободен. Вторият — млада жена с уплашен вид бе пристигнала наскоро от Пуерто Рико и каза, че имала четири деца и работела на две места, така че нямала никакво време. Освободиха и нея. Алекса знаеше точно какви съдебни заседатели искаше. Сериозни хора, за предпочитане на възрастта на родителите на жертвите и, разбира се, самите те да са родители на момичета. Обществената защитничка щеше да направи всичко възможно да ги отхвърли. Това бе игра, в която всеки се опитваше да подреди шахматните фигури в своя полза. Обвинението и защитата имаха право на двайсет безусловни отвода, просто въз основа на факта, че не харесваха отговорите на въпросите им. Роднини на служителите на закона и правната система рядко попадаха в редиците на

съдебните заседатели. Ченгетата бяха освобождавани, както и някои други професии, най-вече адвокатите, също и хора, които бяха предубедени или имаха роднина убит или станал жертва на жестоко престъпление. Целта беше да се премахнат всички предразсъдъци или симпатии към която и да е страна. Процесът бе сложен и бавен и отне цяла седмица, както Алекса очакваше. Тя дори се страхуваше, че може да продължи и по-дълго.

През цялото време Куентин седеше кротко и гледаше съдебните заседатели. Усмиваше им се или ги пробощаваше с поглед. Видът му бе или заплашителен и невинен, или нежен и безразличен. През повечето време не обръщаше внимание на защитничката си, макар че тя често се навеждаше да му прошепне обяснения или да му зададе въпрос. Той просто кимваше или поклащаше глава. До масата на обвинението Алекса се съветваше често с Джак и Сам, но обикновено взимаше сама решение кого да задържи или отхвърли.

Двама от заседателите бяха освободени, когато казаха, че познавали съдията и той го потвърди. Други настояха, че имат медицински проблеми. Трети бяха готови да участват, но Алекса не ги искаше. Или пък Джуди ги отхвърляше, защото чувстваше, че биха осъдили клиента ѝ без колебание. Беше игра на отгатване и можеха да използват само материала, с който разполагаха. Не можеха да извадят идеалните заседатели като с магическа пръчка. Трябваше да преценят внимателно как тези хора биха реагирали на доказателствата, престъпленията и обвиняемия. Съдебните заседатели трябваше да осъдят или оневинят обвиняемия без никакво съмнение или колебание. Окончателното решение трябваше да е единодушно. Всичките дванайсет заседатели трябваше да са съгласни, в противен случай се налагаше изборът да започне отново. Алекса и Джуди не желаеха подобно нещо, макар че Куентин вероятно би се зарадвал, тъй като това щеше да отложи влизането му в затвора завинаги.

Съдията обявяваше присъдата около месец след осъждането на обвиняемия. Единственото, за което не трябваше да се тревожат, бе смъртната присъда. В Ню Йорк тя бе премахната през 2004 година. Ако бъдеше осъден, Люк Куентин щеше да прекара в затвора целия си живот, без право на помилване, но поне нямаше да го екзекутират. Съдебните заседатели не бяха обременени от мисълта, че решението им щеше да му струва живота, а това улесняваше работата им. Всички

убийства из различните щати бяха свързани в общо дело в Ню Йорк и сега го съдеха за изнасилването и смъртта на осемнайсет жени.

Късно в петък следобед дванайсетте съдебни заседатели бяха избрани, както и четирима заместници, в случай че някой от редовните заседатели се наложеше да бъде сменен. Осем бяха мъже, а четири — жени. Алекса нямаше нищо против. Разчиташе на това, че мъжете щяха да са по-склонни да защитят младите жени, по-възмутени от престъпленията и по-ядосани на Люк Куентин. Четирима от тях бяха достатъчно стари да имат дъщери на възрастта на жертвите, двама бяха по-млади, отколкото ѝ се искаше, и ѝ бе трудно да предвиди реакцията им, но по времето, когато бяха избрани, вече бе изчерпала възраженията си. Всички работеха и изглеждаха почтени и интелигентни. Четирите жени бяха по-възрастни. Джуди възрази срещу избора на по-млади жени. Но четирите заместнички бяха на около трийсет години. Имаше представители на всички раси — бели, азиатци, чернокожи, латиноамериканци. Алекса бе убедена, че изборът бе добър. Джуди настояваше за повече мъже, тъй като смяташе, че щяха да съчувстват на Люк. Алекса беше точно на обратното мнение, но в крайна сметка и двете одобриха съдебните заседатели. Винаги имаше неочаквани изненади, но Алекса бе доволна.

След като освободиха съдебните заседатели, Куентин бе окован и изведен от залата от четирима полицаи. Изглеждаше спокоен и самоуверен и дори спря да погледне Алекса. Лицето ѝ беше абсолютно безизразно, а той ѝ се усмихна подигравателно и излезе.

Свършиха добра работа през седмицата и Сам и Джак също бяха доволни. Спряха да си кажат няколко думи, преди да напуснат залата. Сам винаги се впечатляваше от прецизността и преценката ѝ и бе споделил това с началниците си. Разбира се, делото щеше да докаже думите му, но засега той се радваше на уменията, с което Алекса бе изпипала всяка подробност. Джо Маккарти, който бе посетил съдебната зала няколко пъти, за да наблюдава избора на заседатели, също остана доволен.

— Е, вече имаме дванайсет заседатели, които да осъдят господин Куентин — каза Алекса и прибра документите в куфарчето си, което вече бе толкова тежко, че ѝ се налагаше да го дърпа на колела.

— Готова ли сте за камерите, госпожице Хамилтън? — подкачи я Сам, когато излязоха от залата.

Навън ги очакваше стена от репортери, които държаха да научат мнението ѝ за съдебните заседатели. Милион прожектори светнаха в лицето ѝ.

— Доволни сме от избора — лаконично отговори тя и подмина настойчивите репортери.

Джак ги поведе напред, а Сам остана до нея заедно с няколко полицаи. До тротоара ги чакаше кола, която да ги откара. Напоследък Алекса бе придружавана постоянно от полицай, а и сега ѝ се налагаше да се върне до кабинета си. Джак каза, че ще отиде с нея да ѝ прави компания. Оставиха Сам пред сградата на ФБР и му пожелаха приятен уикенд. Той обеща, че няма да изключва джиесема си през следващите два дни, за да могат да се свържат с него, ако се наложи. Алекса се зачуди за миг дали да не отлети до Чарлстън, но знаеше, че не можеше да си го позволи. Трябваше да прегледа огромно количество документи, а и да оглади встъпителната си реч.

Тъкмо влизаше в кабинета си, когато мобилният ѝ телефон звънна. Обаждаше се Савана.

— Видях те по телевизията — гордо каза тя — на излизане от съда. Беше страхотна.

Алекса се засмя.

— Предубедена си. Казах само „Доволни сме от избора“. Не виждам какво му е страхотното, но все пак ти благодаря.

— Дейзи и татко мислят така — настоя Савана.

Том и дъщерите му бяха изгледали новините на спокойствие, защото Луиза бе отишла да играе бридж с приятелките си.

— Ти изглеждаше спокойна и хладнокръвна и не ги остави да ти досаждат — продължи Савана. — Каза им само онова, което искаше, и не им позволи да те изнервят. А и косата ти изглеждаше много добре.

Алекса бе вързала косата си със сатенена панделка на конска опашка, вместо да я прибере на кок, защото смяташе, че тази прическа ѝ придаваше не толкова строг вид.

— Благодаря ти, скъпа. Е, ще видим какво ще стане следващата седмица. Мисля, че съдебните заседатели са добри. Надявам се да съм права. Искаше ми се да дойда при теб през уикенда, но няма начин — разочаровано въздъхна тя, но Савана не се изненада.

— Не очаквах да дойдеш, мамо. Знам, че сега около теб е пълна лудница.

— Така е — потвърди Алекса. — Какво планираш за уикенда?

— Утре ще ходя на мача на Търнър, а той ще дойде у нас довечера.

В мазето имаше стара стая за игри, която братята ѝ бяха използвали, когато бяха малки. В нея имаше маси за бiliarд и пинг-понг и баща ѝ ѝ бе предложил двамата с Търнър да се настанят там. Луиза никога не слизаше в мазето, а и изглеждаше по-прилично да покани Търнър там, отколкото в спалнята си.

— Поздрави го от мен — поръча Алекса и се върна към задачите си.

Сам Лорънс ѝ звънна след няколко минути.

— Обезпокоих ли те? — попита той притеснено, защото все пак бе петък вечер.

— Ни най-малко. Още съм в службата — отговори тя.

Сам бе чудесен човек и работата с него вървеше идеално. Уважаваха се взаимно, а той и Джак бяха станали близки приятели през последните няколко месеца.

— Май работим по едни и същи часове — засмя се той. — Лично аз смятам да се нанеса в кабинета си скоро.

Всички те щяха да се трудят денонощно по време на процеса. Същото бе и с Джуди Дънинг. Нейното положение бе дори по-лошо, трябваше да защитава обвиняем в серийни убийства, а и ФБР не ѝ помагаше.

— Просто исках да ти кажа, че съм много доволен от избора на съдебните заседатели, а ти се справи чудесно — похвали я той.

— Надявам се да си прав — усмихна се тя.

— Обади ми се, ако мога да ти помогна с нещо.

— Благодаря, ще се оправя — увери го тя.

Алекса прекара остатъка от уикенда у дома, където прегледа безброй доклади и улики, поработи върху встъпителната си реч и подреди документите си. В понеделник сутрин бе напълно готова.

Срещнаха се в кабинета на Сам и отидоха заедно в съда. Репортерите ги очакваха нетърпеливо и се забутаха припряно, за да се доберат до тях. Алекса си проправи път сред тълпата, придружена от петима полицаи, Сам и Джак. Когато влезе в съдебната зала, изглеждаше спокойна, делова и компетентна.

Джуди Дънинг вече седеше на масата на защитата. Люк Куентин бе въведен от четирима полицаи и се настани до нея. Пет минути покъсно съдията влезе и седна на мястото си. Делото започна. Съдията обясни на заседателите какво се очаква от тях. Говореше просто и ясно и им благодари, че са отделили от времето си, за да изпълнят дълга си. Каза им, че им предстои изключително важна работа, по-важна дори от неговата или тази на адвокатите. Заседателите кимаха, заслушани внимателно и го загледаха сериозно.

После Алекса стана и започна встъпителната си реч, която бе подготвяла цял месец. Носеше строг черен костюм и високи токчета. Представи се на съдебните заседатели и им обясни каква бе ролята ѝ като прокурор. Каза им, че мъжът, който седеше до нея, Джек Джоунс, е главният следовател по случая и говори за него около минута. След това представи старши специален агент Сам Лорънс и обясни, че той присъства като представител на ФБР. Това беше техният екип.

— И защо ФБР е при нас? — попита тя спокойно, като застана пред съдебните заседатели и погледна всеки един в очите. — Защото тези престъпления са извършени в няколко щата. Осемнайсет млади жени бяха убити в девет различни щата. А когато престъпник премине щатските граници, ФБР се намесва и координира действията и информацията, за да няма объркване или грешки заради различните местни закони. Присъствието на ФБР означава, че случаят е важен. И това наистина е така. Не заради намесата на ФБР, а защото осемнайсет млади жени са загинали. Нападнати и убити жестоко. Брутално изнасилени и удушени по време на сексуален акт. Осемнайсет. Най-младата учела богословие, била на осемнайсет години, а най-голямата — на двайсет и пет, студентка по медицина.

Алекса искаше да посочи на съдебните заседатели, че убитите жени бяха почтени и уважавани и го направи успешно. Всички очи в залата бяха приковани в нея. Наистина притежаваше талант за работата си.

— Убиецът не се е натъкнал на тях инцидентно, не ги е изнасилил и удушил случайно. Не, той е планирал. Търсил ги е. Вярваме, че ги е избрал и наблюдавал внимателно, а после е извършил онова, което е замислил — да ги изнасили и убие, защото това го възбужда. Защото това му доставя върховно удоволствие. Обвиняемият харесва извратени филми, в които жени биват убивани по време на

секс. Искал е да изживее фантазиите си и го е направил. Убил е осемнайсет млади жени заради тръпката. Предумишлено убийство означава, че съзнателно възнамеряваш да убиеш някого. Неслучайно, а планирано „със зъл умисъл“. Разбирате какво означава това. Той е имал план. И го е изпълнил. А сега младите жени са мъртви. Знам, че някои от вас имат деца. Зададох ви този въпрос, когато ви избирахме за заседатели. Но дори да нямате деца знам, че сигурно сте шокирани от тези престъпления. Всички ние сме. Аз имам дъщеря, която е на седемнайсет години. Мисля, че е много красива и тя е целият ми живот. Целият. Сега завършва гимназия и през есента заминава в колеж.

Алекса не спомена, че дъщеря ѝ щеше да учи в „Принстън“, защото не искаше да решат, че принадлежат към различни общества.

— Дъщеря ми играе волейбол и се състезава в училищния отбор по плуване. Мисля, че тя е най-сладкото хлапе в света. Аз съм самотна майка, а тя е единствено дете и е всичко за мен.

Алекса замълча и огледа съдебните заседатели. Вече бяха започнали да я приемат като човек. Беше самотна майка с дете и можеха да ѝ се доверят. Някои ѝ кимнаха с разбиране. Да, беше ги завладяла.

— Шест от тези осемнайсет момичета също са били единствени деца. Седем са деца на самотни майки. Девет били студентки и работители, за да плащат образованието си и да помагат на семействата си. Две били най-големите деца в семейството, а майките им били починали и те се грижели за братята и сестрите си. Четири били изключително способни студентки. Осем получили стипендии за добри оценки. Единайсет били религиозни и активни в църквата. Пет били сгодени. Занимавали се със спорт, имали братя и сестри, майки и бащи, учители, приятели. Всички били уважавани и обичани и сега липсват силно на близките си. И всичките са убити от обвиняемия, който седи пред вас. Осемнайсет момичета. Вярваме, че това е истината. Щатът го вярва, осем други щата го вярват, ФБР го вярва. Мисля, че когато чуете доказателствата по случая, вие също ще повярвате. За извършването на подобни престъпления е нужен специален вид човек. Човек, напълно лишен от съвест, жесток и безчувствен, който може да убие осемнайсет момичета, докато ги изнасилва, защото това го възбужда. Човек, който грижливо е планирал

убийствата. Ужасен начин да умреш и ужасна причина за това. Щатът вярва и ще ви докаже, че Люк Куентин е изнасилвил и убил осемнайсетте млади жени със зъл умисъл. Не можем да позволим на подобни хора да се движат сред нас, да нараняват децата ни, да убиват близките ни. Престъпниците и убийците трябва да бъдат вкарани в затвора и наказани за престъпленията си. В противен случай децата и близките ни не са в безопасност, нито пък самите ние. Убедени сме, че Люк Куентин е убил тези осемнайсет млади жени. Можем да го докажем и ще го направим. А ако вие сте съгласни с доказателствата и щата, ще ви помолим да го признаете за виновен в изнасилването и убийството на осемнайсет момичета. Това е единственото, което можем да направим за тях.

Алекса изгледа съдебните заседатели за миг.

— Благодаря ви — каза тя тихо, после се върна на мястото си.

Съдебните заседатели изглеждаха разтърсени, а няколко от тях се размърдаха неудобно на столовете си. Сам Лорънс ѝ кимна одобрително. Встъпителната ѝ реч бе впечатляваща и му доказа за пореден път, че Алекса бе най-подходящият човек за работата.

Куентин прошепна нещо на адвокатката си, която кимна. Защитата не бе задължена да произнесе встъпителна реч, но Джуди Дънинг бе решила да го направи. Знаеше, че пледоарията на Алекса щеше да е твърде убедителна, за да я остави без отговор, и ще се опита да я обезсили още преди началото на процеса. Адвокатката бе казала на съдията, че също щеше да произнесе встъпителна реч.

Джуди се надигна и тръгна към съдебните заседатели. Изглеждаше тъжна и сериозна. Представи им се и заяви, че тя ще защитава Люк Куентин.

— Дами и господа, държа да знаете, че аз също съжалявам за тези осемнайсет момичета. Всички съжаляваме. Също и Люк Куентин. Кой не би изпитал мъка? Осемнайсет млади и красиви момичета са били убити жестоко. Ужасно нещо. Ще чуете много доказателства, някои доста технически, за това как е станало всичко, кога е станало и кой може да го е сторил. Щатът вярва, че Люк Куентин го е извършил. Госпожица Хамилтън току-що ви каза това. Но ние не го вярваме. Дори не и за миг. Люк Куентин не е убил тези жени и ние ще направим всичко възможно да ви го докажем. Понякога човек става жертва на ужасни обстоятелства. Озовава се на погрешното място в погрешното

време. Изглежда, сякаш е нещо извършено от теб, но ти си абсолютно невинен, ала всички звезди, обстоятелства и лош късмет заговорничат срещу теб и биваш обвинен за нещо, което не си направил.

Джуди огледа съдебните заседатели внимателно, като спираше очи върху всеки от тях.

— Люк Куентин не е извършил тези убийства. Не е изнасилил, нито убил тези жени и ние ще ви го докажем. Ако ни повярвате, ако се усъмните, че Люк Куентин е извършил престъпленията, ще ви помолим да го оневините. Не допускайте да бъде осъден невинен човек, независимо колко жестоки са престъпленията.

След тези думи Джуди Дънинг се върна на мястото си. Съдията разпореди двамайсет минути почивка.

Сам и Джак поздравиха Алекса за встъпителната ѝ реч и ефекта ѝ върху съдебните заседатели.

— Джуди също се прояви добре — отсъди тя справедливо.

Адвокатката нямаше много неща, за които да се хване, а по-късно щеше да разполага с още по-малко, но поне бе накарала съдебните заседатели да се замислят. Алекса знаеше, че това бе най-доброто, което Джуди можеше да стори.

Отидоха да си вземат кафе от автомата, изпиха го набързо и се върнаха на масата на обвинението. Съдия Либерман удари с чукчето си и призова за ред в залата. После нареди на Алекса да призове първия си свидетел.

Алекса призова Джейсън Ю от лабораторията по криминология, защото той бе представителен, а и щеше да обясни ясно ДНК анализите и съвпаденията. После щеше да призове експерти, чиято информация щеше да е по-трудна за смилане. Алекса започна да му задава въпроси, а Джейсън обясни как ДНК пробите бяха свързали Куентин с труповете в Ню Йорк. Той остана на свидетелската скамейка около час, после съдията обяви обедна почивка. Джейсън Ю се справи добре и тя му благодари. Джуди щеше да го разпитва след почивката.

Сам, Джак и Алекса отидоха да обядват, но тя бе прекалено нервна, за да яде. Прекара паузата в писане на бележки и допълнителни въпроси, а двамата мъже обсъждаха някакъв мач. После се върнаха в залата.

Разпитът на Джейсън Ю, проведен от Джуди Дънинг, бе много слаб. Тя безуспешно се опита да го обърка и да направи информацията

и изследванията му да звучат ненадеждни и неубедителни, но всеки път той обясняваше ДНК доказателствата още по-точно и ясно. Адвокатката започна да изглежда глупава и го освободи набързо, като каза, че нямала допълнителни въпроси.

Алекса призова един от експертите си. Обясненията му бяха дълги и объркващи, но тя не можеше да направи нищо по въпроса. Показанията му бяха важни за случая. Алекса знаеше, че щеше да има и други свидетели като него от различните щати и се страхуваше да не отегчи съдебните заседатели. Но пък всеки от свидетелите допринасяше с нещо за успеха на делото.

Като цяло първият ден мина добре, също и цялата първа седмица. Въпреки ужасяващите престъпления почти нямаше емоционални изказвания. Всичко бе в сферата на експертните доказателства. Нямаше свидетели на убийствата, а и родителите не можеха да дадат показания.

Най-емоционалният фактор в съдебната зала беше огромният район места за роднините на жертвите, ограден с въжета. Сто и девет души седяха там и наблюдаваха процедурите внимателно. Мнозина от тях плачеха. Съдебните заседатели разбраха инстинктивно кои бяха тези хора и често поглеждаха към тях. Алекса ги бе посочила на заседателите и Джуди веднага възрази, но вече бе прекалено късно. Чарли седеше сред тях заедно със семейството си. Бяха дошли да видят възтържествуването на справедливостта.

Случаят включваше най-вече представянето на техническа информация, която систематично свързваше Люк Куентин с всяка жертва и смъртта ѝ. Кръстосаният разпит целеше да обори доказателствата, но Джуди Дънинг не притежаваше уменията, нито фактите, с които да го направи. Алекса и Сам се срещнаха с нея в петък следобед, след като съдията даде почивка за уикенда.

— Просто исках да ти предложи отново да накараш клиента си да се признае за виновен — спокойно каза Алекса. — Само си губим времето тук.

— Не мисля, че е така — упорито възрази Джуди Дънинг. — При ДНК анализите често се случват грешки. Мисля, че ченгетата във всички щати са лепнали всяко неразрешено убийство, което са имали, върху Люк. Ако е допусната само една грешка, ако само един от тези

случаи е бил неправилно обработен, това ще събуди основателни съмнения, които могат да ни помогнат.

В това нямаше много надежда, но бе единственото, с което Джуди разполагаше. Разследващите екипи в девет щата и ФБР се бяха погрижили да не допуснат неточност. Алекса смяташе, че адвокатката се държеше глупаво и извършваше правно самоубийство заради клиента си.

— Куентин няма какво да загуби и има право на дело — мрачно заяви Джуди, сякаш гледаше как разпъват на кръст невинен човек, а не съдят безмилостен убиец.

Все още вярваше в невинността на клиента си, това бе повече от ясно. Не само вършеше работата си, но и бе повела кръстоносен поход за загубена кауза. Алекса си помисли, че Джуди беше болезнено наивна.

— Има какво да загуби. При това много — възрази Алекса. — Съдията ще е много по-строг към него, ако пропилее времето на всички ни. Никой няма да му съчувства. Ще е много по-добре, ако склучи сделка сега, преди дългите седмици в съдебната зала. Съдията ще е бесен — предупреди я тя.

Джак бе напълно съгласен с нея и вярваше, че добър адвокат би принудил Люк да се признае за виновен. Но Джуди бе прекалено слаба да го направи, а и определено бе омагьосана от Люк.

— Ако аз бях негов адвокат, щях да го накарам да се признае за виновен — тихо каза Алекса.

Съдията можеше да му даде обща присъда, вместо да го осъди за всяко едно убийство и тогава животът на Куентин нямаше да стигне да излежи наказанието. Това бе най-доброто, на което можеше да се надява.

— Значи Люк има късмет, че не си негова адвокатка — отсече Джуди и се надигна. — Аз съм неговата адвокатка и той няма да се признае за виновен.

Алекса я изгледа за миг и двамата с Джак напуснаха стаята.

— Ще се видим в понеделник — каза тя и го остави в коридора.

Четирима полицаи ѝ помогнаха да слезе по стълбите и да се настани в патрулната кола. Двама от тях останаха пред апартамента ѝ през целия уикенд.

Върнаха се в съда в понеделник.

Свидетелските показания продължиха три седмици и бяха впечатляващо категорични. И отново бяха по-малко емоционални, отколкото ѝ се искаше.

Снимките на жертвите бяха ужасни, защото повечето бяха открити късно и телата им бяха силно разложени. Съдебните заседатели бяха предупредени, че щеше да им се наложи да разгледат снимките. Направиха го и едва не им прилоша, но снимките бяха важно доказателство по случая.

След трите седмици показания обвинението се оттегли и предаде случая на защитата. Алекса бе представила огромно количество експертни доказателства и ДНК проби, които не можеха да бъдат оборени. Единственото, което Джуди можеше да направи, бе да се опита да обърка заседателите. Но опитите ѝ не се увенчаха с успех. Най-заклеймяващото в случая ѝ бе фактът, че Люк не можеше да даде показания заради предишните си присъди и криминалното си досие. Технически би могъл да го направи, но това щеше да е безкрайно глупаво. Дори Джуди не би рискувала с подобно нещо, така че Куентин не каза нищо в своя защита, което говореше много. Вместо това той седеше в съдебната зала с арогантен вид и без капка разкаяние, докато семействата на жертвите му ридаеха.

Защитата отне по-малко от седмица, после адвокатката отстъпи мястото си на Алекса, която призова единствените им двама свидетели и ги направи на пихтия. Бяха некомпетентни и това си пролича веднага. След това Джуди произнесе емоционално заключително изявление, в което помоли съдебните заседатели да не осъждат невинен човек. Съдебните заседатели я изгледаха студено.

В заключителната си пледоария Алекса обобщи доказателствата и напомни на съдебните заседатели за всеки случай, в който Люк Куентин бе свързан категорично като извършител на убийството. Тя мина през списъка с доказателства, които трябваше да убедят заседателите, че обвиняемият бе виновен за всички престъпления. След това произнесе кратка емоционална реч, в която им напомни за отговорността им да осъдят не невинен човек, а сериен убиец, за когото бе доказано, че бе изнасилвил и убил осемнайсет жени. После им благодари за вниманието през дългите седмици в съдебната зала.

Съдията инструктира заседателите относно дебатите им. Председателят на журито вече бе изискал доказателствата и

документите, представени по време на делото. През целия процес съдията бе предупреждавал заседателите, че не трябваше да четат в пресата нищо, свързано със случая, но не ги бе изолирал.

Тази вечер обаче щяха да бъдат отведени в хотел, където да останат колкото бе необходимо, докато вземат решение. Заседателите излязоха от залата и Алекса въздъхна. Работата ѝ беше свършена. Сам и Джак я изгледаха възхитени.

— Свърши страхотна работа — похвали я Сам, впечатлен от силата и прецизността ѝ.

Докато наблюдаваше Алекса в съдебната зала, му се струваше, че гледа балет. Тя успяваше да предаде ясно на съдебните заседатели изключително сложна информация, докато разпитваше експертите и ги молеше да обяснят с прости термини казаното. Това бе много умен начин да не объркаш заседателите с прекалено технически подробности.

Алекса се надигна, а в същия момент Люк Куентин бе отведен от четиримата полицаи, които стояха до него по време на делото. Този път той я изгледа с неприкрита омраза. Знаеше, че процесът не бе минал добре за него. Не ѝ каза нищо, но ако можеше да я убие с поглед, тя вече щеше да е мъртва. Алекса си помисли, че бе постъпила много разумно, когато изпрати Савана в Чарлстън. Нямаше да се чувства в безопасност, докато не тикнеха Куентин зад решетките при засилена охрана.

Сам, Джак и тя трябваше да останат близо до залата, но не и в нея, докато чакаха решението на съдебните заседатели. Можеха да ги потърсят на джиесемите и решиха да се върнат в кабинета на Алекса. Трудно им беше да повярват, че всичко е на път да приключи. Алекса се надяваше, че Куентин ще бъде осъден и ѝ бе трудно да си представи, че можеха да го оневинят. Но съдебните заседатели по принцип бяха непредвидими. Ако имаха „основателно съмнение“, дори ако бяха прекалено объркани, за да смелят информацията, той можеше да бъде освободен. Всички бяха ставали свидетели на подобно развитие.

Сам се просна на канапето в кабинета ѝ, а Джак седна на един стол. Алекса се настани зад бюрото си и качи краката си отгоре. Беше развълнувана, но изтощена. В продължение на почти пет седмици живееше само от прилива на адреналин. Вече бе първи юни. Савана

щеше да завърши след десет дни. А животът тогава щеше да е нормален. Главният прокурор ѝ бе обещал една седмица почивка, след като съдебните заседатели вземеха решение. Маккарти надникна в кабинета ѝ и ѝ каза, че бе присъствал на заключителната ѝ реч и я намирал за великолепна. Той посещаваше често съдебната зала по време на процеса, както и няколко от старшите членове на ФБР.

Този следобед нямаше обаждане от съдебната зала, а в кабинета на Алекса почти през цялото време мълчаха. Всички бяха прекалено изморени и нервни, за да разговарят.

Най-после съдебният чиновник им се обади и им каза да се прибират у дома. Заседателите отиваха в хотел и щяха да подновят дебатите си на сутринта. Алекса съобщи това на Джак и Сам и двамата мъже изстенаха. Бяха се надявали да им съобщят решението, макар да бе твърде рано за това. Поканиха я на вечеря, но тя отказа, чувстваше се прекалено изморена. Прибра се у дома, просна се на канапето и се вторачи в телевизора. Последните пет седмици бяха изтощителни. Алекса заспа облечена на канапето, без да вечеря. Събуди се чак в седем сутринта на следващия ден. Погледна часовника си и скочи. Трябваше да се изкъпе и облече. Съдебните заседатели щяха да се съберат след два часа.

[1] САЩ срещу Сандовал 2001 г. — прецедент за отхвърляне на въпроси за предишни присъди. — Б.пр. ↑

17.

Сам, Джак, Алекса, съдията, обществената защитничка и семействата на жертвите чакаха още един дълъг ден, докато съдебните заседатели размишляваха без резултат. Тъкмо се канеха да си тръгнат, когато председателят звънна в кабинета на съдията и съобщи, че са взели решение.

Съдът бе свикан и обвиняемият бе въведен в залата.

Възрастният мъж, председател на съдебните заседатели, се изправи и погледна съдията.

— Взехте ли решение, господин председател? — официално попита Артър Либерман.

— Да, ваша чест. Взехме единодушно решение.

Алекса въздъхна облекчено. Нямаше да има ново дело. Каквото и да бе решението, всичко бе свършило.

Съдията нареди на подсъдимия да застане прав и отново се обърна към председателя.

— Какво е решението ви за осемнайсетте обвинения в изнасилване, господин председател?

— Виновен, ваша чест — ясно отговори председателят.

Алекса хвърли бърз поглед на Сам. Още не бяха спечелили, но бяха на половината път към победата. Всички в залата затаиха дъх.

— Какво е решението ви за осемнайсетте обвинения в предумишлено убийство?

— Виновен, ваша чест — отговори председателят, без да погледне към Люк.

Виновен по всички обвинения.

От редиците, където седяха семействата на жертвите, се чуха викове и плачове. Съдията удари с чукчето и призова за ред. Алекса забеляза как Чарли и майка му се прегръщаха и плачеха. Съдията благодари на заседателите за усърдната им работа, гражданска отговорност и за дългите седмици в съда. После те бяха изведени от залата, както и Люк Куентин. Този път той бе с окови и на ръцете, и на

краката. Алекса го загледа неволно. Той се завъртя към нея, изгледа я с омраза и процеди презрително:

— Да ти го начукам!

После го отведеха. Джуди се бе опитала да го успокои, преди да го изкарат от залата, но той я бе отблъснал. Сега тя седеше зашеметена на стола си. Алекса отиде при нея и ѝ подаде ръка.

— Не можеше да спечелиш, Джуди. Нямахме шанс. Случаят бе железен. Той трябваше да се признае за виновен.

Адвокатката вдигна към нея тъжните си очи.

— Не мисля, че той е извършил престъпленията. Това е ужасно — поклати глава тя.

Алекса я изгледа невярващо. Ужасното бе, че Джуди вярваше на студенокръвен убиец и психопат.

— Аз мисля, че той ги е извършил — меко каза Алекса.

Надяваше се, че Джуди никога вече нямаше да види Куентин. И съжеляваше, че на нея щеше да ѝ се наложи.

Съдията удари с чукчето си отново и съобщи, че присъдата ще бъде обявена на десети юли. Обвинението и защитата трябваше да се явят в залата, както и подсъдимият. После Либерман благодари на всички, разпусна съда и изчезна в кабинета си. Беше седем и половина вечерта и той искаше да се прибере у дома. Алекса копнееше за същото. Както и да види Савана. Не я беше виждала цял месец.

Този път бяха нужни десет ченгета, които да я преведат през тълпата от фотографи и репортери на стъпалата на съда. Всички се бутаха ожесточено и я молеха да каже нещо. Алекса само се усмихна и забърза надолу към патрулната кола.

— Какво ще кажете? Как се чувства той?

Крещяха името ѝ и тя се обърна с усмивка към тях, преди да влезе в колата.

— Беше въздадено правосъдие. Това е единственото, което има значение. Убиецът на осемнайсет жени беше осъден. За това сме тук. Това е работата ни — каза тя, после полицаите я откараха в дома ѝ.

Савана ѝ звънна на мобилния, преди да си стигне до вкъщи. Беше гледала новините и майка си.

— Гордея се с теб, мамо.

— А аз се гордея с теб, скъпа. Съжелявам, че отне толкова дълго време.

— Всички те смятат за герой. И за мен също си герой.

— А ти пък си моят герой — отвърна Алекса, спокойна за първи път от месеци.

Възнамеряваше да се радва на всяка минута със Савана през лятото, за да навакса пропуснатото време.

— Утре ще долетя до Чарлстън, миличка. Готова ли си да се прибереш у дома?

— След завършването, мамо. Остава само една седмица.

— Знам — съгласи се Алекса. — А после ще се дипломираш тук. Аз трябва да присъствам на обявяването на присъдата през юли, но мислех, че можем да отидем до Европа за няколко седмици. Имам нужда от ваканция! — засмя се тя.

Говориха си още няколко минути и Алекса обеща да потегли към Чарлстън на следващия ден. Беше свободна жена. Случаят бе приключил. Люк Куентин щеше да лежи в затвора до края на дните си. През следващия месец двама детективи все още щяха да я пазят, но животът можеше да се върне към нормалното си русло. И Савана най-после щеше да се прибере у дома. Алекса се усмихваше широко, когато влезе в апартамента си. Беше си свършила работата. И чувството, че я бе свършила добре, беше страхотно. Направо летеше.

18.

Както беше обещала, Алекса седеше в самолета за Чарлстън по обед на следващия ден. Савана бе помолила да я освободят по-рано от училище и щеше да посрещне майка си на летището. Двете нямаха търпение да се видят.

Алекса говори с майка си предишната вечер, докато си събираше багажа. Мюриъл я поздрави за успешното приключване на случая. Стенли също ѝ се обади да я похвали. Той бе идвал няколко пъти в съдебната зала и ѝ каза, че се бе справила брилянтно. Не се беше опитала да превърне делото в шоу, а бе разчитала на факти и доказателства, за да спечели. Според него това бе идеалният начин да си свършиш работата.

Сам ѝ се обади сутринта, преди да тръгне към летището, и ѝ каза, че щеше да му липсва. Той работеше във Вашингтон и сега се връщаше там, но пътуваше често до Ню Йорк и ѝ предложи да обядват заедно през есента. Джак ѝ се обади да я поздрави, а също и Джо Маккарти. Всички се радваха на победата и бяха в прекрасно настроение. А сега тя можеше да върне дъщеря си у дома и това бе най-хубавото. Не беше получавала повече писма. Куентин бе намекнал наскоро на един от пазачите в затвора, че си поиграл малко, за да уплаши Алекса. Джак ѝ обясни, че Куентин е накарал един приятел да пъха под вратата ѝ писмата му до Савана. Намирал го за адски смешно. Писмата спряха веднага, след като приятелят на Куентин му съобщи, че момичето е изчезнало, и той загуби интерес към „играта“. Но за Алекса тревогите за дъщеря ѝ и писмата определено не бяха игра, а кошмар.

Не съжеляваше за решението си да изпрати Савана при баща ѝ и смяташе, че прекараното в Чарлстън време се бе отразило добре на дъщеря ѝ. Сега тя и Том имаха истинска връзка, която означаваше много за нея, макар да вбесяваше Луиза. А и Мюриъл ѝ напомни отново, че за Савана бе хубаво да узнае повече за семейството на баща си и да се запознае с възрастната си баба, която нямаше да е наоколо

завинаги. Моментът бе подходящ, а и всички спечелиха от това. Дори Алекса, тя най-сетне прогони демоните си и се освободи от горчивината. Сега, когато погледнеше Том, виждаше само слабоволев човек, платил висока цена за предателството си, а не мъжа, когото бе обичала и мразила. Чувстваше се много по-добре, отколкото през последните десет години.

Савана я чакаше на летището и двете се прегърнаха щастливо. После Савана я откара в хотела в малката си кола, потегли обратно към училище и обеща да се върне по-късно.

Том ѝ се обади, когато си разопаковаше багажа, за да я поздрави. Беше я гледал по телевизията предишната вечер, като излизаше от съда, и както винаги бе впечатлен от достойното ѝ представяне. Алекса не искаше слава и почести, а само справедливост и я бе получила.

— Сигурно си изтощена — каза той съчувствено и тя не отрече.

— Но си струваше, защото го осъдихме.

— Ще останеш ли за завършването на Савана следващата седмица? — попита Том с надежда.

— Не, трябва да се върна в Ню Йорк. Имам само една седмица почивка, а и ще присъствам на дипломирането ѝ тук.

Алекса му беше благодарна, задето се бе грижил за дъщеря ѝ в продължение на четири месеца. Това ѝ бе помогнало много, тъй като ѝ остави предостатъчно време да се приготви за делото, без да ѝ се налага да се тревожи за Савана.

— Ще бъда много тъжен, когато Савана си замине — призна Том. — Също и Дейзи. Надявам се да дойдете в края на юни за сватбата на Травис.

Алекса не знаеше дали Том говореше искрено, или просто любезно и по южняшки. Трудно ѝ бе да разбере.

— Много мило от тяхна страна е да ме поканят, но мисля, че ще е неудобно за жена ти — отвърна Алекса.

Том се разочарова. Беше се надявал, че тя ще присъства на сватбата.

— При осемстотин гости можеш да доведеш мечка в кринолин и никой няма да я забележи.

— Мечка може, но не и бивша съпруга — настоя Алекса. — Сигурна съм, че Луиза не ме иска там.

Сватбата беше територията на Луиза и Алекса уважаваше това, макар че тя не бе зачела нейната територия преди години.

— Присъствието ти на сватбата не зависи от Луиза, а от Травис и Скарлет. Знаем, че те искат да дойдеш. Савана също.

— Савана може да прави каквото си иска. Ще поговоря с нея. Тя е голямо момиче и може да дойде сама.

— Надявам се да дойдеш, Алекса — каза Том нежно, но тя не му обърна внимание.

Мекотата в гласа му ѝ бе твърде позната и сладникаво-горчива. А и идваше прекалено късно.

— Ще видим — рече тя небрежно.

И двамата знаеха какво означаваше това.

— Ще се видим по някое време тази седмица — обеща Том.

— Тази седмица възнамерявам да си почивам и да се радвам на Савана. Скапана съм — въздъхна Алекса.

Савана се върна в шест и двете тръгнаха заедно по павираните улици. Вече бе горещо, а цветята — красиви и ароматни. Най-прелестните и романтични дни в Чарлстън. Алекса се мотаеше из града, докато дъщеря ѝ бе на училище, посещаваше старите плантации и дори се включи в туристическа обиколка. Двете със Савана отидоха на плажа през уикенда и Търнър се присъедини към тях. Алекса заведе дъщеря си и неколцина от приятелите ѝ на вечеря по случай завършването на училище. Всички бяха в страхотно настроение.

Седмицата в Чарлстън отлетя бързо. Нямахше проблеми и неприятни моменти, нито дори срещи с Луиза. Напоследък тя не обръщаше абсолютно никакво внимание на Савана, за радост на всички.

Савана изчака последната вечер, за да попита майка си какво е решила за сватбата на Травис. Много искаше да присъства на нея, а и копнееше Алекса да я придружи. Сватбата наистина щеше да е огромна, така че думите на Том за срещата с Луиза бяха верни. Ако Алекса отидеше на предсватбената вечеря, която той и Луиза даваха в кънтри клуба, щеше да е неудобно, но не и на сватбата. Алекса обядва с него отново и той ѝ обясни всичко това. Не ѝ спомена, че му липсваше ужасно, нито колко съжаляваше за миналото и колко нещастен беше с Луиза. Зачиташе границите, които Алекса бе определила, и тя му бе благодарна. В противен случай въобще нямаше

да се види с него. Том бе само минало за нея и го бе оставила зад себе си.

— Ще го направиш ли, мамо? — попита Савана с умолителен тон.

Майка ѝ се засмя.

— Какво значение има дали и аз съм там? Ти ще се забавляваш с приятелите си.

Всички познати на Савана бяха поканени, дори Търнър и Джулиан, тъй като и родителите им щяха да присъстват на сватбата. „Светското общество“ в Чарлстън бе малко и осемстотинте гости представляваха всеки, който имаше значение в града. Савана знаеше, че дори губернаторът щеше да дойде на предсватбената вечеря, а на сватбения прием щеше да има и няколко сенатори. Луиза обичаше да се фука със светските си и политически връзки. Родителите на Скарлет бяха същите. Двете семейства си подхождаха чудесно, както и булката и младоженецът.

— Ще бъде по-забавно, ако и ти си там. Можем да отидем заедно.

Савана още не бе споменала на майка си, че искаше да се върне в Чарлстън през август, за да се види с Търнър, преди и двамата да потеглят към колежа си. Връзката им вървеше великолепно и двамата бяха силно влюбени.

— Добре, добре — съгласи се Алекса накрая. — Но ми е неудобно. Познавах всички тези хора, докато бях омъжена за баща ти, а сега съм парий — каза тя тъжно.

— Не си парий, мамо. Ти си национална медийна звезда. Прочут прокурор от Ню Йорк.

— Не ставай глупава — скромно отвърна Алекса, но това бе вярно.

— Нямах от какво да се срамуваш, мамо — настоя Савана.

— Само от факта, че баща ти ме заряза, което тук е голяма работа. За мен също е голяма.

Независимо колко отговорна беше професията ѝ, провалът на брака ѝ все още имаше значение за нея.

— Ти си над това. А и мисля, че вече превъзможна чувствата си относно развода — каза Савана предпазливо, тъй като не искаше да

разстройва майка си. — Не го искаш вече, а съм готова да се обзаложа, че би могла да го получиш, ако желаше. Той не е щастлив с Луиза.

— Знам — кимна Алекса.

Самият Том ѝ бе разказал за нещастния си брак.

— Права си, вече не го искам. Но тогава го исках.

— Знам, мамо — Савана прегърна майка си. — Значи ще дойдеш?

— Да, да — завъртя очи Алекса. — Ще изпратя отговора утре.

— Аз вече казах на Скарлет, че ще отида — засмя се Савана.

Прекараха чудесно последната вечер заедно. На сутринта Алекса потегли към летището, а Савана на училище. Алекса бе смятала, че това щеше да е последното ѝ посещение в Чарлстън, но, изглежда, щеше да се наложи да се върне тук за сватбата. Тя разказа за това на майка си, когато се прибра у дома.

— Не знам как оставих Савана да ме убеди — оплака се Алекса. — И сега ще трябва да си купя рокля.

— Може да ти се отрази добре. Може да се запознаеш с някого — подхвърли Мюриъл с надежда.

— Да бе, точно от това имам нужда. Да се запозная с още един южняшки чаровник — изсумтя Алекса. — Един ми е предостатъчен. Вече минах през това. Нямам нужда от друг.

— Не всички са като Том — напомни ѝ майка ѝ.

— Вярно е. Но обществото им е доста затворено и ако не си един от тях, не ставаш за нищо. Надявам се, че Савана ще се прибере в Ню Йорк след колежа.

— Господ знае къде Савана ще иска да живее. Зависи от работата ѝ и от човека, в когото ще се влюби. Аз се справих сама, докато ти живееше в Чарлстън.

— Да, но ти си имаше Стенли. А аз имам само Савана.

— Да, определено имаш нужда от нещо повече в живота си — настоя майка ѝ. — Не можеш да мислиш само за Савана. Не е здравословно и за двете ви.

— Е, аз ще си остана сама, когато тя отиде в колежа.

Алекса се тревожеше за времето, когато щяха да се разделят, но последните четири месеца бяха добра подготовка. Мисълта за празното гнездо я ужасяваше. През изминалите месеци апартаментът ѝ

бе кошмарно тих без Савана. Алекса се радваше, че дъщеря ѝ отиваше в „Принстън“, който все пак не бе далеч.

— Искаш ли да дойдеш на пазар с мен през уикенда? — попита тя. — Имам нужда от официална рокля за вечерята.

— С удоволствие — отвърна Мюриъл.

Разбраха се да отидат до „Барнис“ в събота, а после да обядват заедно.

— Не съм купувала вечерна рокля от години — развълнувано каза Алекса.

Да, последната ѝ вечерна рокля бе преди единайсет години, когато все още беше омъжена за Том. А сега се връщаше в Чарлстън, но не като негова съпруга, а като независима и самостоятелна жена, прокурор в Ню Йорк. Животът определено се бе променил.

Когато Савана завърши училище в Чарлстън, майка ѝ вече се бе върнала на работа. Занимаваше се с дребни престъпления, които бяха шега след делото на Куентин. Няколко списания настояваха за интервю с нея и тя отказа, но призна пред Джак, че бе леко отегчена от незначителните задачи, по които работеше сега. Трудно ѝ бе да се върне към рутинните случаи след тежкото и предизвикателно дело. А и работата с ФБР ѝ липсваше. Джак се зачуди дали не ѝ се искаше да напусне прокуратурата, но не я попита.

На дипломирането в Чарлстън момичетата носеха бели рокли под тържествените роби, а момчетата костюми. Момичетата държаха цветя и всички се разплакаха, когато запяха училищния химн. Беше много емоционално и мило. Том даде обед в чест на дъщеря си в кънтри клуба. Травис и Скарлет дойдоха, също и Търнър, Дейзи и баба Бомонт. Луиза бе поканена и на двете тържества, но отказа, оставайки вярна на себе си до края. Единственото, което тя искаше да отпразнува, бе отпътуването на Савана след два дни. А и все още беше бясна, задето Савана щеше да пристигне за сватбата на Травис. Надяваше се, че тогава щяха да я видят за последен път. Не искаше момичето да се връща в Чарлстън никога вече, макар че Том вече говореше с надежда за Деня на благодарността. Луиза обаче нямаше да се съгласи с него. По време на вечерята никой не се сети за нея.

В градината на кьнтри клуба беше чудесно. Баба Бомонт подари на Савана перлена огърлица, която бе принадлежала на собствената ѝ майка, а Том ѝ даде щедър чек и заяви, че е изключително горд с нея. Савана реши да похарчи парите за всичко, от което щеше да се нуждае в колежа. През август щеше да се върне в Чарлстън, за да се види с Търнър, а и с всички останали. Том се надяваше, че тогава Луиза ще е на гости на семейството си в Алабама, както правеше всяко лято.

През двата дни след завършването Савана прекара колкото се можеше повече време с Търнър. Той щеше да работи на петролните кладенци в Мисисипи през юни и юли и тя щеше да му липсва ужасно. Савана бе любовта и светлината на живота му. Следващата седмица той щеше да замине за Ню Йорк за дипломирането ѝ, но можеше да остане само два дни.

Последната вечер на Савана в „Хилядата дъба“ беше едновременно сладка и горчива. Двете с Дейзи си легнаха хванати за ръце, както бяха направили през първата ѝ нощ тук. Бъбриха си и се прегръщаха, докато заспаха. Савана искаше сестра ѝ да я посети в Ню Йорк или „Принстън“, но и двете се страхуваха, че Луиза нямаше да позволи. Решиха да се опитат да уредят нещата с Том.

Дейзи застана на стъпалата на къщата и се разплака, когато Савана си тръгна. Джед вече бе прибрал багажа ѝ в колата, а Талула бършеше насълзените си очи. Джулиан дойде да си вземат довиждане и също се разплака. Преди да си тръгне, Савана влезе в къщата, за да се сбогува и с Луиза, която не бе излязла да я изпрати. Намери я в кухнята да закусва с вестник до нея.

— Благодаря ти за всичко, Луиза — каза Савана учтиво.

Баща ѝ я наблюдаваше от прага с болка в сърцето. Савана имаше добро сърце и бе положила толкова усилия, а Луиза не беше проявила и капка милост.

— Съжалявам, ако съм ти досадила с присъствието си. Тук беше чудесно — каза Савана с насълзени очи.

Наистина ѝ бе мъчно, че си заминаваше, макар да бе щастлива, че се връщаше при майка си. Тук беше получила нещо, което никога преди не бе имала — баща.

— Не беше досадна — студено отвърна Луиза. — Приятно пътуване.

Тя не се надигна да прегърне Савана, а посегна към вестника.

— Довиждане — прошепна Савана и излезе от кухнята.

Не можеше да очаква по-топло сбогуване от Луиза.

Двете с Дейзи се прегърнаха силно, после Савана седна в колата. Дейзи, Джулиан и двамата стари слуги замахаха с ръце, когато Том подкара колата. Савана съжаляваше, че напуска Чарлстън, който сега чувстваше като втори дом. Дори Луиза не бе успяла да съсипе времето, което прекара тук. И макар Алекса да ѝ липсваше силно, последните четири месеца бяха най-щастливите в живота на Савана. Вече имаше двама родители и обичаше безкрайно и двамата.

19.

Дипломирането на Савана в Ню Йорк бе абсолютно различно от това в Чарлстън. Всичките ѝ приятели носеха джинси с дупки в тях, потници и маратонки или джапанки под робите си. Никой не носеше цветя, нито красиви бели рокли, но всички се разкрещяха диво, когато взеха дипломите си, метнаха шапките си във въздуха и съдраха тържествените роби.

Всички се радваха на Савана, която бе поддържала връзка с тях по телефона и чрез имейли. Сега ѝ се струваше странно да е пак тук. Всичко в Ню Йорк бе толкова различно. Не бе сигурна къде се чувстваше наистина у дома си, тъй като обичаше и двата града. Не го сподели с майка си, но Чарлстън определено ѝ липсваше.

Търнър пристигна за дипломирането ѝ и тя го разведе из града. Приятелките ѝ го сметнаха за адски красив и симпатичен и дори момчетата го харесаха. Мюриъл ги заведе на обяд и му показа съдебната зала. Търнър се впечатли от факта, че баба ѝ беше съдия, а майка ѝ прокурор. Неговата майка не бе работила и ден, преди да почине.

— Майка ми също не работеше, когато бе омъжена за татко — обясни му Савана. — Завърши право след развода, а баба ми завършила след смъртта на дядо ми. Искала да избяга от тъгата чрез работата си.

Търнър ѝ сподели, че баща му имал двацет и шест годишна приятелка, за която възнамерявал да се ожени, макар че той и братята му били против. Но пък баща му бил ужасно самотен без покойната си съпруга.

Савана и Търнър се забавляваха много в Ню Йорк. Тя го качи на върха на Емпайър Стейт Билдинг, заведе го на разходка с ферибот до Статуята на свободата и музея на остров Елис. Отидоха да видят зоологическата градина в Бронкс и се почувстваха като малки деца. Разходиха се и по плажа в Лонг Айлънд. Вече планираха как щяха да прекарат заедно по няколко дни в „Дюк“ и „Принстън“. Твърдо

възнамеряваха да продължат връзката си. А когато бяха разделени, дори и само за час, непрестанно си звъняха и си пишеха съобщения. И двамата чувстваха, че до идването ѝ в Чарлстън през август, след обиколката из Европа с майка ѝ, оставаше цяла вечност. Но поне им предстоеше сватбата на Травис, която бе само след десетина дни.

В деня, след като Търнър си замина, Савана си намери рокля. Алекса избра своята в деня, когато двете с майка ѝ отидоха на пазар в „Барнис“. Купи нещо напълно нетипично за нея. Прасковена рокля от шифон без презрамки с ниско деколте и дълга елегантна пола. Беше много секси. Алекса си купи и чифт сребърни сандали с високи токчета. Изпробва новия си тоалет пред Савана, разтревожена, че роклята бе прекалено открита и сексапилна.

— Мамо — скара ѝ се Савана. — Ти си на трийсет и девет години, а не на сто. Трябва да изглеждаш секси.

— И баба ти каза същото. Не знам какво имате предвид. Може би възнамерявате да ме пуснете на някого. След сватбата няма да мога да облека тази рокля никъде.

Това ѝ се струваше загуба на пари, но пък се бе влюбила в роклята, а и не бе носила такъв разкошен тоалет от години.

Савана се радваше, че майка ѝ си бе купила толкова красива рокля.

— Ще я носиш на сватбата на Травис. Това е достатъчно. Изглеждаш страхотно.

— Може би мога да я скъся и да я нося на работа — пошегува се Алекса. — Ще изглеждам чудесно на следващото си дело.

— В живота има и други неща, освен работата — сгълча я отново Савана и Алекса сви рамене.

Сам ѝ се обади няколко пъти, за да я провери как е, и двамата си признаха, че се чувстваха леко разочаровани след делото. Всичко друго изглеждаше толкова незначително в сравнение с работата им по него. Но серийни убийци с осемнайсет жертви в девет щата не се срещаха често. Все пак бяха доволни, че си бяха свършили работата добре и бяха освободили света от опасен убиец. Обявяването на присъдата бе насрочено за деня преди Алекса да потегли към Европа с дъщеря си. Щяха да посетят Париж, Лондон и Флоренция и вероятно да прекарат уикенд в Южна Франция. Алекса планираше да харчи нашироко и да останат там цели три седмици. После Савана щеше да се върне в

Чарлстън за две седмици, за да се види с Търнър. Алекса се съгласи, не искаше да пречи на романтичната връзка на дъщеря си.

Роклята, която Савана си купи за сватбата на брат си, бе от светлосин сатен и без презрамки, също като тази на Алекса, макар и не с толкова голямо деколте. Мюриъл ги увери, че и двете щяха да изглеждат неотразимо. Тя и Стенли също отиваха на почивка. Щяха да по пътуват из Монтана и Уайоминг, да карат колела, да се разхождат и да ловят риба. Според Савана планът им звучеше скучно. Тя се вълнуваше от предстоящото пътуване до Европа, особено от мисълта, че ще посети Париж.

Савана и Алекса пристигнаха в хотел „Уентуърт“ в Чарлстън рано в петък следобед, макар да не възнамеряваха да ходят на предсватбената вечеря, устройвана от Том и Луиза, нито на църковната служба, която бе само за семейството и близките приятели, тъй като „Свети Стефан“ бе прекалено малка, за да побере всички поканени на приема. Но двете искаха да разполагат с достатъчно време да си починат и да се подготвят за следващия ден. Имаха и записан час в спа комплекса същата вечер.

Савана звънна на Дейзи веднага след като пристигнаха и Том откара малката си дъщеря в хотела. Тя бе много развълнувана от предстоящата сватба, където щеше да е шаферка, и каза, че роклята ѝ била много красива. После провери роклята на Савана в гардероба и я одобри. След това отидоха да ядат сладолед и накрая Том я откара обратно у дома. Дейзи трябваше да присъства на предсватбената вечеря и майка ѝ щеше да побеснее, ако закъснееше, така че срещата им бе кратка, но приятна. Дейзи се хвърли в прегръдките на сестра си и двете се целунаха и разкикотиха. Алекса се трогна, когато ги видя заедно.

Дейзи беше чудесна придобивка в живота на Савана и малката сестричка, която винаги бе искала. Савана вече ѝ беше обещала уикенд в „Принстън“ и посещение на Ню Йорк и Том се зарече, че щеше да уреди нещата.

Търнър вечеря с тях, след като приключиха с процедурите в спа комплекса. Той им предложи да ги придружи на приема следващия

ден, което беше добре дошло за Савана и дори за майка ѝ. Алекса не искаше да взема такси, нито да наема лимузина.

Приемът беше в шест часа и Търнър ги взе от хотела в пет и половина, в стар мерцедес, който бе взел от баща си. Момчето подсвирна възхитено, когато видя двете си дами. Алекса приличаше на принцеса в прасковената си рокля с вдигната на френска плитка коса, а Савана изглеждаше умопомрачително в сатенената рокля с цвета на очите ѝ. Търнър им каза, че и двете са невероятно красиви и се гордее да е техен кавалер. Той самият беше облечен в летен смокинг с бяло сако и традиционен черен панталон, черни лачени обувки и черна папийонка.

— Ти си много хубав младеж — направи му комплимент Алекса, щастлива за дъщеря си.

Двамата бяха прекрасна двойка, толкова млади, невинни и пълни с надежда, точно както влюбените трябваше да бъдат.

Сватбената церемония беше в „Свети Стефан“, където Алекса и Савана се бяха натъкнали на Луиза и Дейзи преди няколко месеца. Но те отидоха направо на приема, тъй като не бяха поканени в църквата. Луиза се бе погрижила за това. Алекса очакваше да бъде настанена на паркинга или в кухнята и подозираше, че същото щеше да стане и със Савана, но не им пукаше. Бяха дошли заради Травис и Скарлет и не ги интересуваха къде щяха да седят. А и стига Търнър да бе с нея, Савана бе щастлива.

Скарлет приличаше на средновековна кралица, застанала гордо до Травис. Роклята ѝ беше великолепна и тя изглеждаше по-красива от когато и да било преди. А Травис бе най-гордият и щастлив съпруг в света. До него стоеше Хенри, кумът му, както и дузина шафери. Голямата сестра на Скарлет бе главната шаферка, а Дейзи, която отговаряше за цветята, носеше красива бяла рокля и сатенена кошничка с листенца от рози. Навсякъде имаше огромни вази с орхидеи, гардении и момини сълзи.

— Уха! — прошепна Алекса на дъщеря си. — Страхотна сватба.

Родителите на Скарлет бяха важни хора и Луиза се гордееше с женитбата, сякаш тя бе уредила всичко. Беше се издокарала в яркочервена сатенена рокля с диамантена диадема и рубинена огърлица. Том се притесни, когато видя натруфената си съпруга, но не

каза нищо. Луиза правеше само това, което искаше. Според него тя бе прекалила този път, но май никой не го забеляза.

Том видя Савана и Алекса и отиде да ги поздрави и целуне.

— Много си красива в тази рокля — каза той нежно на Алекса.
— Запази ми един танц.

После Хенри се приближи към тях и стисна сестра си в мечешка прегръдка.

— Мили Боже, толкова си сладка, че ще те изям — възкликна той възхитено и я обсипа с целувки, после се ухили на майка ѝ. — Ти също си прекрасна, Алекса. Наистина. Секси рокля.

— Надявам се, че не е прекалено секси — отвърна тя леко притеснена.

— Ти си медийна звезда от Ню Йорк. Прати ги на майната им — засмя се той.

Хенри изглеждаше страхотно в смокинга си, много по-модерен от тези, които повечето мъже тук носеха, купен в Ел Ей. Младоженецът беше издокаран в бял фрак.

Както се предполагаше, Луиза бе прекалено заета, за да забележи Савана и Алекса. А и имението на родителите на Скарлет бе огромно. Когато някой минеше покрай тях, Хенри винаги представяше Алекса като мащехата си и това я трогна. Хората почти бяха забравили, че баща му бе женен и преди, и сега сметнаха, че близостта на Алекса с момчетата на Том бе чудесна.

Двамата с Хенри се поразходиха из имението, а от време на време и Савана се присъединяваше към тях. Том се появи за миг и ѝ напомни за танца. После семейството изчезна, за да се снима с булката и младоженеца, а Алекса остана сама, хванала чаша шампанско. Видя няколко познати лица в тълпата, но никого, когото познаваше добре, и изпита облекчение.

Хенри се върна след половин час и я придружи до масата ѝ. На вратата Алекса бе получила картичка с номера на масата и мястото си.

— Олеле — възкликна Хенри, когато погледна картичката. — Настанили са те в Сибир. Е, това се очакваше. Майка ми сигурно е участвала в определянето на местата.

Двамата се засмяха.

— Бог да благослови сърцето ѝ — добави Алекса и се разсмя още по-силно.

— Точно така. Тази вечер тя не ми обръща внимание, защото отказах да доведа жена. Но пък винаги мога да кажа, че съм довел теб.

Алекса се радваше на компанията на Хенри, той бе много забавен и внимателен, когато я отведе до масата ѝ и тръгна към своята в другия край на палатката. Савана също не бе на масата на майка си. Преди да я напусне, Хенри я предупреди, че на вечерята щяха да присъстват много прочути личности, вероятно президентът, английската кралица и папата. Алекса се засмя и си помисли, че доведеният ѝ син притежаваше страхотно чувство за хумор още от малък. Травис бе много по-кротко дете, но Хенри винаги бе забавен и ексцентричен.

Хората на масата ѝ изглеждаха симпатични и приятни. Имаше четири възрастни двойки, а тя седеше до католически свещеник, който бе много интересен събеседник. Но очевидно надеждите на Мюриъл нямаше да се сбъднат и тя нямаше да се запознае с чаровен принц тази вечер. Е, бездруго не бе очаквала да се случи.

Хенри дойде при нея няколко пъти по време на вечерята. От време на време Алекса виждаше Савана и Търнър в далечината. После музиката започна и Хенри я отведе на дансинга. Приемът се провеждаше в гигантска бяла палатка в средата на имението.

— Мислиш ли, че са взели палатката от местния цирк? — вдигна вежди Хенри и Алекса се засмя.

Изкараха два танца, после Том ги забеляза и ги раздели. Оркестърът засвири фокстрот и Том я плъзна елегантно по дансинга. Алекса се почувства странно в прегръдките му, но реши да прояви любезност и да пренебрегне чувствата си. Тъкмо се бяха завъртяли, когато се сблъскаха с мъж, който вървеше по дансинга, вероятно към бара. Отначало Том не му обърна внимание, но после осъзна, че го познаваше. Задържа ръката на Алекса в своята и я поведе към мъжа, за да го поздравят. Алекса си помисли, че го бе виждала някъде, но нямаше представа кой е. Беше на около петдесет години, висок и изискан, с посребрена коса. Той се усмихна, когато видя Том, после забеляза Алекса и се усмихна още по-широко.

— Какво правите тук? — попита я той и тя реши, че я е объркал с някого.

— Моля?

— Гледах ви по новините през последния месец. Спечелихте сериозно дело. Поздравления!

Алекса се впечатли, че мъжът я бе познал и се зарадва на комплимента му. За миг се бе притеснила, че възхитената му усмивка бе насочена към деколтето, а не към мозъка ѝ.

Том ги запозна. Сега бе неин ред да се изненада.

— Сенатор Едуард Болдуин — представи го Том официално и Алекса осъзна защо мъжът ѝ се струваше познат.

Той говореше със същия провлачен акцент като всички останали тук и бе сенатор от Южна Каролина. Една от прочутите личности, които Хенри ѝ бе обещал, макар и не папата.

Алекса му се усмихна.

— Приятно ми е да се запознаем, сенаторе.

Двамата се ръкуваха, после той се отправи към бара, а тя и Том продължиха да танцуват и да обсъждат колко пищна е сватбата. Знаеха, че сигурно струваше един милион на родителите на Скарлет, но те очевидно можеха да си го позволят. Алекса харесваше факта, че Скарлет бе толкова скромна и искаше само да работи като медицинска сестра, а след няколко години да ражда бебета. В съпругата на Травис нямаше нищо претенциозно или надуто. Алекса я одобряваше, а също и Том. Луиза се радваше на роднинството с богата, южняшка фамилия. Предсватбената вечеря също бе минала добре. Луиза направи всичко възможно, за да засенчи родителите на булката, но не успя.

Танцуваха още веднъж бавен валс в чест на възрастните гости, който ѝ напомни за тяхната собствена сватба в Ню Йорк. После Том я отведе до масата ѝ. Шумът в палатката бе прекалено силен и правеше сериозните разговори невъзможни, но Алекса бе благодарна. Том я гледаше с копнеж и пиеше огромни количества шампанско. Тя му благодари за танците, после се върна към разговора си със свещеника.

Два часа по-късно, докато Алекса се чудеше как да се измъкне незабелязано, сенатор Болдуин седна на освободения от свещеника стол.

— Някой седи ли тук? — попита той.

— Само папата — небрежно отговори Алекса и той се засмя на глас. — Доведеният ми син каза, че папата щял да дойде на сватбата, ала се появи само един свещеник от местната църква, но той вече си тръгна.

— Бях възхитен от успеха ви на делото — върна се сенаторът към предишния им разговор. — Как успяхте да измъкнете от ръцете на ФБР случай, в който бяха замесени няколко щата?

— Отказах да им го предам — усмихна се тя. — А и главният прокурор ми помогна в битката. Не изглеждаше справедливо да предадем случая на ФБР, след като ние бяхме свършили цялата работа. Те ни държаха плътно под око, но не ни отнеха делото.

— Страхотна победа за вас — похвали я той отново.

— Не съвсем. Доказателствата ни бяха железни, а и имахме ДНК съвпадения с всички жертви. Адвокат ли сте, сенаторе?

— Бях. Но съм в политиката от двайсет и пет години. Работих като прокурор през първите две години, но не притежавах талант за това. Харесвам политиката повече от правото.

— Това, с което вие се занимавате, е много по-трудно — отбеляза тя.

Не беше впечатлена от поста му, но определено го смяташе за умен. Очевидно неговото мнение за нея бе същото.

— Какво ви води в Чарлстън? — любопитства той.

Алекса се поколеба за миг, после отговори.

— Преди много години бях омъжена за бащата на младоженеца.

Сенаторът се усмихна и кимна.

— Много хубаво е, че сте останали близки. Ние със съпругата ми се разведохме преди двайсет години, но все още прекарваме отпуските си заедно. Луд съм по сегашния й мъж. Страхотен тип. И много по-добър съпруг от мен. А аз съм женен за Сената от двайсет години. Бившата ми жена роди още три деца от новия си съпруг. Ние имахме две. Това прави ваканциите ни адски забавни.

Алекса не му сподели, че нейните отношения с Том и сегашната му съпруга бяха напълно различни, а и Луиза не бе най-добрата й приятелка. Проклетията сигурно щеше да получи инфаркт, ако Алекса се появеше за Коледа.

После сенаторът любезно я покани на танц.

Тя го попита дали и той е от Чарлстън. Болдуин отговори, че е от Бофорт, красиво градче, близо до Чарлстън. Беше типичен южняк и несъмнено, имаше десетина генерали в рода си и майка в Обединените дъщери на Конфедерацията.

Танцуваха няколко минути. Сенаторът бе добър танцьор и водеше чудесно, а след като се озова в прегръдките му, Алекса се изненада от високия му ръст. После той я изненада с признанието си, че не обича да прекарва времето си в Юга. Каза ѝ, че предпочитал Вашингтон.

— Нямам търпение за местните клюки, превзетите стари дами, размахващи знамето на Конфедерацията, и лицемерите, които се усмихват мило на някого, докато забиват нож в гърба му. Прекалено сложно е за мен. Във Вашингтон е много по-просто.

Думите на сенатора изразиха точно собствените ѝ чувства за Юга, които тя не би посмяла да сподели с никого тук.

— Трябва да призная — усмихна се тя, — че и аз се чувствам по същия начин.

В този миг Луиза прелетя покрай тях в яркочервената си рокля и изкривена диадема. Когато видя с кого танцуваше Алекса, тя побесня, но не можеше да направи нищо по въпроса и позволи на партньора си да я отведе в другия край на дансинга.

— Обичах Чарлстън, докато живеех тук, но после получих страхотен шамар. Върнах се в Ню Йорк безкрайно огорчена от Юга. Преди няколко месеца дойдох в Чарлстън за първи път от десет години.

— Чудесно е, че сте решили да се върнете. Невинаги се отнасяме добре със северняците.

Това бе чистата истина, но Алекса не каза и дума. Беше изненадана, че той го направи, при това толкова откровено.

— Съпругата ви от Юга ли беше? — учтиво попита Алекса и той се засмя.

— Категорично не. От Ел Ей и мрази Юга страстно. Това бе една от причините да се разведе с мен. След като се захванах с политика, тя знаеше, че ще ми се наложи да прекарвам доста време тук, затова реши да се измъкне. Сега тя и съпругът ѝ живеят в Ню Йорк. Тя е писателка, а той продуцент.

Изглеждаха интересни хора, също като сенатора. Тази вечер Алекса не се запозна с чаровния принц, за да се влюби в него, както майка ѝ се бе надявала, но се запозна с интересен сенатор, с когото да си говори.

— Ако споделиш с някого това, което ти казах за Юга, ще си загубя мястото в Сената и ти ще си виновна — засмя се той.

Тя притисна пръст към устните си и двамата се засмяха. После той я отведе до масата ѝ.

Хенри поседя с нея известно време, след това Алекса намери Савана и ѝ каза, че си тръгва. Дива рок група тъкмо бе засвирила и Алекса знаеше, че дъщеря ѝ и Търнър ще останат на дансинга още няколко часа. Тя обаче бе готова да се прибере у дома. Позабавлява се, но вече ѝ беше достатъчно. След няколко минути най-после разрязаха сватбената торта и тя си тръгна. Поздрави Травис и Скарлет отново, целуна Хенри, а като излизаше, забеляза Том до бара. Той седеше сам, много пиан и с нещастен вид. Луиза танцуваше бясно и имаше налудничав вид с изкривена над едното ухо диадема. Алекса не бе видяла Том да се приближава до съпругата си цяла вечер.

Тя не се сбогува с него, когато си тръгна. Не искаше да се разправя с пиан човек. Хвана си такси и се прибра в хотела. Минаваше полунощ, което бе достатъчно късно за нея. Свали прасковената рокля и си облече удобната нощница.

— Сбогом, красива рокличке — каза тя, като я закачи грижливо. — Никога вече няма да се видим.

Знаеше, че до края на живота си нямаше да облече подобна рокля отново. Или поне не за дълго време. Никога не ходеше по такива приеми. Сватбата беше великолепна и тя прекара много приятно в разговори с Хенри, сенатора и свещеника и дори потанцува, което не бе правила от години.

Савана се прибра около три и половина и се пъкна в леглото до нея.

— Забавлява ли се? — промърмори Алекса със затворени очи.

— Страхотно. Беше прекрасно. Благодаря ти, че дойде — отговори Савана и целуна майка си по рамото.

Алекса се усмихна и заспа.

20.

— Чувствам се като Пепеляшка след бала — въздъхна Алекса пред Джак следващата седмица, когато той влезе в кабинета ѝ, за да ѝ остави няколко папки.

— След сватбата в Чарлстън? — учуди се той.

— Не, след делото на Куентин. Върнах се към нормалния живот и дребните случаи. Не е лесно след цялото това вълнение.

Джак се засмя.

— Ще се опитаме да ти намерим друг сериен убиец скоро — пошегува се той.

Той се чувстваше по същия начин. Разправяха се с безброй рутинни случаи, а не само с големите. А през повечето време работата бе доста отегчителна.

Джак тъкмо излизаше от кабинета ѝ, когато телефонът звънна. Алекса го вдигна бързо, защото секретарката ѝ бе на обяд. Чу плътен глас, който не позна.

— Прокурор Хамилтън?

— Да, Алекса Хамилтън — каза тя официално.

— Сенатор Болдуин — също така официално се представи той, после се засмя.

— Фукаш ли се, сенаторе? Рангът ти определено е по-висок от моя.

Доста дръзко бе от нейна страна да каже нещо подобно, тъй като не познаваше сенатора добре, но знаеше, че той има чувство за хумор.

— Абсолютно си права. В Ню Йорк съм за два дни и се чудех дали ще искаш да обядваме заедно.

Болдуин беше пряк като човек от северните щати и не си губеше времето с празни приказки.

— Това ще е чудесно — отвърна тя усмихната.

— Много ли си заета тези дни? — попита сенаторът.

— Не достатъчно. Потънала съм в досадна документация.

— Разочароващо.

Той предложи час и място за обяд на следващия ден и затвори. Алекса се изненада от обаждането му, но Болдуин определено бе интересен събеседник и човек, когото си заслужава да познаваш. Нямахте представа защо ѝ се бе обадил. Не бе флиртувал с нея на сватбата и тя го харесваше. Изглеждаше умен и приятен.

Алекса се появи за малко в съда на другия ден, после хвана такси до ресторанта, който Болдуин бе предложил. Беше елегантно италианско бистро с чудесна храна. Алекса не бе идвала тук от дълго време. Когато тя пристигна, Болдуин вече седеше до масата, преглеждаше документи, за да си убие времето. Пред ресторанта го очакваха колата и шофьорът му.

Говориха за всичко от политика до право, за децата му. Двайсет и една годишната му дъщеря учеше в университета в Ел Ей, където страшно ѝ харесваше, а двайсет и пет годишният му син бе в Лондон в Кралската шекспирова трупа. Наскоро бе завършил изящни изкуства в нюйоркския университет. Болдуин спомена, че дъщеря му искала да стане лекарка, а всички останали в семейството били непрактични и артистични, включително и майка им, която била ексцентрична, но много забавна. Той говореше за бившата си съпруга като за сестра. Алекса никога нямаше да има подобни отношения с Том, но поне най-после бяха сключили примирие. Том дойде да се сбогува с нея и със Савана в деня след сватбата. Изглеждаше потиснат и страдащ от тежък махмурлук и Алекса го съжали. Но не достатъчно, за да се върне при него.

Алекса спомена, че двете с дъщеря ѝ щяха да заминават в Европа след обявяването на присъдата на Куентин на десети юли. Оставаха само две седмици.

— Аз също ще ходя там — каза Едуард Болдуин. — Използвам къщата на бившата ми жена в Южна Франция, в Раматюел. Близо е до Сен Тропе, но не е толкова претъпкано. После ще отида до Умбрия. Взех вила под наем. Вие с дъщеря ти къде ще бъдете?

Болдуин определено се интересуваше от нея, но тя не остана с чувството, че я сваляше. Това ѝ хареса. Вероятно можеха да бъдат добри приятели.

— Париж, Лондон, Флоренция и може някъде на юг. Кан или Антиб. Не съм била там дълго време, но това е подарък за дъщеря ми, а и изкарахме тежка пролет. Наложих да я изпратя в Чарлстън за

четири месеца преди и по време на делото. Получаваше заплашителни писма от обвиняемия. Той го правеше, за да ме сплаши и успя.

— Ужасно.

— Да. Наистина беше страшно. И така Савана се озова в Чарлстън при баща си. Нямахме къде другаде да я изпратя.

— Ти и Том останахте ли близки след развода?

Болдуин очевидно предполагаше, че Алекса и Том имаха същите приятелски отношения като него и бившата му жена. Алекса се засмя и поклати глава.

— Не си говорихме в продължение на десет години. А и той почти не виждаше дъщеря си. Чак до февруари тази година. Но последните четири месеца промениха всичко. Предполагам, че беше късмет за всички нас, освен за сегашната съпруга на Том.

Алекса реши да му разкаже историята набързо.

— Том бе зарязан от жена си, която изостави и него, и двамата си синове. После се ожени за мен и всички бяхме щастливи. Тя се върна седем години по-късно. Той, на свой ред заряза мен и се върна при нея. Майка му помогна за това. Не съм от Юга, а първата му съпруга е. Съвсем просто. Аз се върнах в Ню Йорк, завърших право и заживях щастливо. Имам една дъщеря и двама доведени синове, които обичам и видях за първи път от десет години. Един от тях беше младоженецът на сватбата. А бившият ми съпруг има адски сладка дъщеричка на десет години. Всъщност, съпруга номер едно си го върна точно чрез детето.

— Позволи ми да отгатна — каза Болдуин с неодобрение. Историята не му хареса, макар Алекса да я разказа с чувство за хумор, но той все пак забеляза болката в очите ѝ. — Сега те се мразят един друг и той иска да се върнеш при него.

— Нещо такова — кимна Алекса. — Но аз не съм заинтересувана от предложението му. За мен всичко приключи отдавна.

— Звучи като слаб южняшки роман — отбеляза Едуард Болдуин.

Неговият собствен развод мина леко и безпроблемно. Съпругата му го остави, но той не я винеше за това и бяха добри приятели.

— Мразиш ли го? — погледна я с любопитство той.

Нямахме да я обвини, ако го мразеше. След като чу историята, той определено се настрои враждебно към Том. Презираше мъже като него.

Този път Алекса не се поколеба.

— Не. Вече не. Раната ми заздравя, когато се върнах в Чарлстън и видях колко жалък и слаб е Том. Той ме предаде, но преди всичко предаде себе си. А сега би предал и Луиза. Вече не го мразя. Съжалявам го. Но в продължение на десет години бях много ядосана, а това е прекалено дълго време да ненавиждаш някого. И е тежко бреме.

— И никога не се омъжи повторно? — попита той.

Алекса се засмя и поклати глава.

— Не. Бях ужасно наранена. И прекалено заета с работата и дъщеря ми. Щастлива съм и нямам нужда от нищо повече.

— Всеки има нужда от нещо повече. Аз също. Просто нямам време. Прекалено зает съм с командировки до Тайван и Виетнам, както и с политическите игри във Вашингтон. Забавно е, но нямам време за нищо друго.

И двамата знаеха, че това не бе вярно. Имаше много женени сенатори. Всъщност, повечето бяха женени. Но по някаква причина Болдуин не искаше да се жени отново. Това бе общото между тях. Страхуваха се да не бъдат наранени. А той нямаше оправданието за проклета бивша съпруга, която го бе предала, тъй като бе споменал, че са добри приятели и се разбират чудесно. Очевидно бе сам, защото така искаше. По време на обяда той спомена, че е на петдесет и две години. И бе разведен от двайсет. Това беше човек, който или обичаше разнообразието, или се страхуваше да не го вържат. Но каквато и да бе истината, Алекса смяташе, че може да е чудесен приятел.

Накрая той плати сметката и тя му благодари за обяда. Сбогува се с него пред ресторанта и му даде визитната си картичка. Той ѝ звънна на мобилния следобед и я изненада.

— Здравсти, Алекса, Едуард е — каза той, макар плътният му глас и южняшки акцент да бяха вече лесни за разпознаване.

— Благодаря ти отново за обяда. Беше забавно.

— На мен също ми хареса. Утре ще вечерям с бившата си жена и съпруга ѝ и се чудех дали би искала да се запознаеш с тях. Тя е чудесен човек.

— Да, ще ми бъде приятно — отговори Алекса.

После му даде адреса си и той обеща да я вземе в осем часа. Алекса бе безкрайно учудена от самата себе си и не каза нищо на

Савана. Просто следващата вечер облече черния костюм, който обикновено носеше в съда.

— Закъде се докарваш? — попита я Савана, която се канеше да ходи на кино с приятели.

— Ще вечерям с един сенатор и бившата му съпруга.

— Какво? Какъв сенатор?

Доколкото Савана знаеше, майка ѝ не познаваше никакви сенатори.

— Сенатор Едуард Болдуин от Южна Каролина.

Савана си спомняше смътно как Луиза се хвалеше, че сенаторът бе присъствал на сватбата, но тя не се бе запознала с него.

— На сватбата ли се запознахте? — попита тя.

— Да. Баща ти ни представи. Сенаторът е много мил човек и е само приятел. Гледал делото на Куентин по телевизията.

— Всички в страната гледаха делото — отвърна Савана и впи очи в нея. — Значи отиваш на среща? — изненада се тя.

— Не. Той е само приятел — повтори Алекса спокойно.

— А каква е историята с бившата му жена?

Савана гледаше подозрително и Алекса се разсмя.

— Те са добри приятели.

В същия миг портиерът звънна и ѝ събщи, че колата я чака долу. Алекса целуна дъщеря си, взе чантата си и изтича навън. Савана я наблюдава внимателно, докато изчезна, после се втурна да се обади на баба си. Мюриъл отговори на първото позвъняване.

— Здравсти, сладурче — поздрави я тя. — Какво става?

— Страхотна новина. Мили Боже! Мисля, че мама отиде на среща.

— Откъде знаеш? С кого? — веднага се заинтересува Мюриъл.

— Издокара се и отиде да вечеря с един сенатор, с когото се запознала на сватбата на Травис, и бившата му съпруга.

— Бившата му съпруга? — стресна се Мюриъл.

— Били приятели — отговори Савана със заговорнически тон.

— Какъв сенатор?

— Болдуин от Южна Каролина.

— Мамка му, наистина страхотна новина — възкликна Мюриъл и двете избухнаха в смях.

21.

Вечерята с бившата съпруга на Едуард Болдуин бе забавна, интересна и абсолютно откачена. Тя и съпругът ѝ имаха великолепна мансарда на Пето авеню, трима диви тийнейджъри, а той беше преуспяващ филмов продуцент. Алекса веднага позна името му, когато ѝ го представиха. А жена му бе авторка на бестселъри. Спомена, че започнала да пише едва след като напуснала Едуард, но Алекса знаеше, че оттогава бе направила страхотна кариера. Запознала се с новия си съпруг, когато купил книгата ѝ и направил филм по нея преди осемнайсет години. Двамата бяха привлекателни, забавни и смахнати. Сибил носеше красива роба, купена в Мароко, а съпругът ѝ бе по джинси и африканска риза. Имаха четири кокер шпаньола и папагал. Алекса бе чела няколко от книгите на Сибил. Тя бе дъщеря на прочут холивудски продуцент, а сега бе омъжена за такъв. Очевидно двамата с мъжа ѝ се обичаха силно, а съпругът ѝ се разбираше чудесно с Едуард. Децата им се отнасяха със сенатора като с любим чичо, което бе толкова различно от отношенията на Луиза и Савана.

Историята бе все едно изскочила от филм, но в същото време бе адски забавно. Свариха омари за вечеря и всички помагаха, докато кучетата лаеха, телефоните звъняха, уредбата гърмеше, а приятелите на момчетата влизаха и излизаха от апартамента. Целият им живот бе купон и веселието беше непрестанно. Сибил беше много красива, около десет години по-възрастна от Алекса.

Алекса прекара най-забавната вечеря в живота си. Всички имаха чудесно чувство за хумор, дори хлапетата, а папагалът крещеше неприлични думи.

— Тя не беше толкова откачена, когато аз се ожених за нея — обясни Едуард, докато откарваше Алекса към дома ѝ. — Брайън изкара странностите ѝ наяве, но тя беше забавна и преди. Падаше си по дебелашките шегги и винаги носеше пърдяща възглавница в чантата си. Тя е чудесна жена — усмихна се той с обич.

— Липсва ли ти? — дръзко попита Алекса.

— Понякога — честно отговори той. — Но аз бях лош съпруг. В онези дни политиката ме вълнуваше много повече от брака ми. Сибил заслужаваше повече и го получи от Брайън.

— А сега? Все още ли се вълнуваш повече от политиката?

Алекса го харесваше. Сенаторът водеше интересен живот. И бе изпълнен с контрасти — старото и новото, Севера и Юга. Бившата му съпруга каза, че мразела Юга. Смяташе го за лицемерен, овехтял и студен. Алекса го харесваше повече от нея, но я разбираше. Луиза бе въплъщението на всичко най-лошо в Юга. Но пък там също имаше добри хора. В Чарлстън имаше много неща, които Алекса харесваше.

— Не знам — отговори Едуард. — Политиката все още е движещата сила в живота ми. Но не искам само нея. Не искам да остана сам, но в същото време нямам желание да мина през всички мъки, за да намеря подходящата жена. Или неподходящата. Искам да се събудя женен за подходящата жена, но не искам да поемам риска да направя грешка. А това означава, че вероятно ще си остана сам — засмя се той. — Предполагам, че съм просто мързелив.

— Или уплашен — предизвика го Алекса и той кимна.

— Може и така да е — призна той. — Ами ти?

— През последните десет години бях направо ужасена.

— А сега?

— Може би се размеквам — отговори тя, но не беше сигурна.

— Имаш основания да се страхуваш след онова, което Том ти е причинил. Гнусна история.

— Да, така беше. Никога след това не изпитах желание да опитам отново с някой друг. Мислех, че рискът е прекалено голям. Но смятам, че сега съм по-спокойна.

— Връзките са дяволски сложно нещо — изсумтя Едуард и тя се засмя.

— Чистата истина.

Заговориха за други неща, когато пътуваха към апартамента ѝ. Алекса му благодари, ръкуваха се и лимузината потегли. Едуард трябваше да се върне във Вашингтон на следващата сутрин.

Както можеше да се очаква, мобилният му телефон звънна, докато пътуваше към хотела. Обаждаше се Сибил, бившата му съпруга.

— Тя е идеалната за теб. Ожени се веднага — нареди тя.

Едуард изстена.

— Знаех си, че ще стане така, когато ви запознах. Гледай си собствената работа. Аз тъкмо се запознах с нея.

— Добре. Тогава изчакай две седмици и после ѝ предложи. Тя е страхотна.

Сибил определено хареса Алекса, а съпругът ѝ бе на същото мнение.

— Ти си луда, но те обичам — каза сенаторът щастливо.

Той наистина харесваше приятелството си с нея повече, отколкото бе харесвал брака си. Тогава се бе интересувал единствено от политика. Сибил го разбра и се оттегли, а после се появи Брайън.

— Аз също те обичам — отвърна Сибил. — Благодаря ти, че ни запозна с Алекса. Тя е умна, забавна и красива. Не можеш да намериш нищо по-добро.

— Ще ти кажа как вървят нещата — отвърна той.

— Лека нощ, Еди.

— Лека нощ, Сибил. Прати много здраве на Брайън. И благодаря за вечерята.

— Няма защо — каза тя и затвори.

Едуард се обади на Алекса, преди да замине за Европа, и я попита за разписанието ѝ. Не беше сигурен, но смяташе, че пътищата им могат да се пресекат в Лондон или Париж и обеща да ѝ звънне, ако станеше така. Но първо трябваше да замине за Хонконг. Сенаторът пътуваше непрестанно.

В деня, преди да отлетят към Европа, Алекса бе в съдебната зала за произнасянето на присъдата. Люк Куентин вече не бе издокаран в костюм, а носеше оранжев затворнически гащеризон. Изглеждаше мрачен и гневен и се държеше грубо с адвокатката си, която винеше за осъждането си. Сега бе много по-ядосан на Джуди, отколкото на Алекса. Нещастната му адвокатка понесе яростта му търпеливо. Куентин въобще не обърна внимание на Алекса и това за нея бе истинско облекчение.

Джак седеше до нея, но Сам отсъстваше, тъй като бе започнал работа по нов случай.

Съдията определи максимална присъда по всяко обвинение, сто и четирийсет години затвор без право на обжалване. Куентин никога вече нямаше да излезе на свобода. Той наруга адвокатката си, докато го отвеждаха от залата, но не погледна Алекса. Войната бе приключила. Вече не му пукаше. В следващите няколко дни щяха да го отведат в затвора „Синг Синг“.

Алекса излезе от съдебната зала заедно с Джак. Някои от роднините на жертвите бяха дошли за произнасянето на присъдата, но повечето не присъстваха. Чарли и семейството му не бяха тук. Всички се бяха върнали на работа, доволни от изхода на делото. Можеха да предположат останалото, а и щяха да ги уведомят по-късно. За тях също всичко бе приключило. За съжаление беше приключил и животът на осемнайсет млади жени.

Представители на медиите също присъстваха на обявяването на присъдата, но вече не бяха толкова възбудени. Алекса излезе спокойно от съда и двамата с Джак се отдалечиха без проблеми. Люк Куентин беше просто още един случай, опасен престъпник, когото бяха вкарали в затвора. Сега им предстояха други случаи, макар и не толкова сензационни. Делото на Куентин бе славният момент в кариерата на Алекса.

На следващия ден Алекса и Савана пристигнаха в Лондон и отседнаха в малък хотел, който Алекса си спомняше от младежките си години. Пиха чай в „Кларидж“ и посетиха лондонската кула. Разходиха се по улица „Бонд“, където позяпаха бижутата и красивите дрехи. Наблюдаваха смяната на стражата пред Бъкингамския дворец и разгледаха кралските конюшни. Пазаруваха по улица „Карнаби“ и битпазара в „Ковънт Гардън“, където Савана купи тениска за Дейзи. Отидоха на театър няколко пъти. Времето мина бързо в забавления и отлетяха за Париж след пет дни.

Настаниха се в хотелче на левия бряг на Сена и започнаха деня с обяд в открито кафене, където планираха какво да правят първо. Алекса искаше да отидат в „Нотр Дам“, а Савана искаше да се разходят с корабче по Сена и да разгледат кейовете. Разполагаха с достатъчно време и за трите. На следващия ден искаха да видят гледката от „Сакре Кьор“ и да посетят Лувъра. Върнаха се в хотела, за да си починат

малко преди вечеря, и тъкмо бяха влезли в стаята, когато сенатор Болдуин звънна. Той беше пристигнал в Париж и щеше да остане тук два дни, преди да замине към Южна Франция.

— Как се забавлявате, дами? — попита той.

Алекса му разказа подробно и той се впечатли от всичко, което бяха разгледали.

— Мога ли да ви поканя на вечеря, или имате други планове?

Алекса му обеща да поговори със Савана и да му звънна.

— Какво мислиш? — попита тя дъщеря си.

— Мисля, че е чудесно. Защо не отидеш сама?

Савана скоро бе навършила осемнайсет години и се чувстваше страхотно пораснала и способна да прекара сама една вечер в Париж.

— Не искам да ходя сама. Тук съм с теб. Искаш ли да отидем, или ще ти е прекалено отегчително?

Дъщеря ѝ стоеше на първо място в живота ѝ, а това пътуване бе заради нея. Савана искаше да се запознае със сенатора и да го огледа внимателно, а и вечерята звучеше забавно. Все пак той бе сенатор. Не можеше да е много лошо.

Алекса му звънна след пет минути и каза, че приемат поканата с удоволствие. Едуард бе отседнал в „Риц“ и им предложи да вечерят в градината. Времето беше прекрасно. Точно в осем и половина Алекса и Савана се присъединиха към него в ресторанта. Носеха красиви блузи, поли и сандали, а русите им коси се спускаха по гърбовете им. Сенаторът им каза, че приличали на близначки, а не на майка и дъщеря.

Хотелът беше много красив, с елегантно фоайе, украсено с огледала и огромни вази с цветя. Градината на ресторанта бе застлана с мрамор, а в средата ѝ имаше фонтан. Музиката бе приятна и не прекалено силна. Това бе идеалният начин да прекараш една вечер в Париж и Едуард изглеждаше щастлив да ги види.

— Как беше в Хонконг? — попита Алекса, след като го запозна с дъщеря си, която бе необичайно тиха.

Просто седеше и го наблюдаваше внимателно. Несъмнено сенаторът харесваше майка ѝ, и то не само като приятел. Савана одобряваше това. Едуард изглеждаше много мил, беше дружелюбен и притежаваше чудесно чувство за хумор. Добро начало.

— Горещо, претърпано и шумно — намръщи се сенаторът. — Очаквам с нетърпение да видя Южна Франция. Не съм почивал от месеци и имам нужда от ваканция.

Той водеше стресиращ живот, също като нея.

Поръчаха вечеря и той разпита Савана за плановете ѝ за училище. Беше впечатлен, че е приета в „Принстън“; спомена, че дъщеря му била последна година в университета в Калифорния, а после искала да учи медицина. Не възнамерявала да се връща на изток, била влюбена в Калифорния и се надявала да влезе в „Станфорд“.

— Мама не би ми позволила да отида в „Станфорд“ — усмихна се Савана. — Прекалено е далеч. Но и бездруго не влязох там.

— „Принстън“ е чудесно място — намеси се Алекса. — Не искам да си на пет хиляди километра от мен. Четири месеца в Чарлстън бяха достатъчно лоши. Липсваше ми толкова много. Ти си единственото ми дете.

После заговориха за изкуство и театър и за следването на Савана. Вечерята бе приятна и спокойна, като среща със стар приятел, който е много добър с децата. Алекса бе забелязала това му качество по време на гостуването в дома на бившата му съпруга. Синовете на Сибил изглеждаха щастливи с Едуард и привързани към него, както и той към тях. Той спомена на Савана, че трябвало да го посети във Вашингтон и да разгледа Сената. Тя се заинтересува и Едуард я увери, че има открита покана за там. Той се държеше чудесно с хората и бе много умен. В края на вечерята Алекса и Савана имаха чувството, че го познават от години. Той повика такси и се сбогува с тях. Останаха на площад „Вандом“ за минута и се възхитиха на красотата му. После казаха на шофьора адреса на хотела си, а Едуард им махна и се върна в „Риц“.

— Харесвам го — обяви Савана, когато потеглиха.

— Аз също — призна Алекса. — Само като приятел.

— Защо само като приятел? — предизвика я дъщеря ѝ. — Защо не и нещо повече? Не можеш да останеш сама завинаги. Аз заминавам през септември. Какво ще правиш тогава?

Савана говореше сериозно, тя наистина се тревожеше за майка си. Беше време Алекса да има мъж в живота си. Бе останала сама прекалено дълго, а все още бе млада. Дори не бе навършила

четирийсет години, макар че и това скоро щеше да стане. Едуард Болдуин бе на петдесет и две, подходяща възраст за майка ѝ.

— Престани да правиш опити да се отървеш от мен — промърмори Алекса. — Добре съм си и така.

— Не, не си. Ще си останеш стара мома — заплаши я Савана и Алекса се засмя.

На следващия ден тя звънна на Едуард, за да му благодари за вечерята. Той щеше да тръгне към Раматюел вечерта и обеща да ѝ се обади, когато се приберат в Ню Йорк и това неочаквано я направи щастлива. Не беше сигурна дали щеше да го стори, но не се тревожеше. Беше се наслаждавала на двете им вечери заедно, както и на обяда. И бе поласкана, че въобще я бе поканил.

Алекса и Савана прекараха остатъка от седмицата в Париж, където се забавляваха безкрайно. Решиха да не ходят в Южна Франция, а заминаха направо за Флоренция. Посетиха безброй галерии, музеи и църкви, след това потеглиха към Венеция. Останаха там пет дни в интересен стар хотел. Беше прекрасно. Отлетяха за Ню Йорк от Милано след почти три седмици в Европа. И двете бяха изключително доволни от пътешествието си.

Връщането към истинския живот не бе лесно. Алекса нямаше никакво желание да се върне на работа, а два дни след като се прибраха, Савана отлетя за Чарлстън, за да се види с Търнър. Отседна за няколко дни при Джулиан, а после при баща си. Възнамеряваше да остане там две седмици. Луиза я нямаше, а Дейзи бе на лагер.

В Ню Йорк Алекса бе шокирана от това колко самотна се чувстваше без дъщеря си. Не подготвяше важно дело, което да я държи заета, и мразеше да се прибира в празния апартамент вечер. Майка ѝ и Стенли бяха заминали на пътешествието си из Монтана и Уайоминг.

Тя вечеря с Джак и му се оплака.

— Трябва да измислиш нещо, и то бързо — предупреди я той. — Савана заминава за колежа след няколко седмици и тогава наистина ще останеш сама.

— Благодаря — мрачно отвърна тя.

Наскоро им бяха възложили случай с грабеж, който въобще не ги вълнуваше. Алекса се чувстваше нещастна и в работата, и у дома.

Положението се подобри, когато дъщеря ѝ се върна от Чарлстън. Приятелите на Савана идваха един след друг на гости, за да се

сбогват, и апартаментът отново се оживи. А и трябваше да купят още доста неща, да опаковат отново любимите дрехи на Савана, да ѝ купят чаршафи и хавлии за училище. Завлякоха огромен сандък у дома, за да приберат всичко вътре. И успяха да се справят преди първи септември. През последния ден на Савана в Ню Йорк вечеряха с баба ѝ и Стенли. Дватама тъкмо се бяха върнали от Уайоминг и носеха каубойски ботуши, джинси и каубойски ризи. Савана се засмя и каза, че изглеждали адски сладки.

Вечеряха в „Балтазар“, който Савана много харесваше. Баба ѝ обеща да ѝ отиде на гости в „Принстън“ скоро. Пътуването дотам бе само час и половина, а Том и Травис щяха да ѝ гостуват през октомври.

По-късно, когато си легна, Алекса направо не можеше да повярва, че всичко бе приключило. Краят на годините живот заедно и грижите по дъщеря ѝ дойде. Чувстваше се съкрушена, защото знаеше, че никога вече няма да е същото. Савана щеше да си идва от време на време, но щеше да живее тук само през лятото. А то изглеждаше така далечно сега. Най-хубавото време бе свършило.

Алекса нае ван, за да закарат багажа на Савана в „Принстън“. Дъщеря ѝ бе взела колелото, компютъра и уредбата си, възглавници, одеяла, чаршафи, рамкирани снимки и всички неща, от които щеше да се нуждае в колежа. Беше говорила безкрайно дълги часове с приятелката си, нейна бъдеща съквартирантка. И вече планираха какво ли не. Савана бе толкова развълнувана, че се обади на Търнър четири пъти по време на пътуването. Той се бе нанесъл в „Дюк“ предишния ден и имаше трима съквартиранти в апартаментата. Щеше да дойде да я види следващия уикенд и Савана го очакваше с нетърпение.

Стискаше картата на студентското градче в ръка и даваше указания на майка си. Оставиха колата на паркинга и Савана използва зала „Насау“, най-старата сграда в градчето, и кулата зад нея, за да се ориентират. Стаята ѝ се намиреше в „Бътлър“ и я откриха след няколко минути. Беше на втория етаж. Нужни им бяха два часа, за да донесат всичко и да подредят новия ѝ дом. Родителите на съквартирантката ѝ се занимаваха със същото. Бащата помогна на Савана да включи компютъра си. Момичетата щяха да споделят микровълновата и малкия хладилник, който бяха наели за стаята. Всяка от тях имаше телефон, легло, бюро, стол и скрин. Мястото във вградения гардероб бе малко и докато Алекса се бореше с него, момичетата излязоха в

коридора, за да се запознаят с новите си колеги. След около час Савана бе потънала напълно в студентския живот и каза на майка си, че може да си тръгва.

— Не искаш ли да ти закача дрехите? — разочаровано попита Алекса.

Бяха донесли закуски, но все пак трябваше да купят и други провизии. Но Савана нямаше търпение да се разходи из университета и да се запознае с другите студенти. Новият ѝ живот беше започнал.

— Не, мамо, ще се оправя — увери я тя, докато приятелката ѝ изпращаше своите родители. — Честно. Можеш да си тръгваш.

Това бе учтив начин да я помоли да я остави сама. Алекса я прегърна здраво и преглътна сълзите си.

— Грижи се за себе си... обади ми се...

— Ще ти се обадя, обещавам — каза Савана и я целуна.

Алекса се усмихна смело и си тръгна, но щом стигна до паркинга, сълзите потекоха по бузите ѝ. И тя не бе единствената майка, която плачеше. Чувстваше се напълно съкрушена. Струваше ѝ се, че току-що бе пуснала на свобода птичката, която бе обичала и отглеждала в продължение на осемнайсет години. Дали крилата ѝ бяха достатъчно силни? Дали се бе научила добре да лети? Как щеше да се храни? Савана бе готова за това, но не и майка ѝ.

Алекса се качи в колата и плака по целия път до вкъщи. Това бе окончателното прерязване на пъпната връв и най-тежкият ден в живота ѝ.

22.

Докато се обличаше за работа на следващия ден, Алекса се чувстваше, сякаш някой бе умрял. Мобилният ѝ звънна тъкмо преди да излезе от апартамента и тя си помисли, че сигурно е Савана. Беше си наложила да не ѝ се обаждат предишната вечер. Но номерът, изписан на екранчето ѝ, бе непознат, а когато отговори, чу гласа на Сам Лорънс, а не на Савана. Не беше говорила с него от юли и се зарадва на обаждането му.

— Приятна изненада — възкликна тя щастливо. — Как си?

— Много добре — отговори Сам и по гласа му личеше, че е в чудесно настроение. — Ще обядваш ли с мен днес?

Алекса обаче не беше в настроение за срещи.

— Честно казано, чувствам се ужасно. Дъщеря ми замина за колежа вчера и ми се струва, че животът ми е свършил. Внезапно станах излишна. Мразя това. Какво ще кажеш да обядваме заедно следващата седмица? Тогава ще съм в по-добро настроение.

Не искаше да се вижда с никого засега. Тъгуваше за края на детството на Савана и огромната загуба.

— Да обядваме днес. Аз мога да те развеселя.

Алекса се надяваше, че поне не ставаше дума за среща, тъй като това бе последното, което можеше да понесе. Двамата със Сам бяха колеги и добри приятели и тя не искаше нищо повече от него. Опита се да се измъкне от обяда, но Сам не ѝ позволи.

— Добре. Ще се видим в закусвалнята срещу службата — съгласи се тя накрая. — Може би храната там ще ме убие и ще сложи край на депресията ми.

— Ще се почувстваш по-добре след няколко седмици. Беше съвсем добре, докато Савана бе в Чарлстън по време на делото — напомни ѝ той.

— Не, не бях. Ужасно ми липсваше, но бях заета. А сега нямам много работа.

Разбраха се да се видят в дванайсет и половина.

Сам вече седеше там, когато тя се появи, и веднага забеляза, че Алекса наистина беше нещастна. Косата ѝ беше прибрана в почти несресана конска опашка, не носеше грим и дори бе облякла джинси, за да отиде на работа. Изглеждаше, сякаш се съвземаше от тежка болест.

Сам побъбри небрежно няколко минути, после ѝ се усмихна.

— Може би имам нещо, което ще те развесели — погледна я той весело.

Надяваше се, че не бе допуснал грешка да се види с нея, когато бе в толкова лошо настроение.

— Имам предложение за теб — каза той загадъчно, а Алекса го изгледа с любопитство и подозрение.

— Какво предложение?

Той си пое дъх и отговори:

— Работа.

— Каква работа? — намръщи се Алекса. — Нов случай? Имате нужда от помощта ми? Е, това е страхотен комплимент!

Беше поласкана, че ФБР искаше помощта ѝ. Бяха работили много добре заедно по случая на Куентин.

— Не е случай, Алекса — отново се усмихна Сам. — Работа. Искаме да ти предложим работа в Кабинета на генералния съвет на ФБР. Ще седиш зад бюро и няма да стреляш по лошите. Знаеш с какво се занимава КГС. Бяха непрекъснато над главите ни по случая на Куентин. Само дете сега ти ще си тази, която проверява и надзирава или ще отговаряш за случаите лично. Ще ти направят официално предложение, но предпочетох първо да поговоря с теб. Искам това да стане още откакто работихме заедно по Куентин. Смятам, че си приключила с прокуратурата. Новата работа може да е чудесно стъпало в кариерата ти. Придобивките са страхотни, интересно е, а и все пак е ФБР.

Алекса никога дори не се бе замисляла по въпроса. Смяташе, че ще остане в прокуратурата, докато се пенсионира.

— Тук? В Ню Йорк? — попита тя смаяно.

Работата определено бе престижна, а и това беше сериозно признание.

— Не — отговори Сам с леко притеснение. — Във Вашингтон. Но дъщеря ти вече замина, Алекса. А и доколкото знам, в живота ти

няма мъж. Защо да не се преместиш във Вашингтон?

— Майка ми е тук — отвърна тя объркана.

Информацията бе прекалено сериозна, за да я осмисли набързо. Нова работа, нов град, нов живот.

— Ню Йорк е само на три часа път с влака. Не е кой знае какво. Не отиваш във Венецуела, за бога.

— Прав си. Каква е заплата? Повече ли, отколкото изкарвам сега?

— Да — усмихна ѝ се той. — Няма какво да загубиш. А ако не ти хареса, винаги можеш да се върнеш тук. Но няма да искаш. Работата ти тук е приключена. Знаеш го.

Алекса чувстваше това още отпреди случая с Куентин, който бе разнообразил скучното ѝ ежедневие за кратко. Но сега се върна към кражбите, търговците на дрога и някое убийство от време на време. Липсваше ѝ работата върху нещо важно.

— Ще помислиш ли по въпроса? — попита Сам.

— Да — кимна тя и се усмихна.

Чувстваше се много по-малко депресирана, отколкото преди час. Беше уплашена, но развълнувана.

— Мислех, че ме каниш на среща — засмя се тя.

— Мога и това да направя — ухили се Сам. — Не мислех, че би излязла с мен, ако те поканех, затова не го направих.

— Не бих. Не излизам с мъже, с които работя. Направих го веднъж. Беше глупаво и се получи ужасна бъркотия.

— И аз така мислех.

Сам бе предположил правилно, че единственото, което я интересуваше, беше да са добри приятели. А и Джак се отнасяше с нея по същия начин.

— Просто приеми работата. Искат те, а на теб страшно ще ти хареса. Имаш нужда от нещо ново в живота си. Може би дори и от мъж.

Алекса сви рамене.

— Звучиш като майка ми и дъщеря ми.

— Няма да е лошо да ги послушаш.

Тя се засмя и до края на обедата говориха само за КГС.

Официалното предложение дойде два дни по-късно. Работата звучеше интересна, а заплата — чудесна. Не можеше да иска повече,

но се чувстваше виновна, задето напуснаше прокуратурата. Работеше там още откакто завърши право преди седем години и всички се отнасяха много мило с нея. А и харесваше Джо Маккарти. Не желаше да ги напусне, но те наистина не се нуждаеха от нея.

Както винаги, когато трябваше да вземе трудно решение, тя отиде в кабинета на майка си.

— Всичко наред ли е? — попита Мюриъл. — Добре ли е Савана?

— Отвратително щастлива — отговори Алекса. — Става дума за работата ми.

— Да не са те уволнили? — шокирана викна Мюриъл.

Алекса свърши отлична работа по делото на Куентин. Как можеха да я уволнят?

— Получих предложение от ФБР — изстреля Алекса.

Майка ѝ ококори очи.

— Впечатляващо. Ще го приемеш ли?

— Не знам. Парите са добри, а и работата ми харесва. ФБР може да е по-забавно от прокуратурата — отвърна тя, после въздъхна. — Но е във Вашингтон. Какво мислиш за това?

— Интересен въпрос. Благодаря, че ме попита.

Мюриъл се радваше на приятелството с дъщеря си и оценяваше загрижеността ѝ.

— Не искам да отхвърляш работа заради мен — усмихна се Мюриъл. — Не съм толкова стара. Все още работя и съм заета. Също като заминаването на Савана за колежа. Трябва да оставиш децата си да поемат по собствения си път. Аз се изправих срещу това, когато се омъжи за Том и се премести в Чарлстън. А и Вашингтон не е толкова далеч. Ще ми липсваш — добави тя. — Но мога да ти гостувам, а и ти ще идваш тук. Важното е ти как се чувстваш. Няма много неща, които да те задържат тук. Годишите в Ню Йорк не бяха щастливи за теб. А и мисля, че скоро ще се отегчиш от работата си.

— Вече съм отегчена — призна Алекса. — Съвсем умряла работа е откак делото на Куентин приключи, а и дори преди това.

— Може би се нуждаеш от промяна. Савана вече е в колежа и сега е подходящият момент — отбеляза Мюриъл, после се усмихна. — А и може да се запознаеш с някой мъж във Вашингтон.

— Не мисля за това, а само за теб и Савана.

— Ние сме добре. А и тя може да ти гостува във Вашингтон. Ако иска да дойде в Ню Йорк, ще отседне при мен. Мисля, че би трябвало да приемеш предложението.

— Аз също. Сигурна ли си, че ти ще си добре?

— Да — отговори майка ѝ и също въздъхна. — Стенли настоява да заживеем заедно. Не искаме да се женим, но той смята, че трябва да живеем заедно.

Стенли бе чакал седемнайсет години да предложи на Мюриъл да заживеят заедно, а тя бе напълно доволна от отношенията им досега.

— Какво искаш ти, мамо? Няма значение какво иска Стенли.

— Мисля, че идеята ми харесва. Страхувах се, че ти няма да я одобриш — усмихна се Мюриъл.

— Смятам, че Стенли е прав. И одобрявам. Аз също се тревожа за теб. Значи всичко е уредено?

— Може би. Искам да помисля още малко. Нямам желание да прибързвам.

Алекса се засмя.

— Откога сте заедно?

— Мисля, че от седемнайсет години. Стенли твърди, че са осемнайсет.

— Както и да е, не смятам, че прибързваш.

— Вероятно ще го направя. Но предпочитам той да дойде да живее при мен. Не искам да се отказвам от апартамента, а и не харесвам неговия. Може би ще го направим след Коледа. Имам доста работа преди това. Ами ти? Ще приемеш ли предложението?

Алекса кимна.

— Да, мамо. Благодаря ти.

Тя се наведе и я целуна, после двете излязоха от съда.

Алекса звънна на дъщеря си вечерта и ѝ разказа за предложението. Савана бе изненадана и впечатлена. Вярваше, че преместването във Вашингтон ще се отрази добре на майка ѝ и бе съгласна с баба си, че можеше да ѝ гостува в Ню Йорк, ако иска да се види с приятелите си там. Време бе за промяна за всички им.

— Промяната е хубаво нещо, мамо. Чувала ли си се със сенатора, между другото?

Савана харесваше Болдуин. Също и майка ѝ.

— Мисля, че ще остане в Европа до средата или края на август. Вероятно е зает.

Важното бе, че и Савана бе дала одобрението си за новата ѝ работа.

На следващия ден Алекса предупреди Джо Маккарти, че ще напусне прокуратурата. Чувстваше се ужасно, но той ѝ каза, че я разбира. Смятал, че това ще се случи рано или късно. Обаче предполагаше, че Алекса ще да отиде в някоя голяма адвокатска кантора. ФБР въобще не му бе идвало наум.

— Постъпват умно, като ти предлагат работа — каза той и я прегърна. — Е, кога ще ни напуснеш?

— Един месец добре ли ти звучи?

— Чудесно. Ще имам време да възложа случаите ти на други прокурори.

Алекса се сети за нещо, за което искаше да му благодари отново.

— Благодаря ти, че се пребори да запазя делото на Куентин, а не го предаде на ФБР — каза тя.

— Май сгреших — подкачи я той. — Толкова те харесаха, че сега ти предлагат работа. Щастлив съм за теб, Алекса — прегърна я той отново. — Мисля, че това ще е чудесно за кариерата ти. Не ми харесва мисълта, че ме напускаш, но одобрявам решението ти.

— Благодаря ти.

Новината за напускането на Алекса се разнесе из прокуратурата като стихияен пожар. Джак нахлу в кабинета ѝ в четири и половина и я загледа тъжно.

— Какво е това, по дяволите? — нещастно попита той.

— Съжалявам, Джак — въздъхна тя. — Направиха ми предложение, на което не можех да откажа.

— Тук ще е скапано без теб — изсумтя той нещастно и излезе от кабинета ѝ, прекалено потиснат, за да продължи разговора.

Алекса мислеше за всичко, което трябваше да направи — да си намери апартамент, да се премести, да започне нова работа, да прехвърли случаите си тук на другите прокурори, когато Едуард Болдуин ѝ звънна точно преди да излезе от кабинета си.

— Мога ли да те поканя на вечеря в последния момент? В града съм само за тази вечер. Съжалявам, че не ти се обадох, като се върнах, но бях зает с безброй неща, а и ми се наложи да прекарам една седмица в Чарлстън. Как се чувства Савана в „Принстън“?

— Влюбена е в него — усмихна се Алекса.

Болдуин звучеше бодър и пълен с живот. А сега и тя се чувстваше така.

— Вечеря звучи чудесно — отговори тя. — Къде ще се видим?

— Намирам се само на две пресечки от службата ти. Ще мина да те взема и ще измислим нещо.

— Добре.

След пет минути Алекса слезе долу. Сенаторът я чакаше в колата си. Отвори ѝ вратата, тя седна и се запътиха към хотела му, за да пийнат.

— Как мина останалата част от пътуването ви? — попита Едуард.

— Прекрасно. А твоето?

— Идеално — усмихна се той. — Мислих много за теб. Ужасно ми се искаше да ти се обадя, но не го направих. Видях бившия ти съпруг в Чарлстън, между другото. Трябва да призная, че изглеждаше много нещастен. И разбирам защо. Жена му бе с него. Тя има вид на човек, който смуче лимони за закуска и бие мъжа си всяка вечер. Според мен съдбата му е отмъстила за предателството.

— Може и така да е — усмихна се тя.

Том вече не беше неин проблем.

По време на вечерята Алекса му разказа за преместването си във Вашингтон и новата си работа във ФБР. Болдуин я изгледа изненадано.

— Наистина ли? Това е страхотна промяна. Много смело от твоя страна.

— Реших, че е време за промяна, когато Савана замина за колежа. Вероятно нямаше да го направя, ако все още беше при мен.

Алекса си помисли, че напоследък бе направила доста смели ходове. Позволи на Савана да замине за Чарлстън и дори да ходи на гости там, зарови томахащата с Том, а сега сменяше града и работата си.

— Скоро трябва да започна да си търся апартамент — отбеляза тя.

— Ще ти помогна — предложи той с широка усмивка. — Кога започваш във ФБР?

Идеята страхотно му хареса. Той живееше във Вашингтон през повечето време. Искаше да вижда Алекса, дори когато тя живееше в Ню Йорк, но преместването ѝ във Вашингтон щеше да улесни срещите им и да им осигури повече време да се опознаят.

— Започвам на първи ноември. А ми предстои доста работа дотогава.

— Защо не дойдеш до Вашингтон този уикенд? Ще започнем да търсим апартамент заедно.

Алекса се замисли. Нямаше какво друго да прави. Тя го погледна и му се усмихна.

— Добре.

— Ще разглеждаме апартаменти целия уикенд — предложи той. Това ѝ се стори чудесна идея.

23.

Алекса напусна прокуратурата на първи ноември, както бе планирала. Джо Маккарти устрои прощална вечеря в нейна чест. Връчиха ѝ гравирани табелка и безброй шеговити подаръци.

На следващия ден щеше да потегли към Принстън, а после към Вашингтон. Алекса отложи с една седмица започването на новата работа, защото имаше нужда от малко свободно време, за да се нанесе в новия си дом. Мебелите ѝ щяха да пристигнат във Вашингтон след два дни. През последната седмица живя при майка си, което бе доста забавно. Едуард ѝ се обаждаше няколко пъти на ден, за да ѝ съобщи какво бе намислил да правят във Вашингтон. И дори я покани на вечеря в Белия дом след две седмици.

Разбира се, тя искаше да посети дъщеря си на път към столицата. Савана изглеждаше щастлива и погълната от новия си живот. Вече си бе създала доста приятели, а Търнър отново щеше да ѝ гостува през уикенда. Очевидно всичко бе наред. Сега Алекса трябваше да устрои собствения си нов живот.

Тя подкара към Вашингтон с остатъка от багажа си, а когато стигна там, Едуард я посрещна в малката къща в Джорджтаун, която бе наела. Приличаше на кукленска къщичка. Едуард ѝ бе помогнал да я намери, а Алекса бе убедена, че Савана много щеше да я хареса. Горният етаж беше за нея. Къщата бе малка, но съвсем достатъчна за Алекса, а и се намиреше близо до просторния и модерен апартамент на Едуард. Той ѝ помогна да разтовари багажа и после тръгнаха да оглеждат празната къща. Алекса бе влюбена в нея. И очакваше с нетърпение новия си живот. Нов град, нов дом, нова работа и може би нов мъж. Още не бе сигурна в последното, но другите промени облекчиха болката от заминаването на Савана в колежа.

Едуард я заведе на вечеря в „Ситронела“, а после я изпрати до хотела ѝ. Алекса щеше да остане там само първата вечер. На сбогуване той я целуна нежно. Това бе първата им целувка и тя изненада и двамата им. Но им хареса.

На следващия ден, когато работниците от фирмата за преместване пристигнаха, Едуард също се появи. Остана до полунощ и ѝ помогна да разопакова багажа и дори да оправи леглото си, като не спря да разказва смешни истории и вицове. Накрая се проснаха изтощени на леглото и се спогледаха усмихнато. Сенаторът бе невероятно мил човек, отнасяше се прекрасно с нея и я правеше щастлива.

— Мисля, че се влюбвам в теб, Алекса — призна той. — Това притеснява ли те?

Едуард знаеше колко силно бе наранена от първия си брак и не искаше да я притиска и да прибързва.

— Не — поклати глава тя. — Мисля, че и аз се влюбвам в теб.

Думите ѝ почти я уплашиха, но бяха верни. Беше луда по него и не се бе чувствала така от двайсет години. Освен това му имаше пълно доверие.

— Това може да е чудесно и за двама ни — Едуард я прегърна и я притисна към себе си.

Всичко си дойде на мястото. Новият ѝ живот във Вашингтон им осигури времето, от което се нуждаеха.

— Искаш ли да останеш тук тази нощ? — попита тя, като изненада и себе си, и него.

Животът ѝ ставаше все по-откачен. Плашещо, но и адски вълнуващо.

— Да — усмихна се той и я целуна.

Малко по-късно Алекса си взе душ и се пъкна в чистите чаршафи. Едуард легна при нея след няколко минути. И пред тях се разкри нов свят; свят, който никой от двамата не бе вярвал, че ще намери отново. Струваше им се истинско чудо.

Алекса прекара остатъка от седмицата в подреждане на къщата, а Едуард идваше при нея, когато имаше време. И спеше при нея всяка нощ. Не казаха на никого какво ставаше. Решиха да запазят връзката си в тайна, докато осъзнаеха какво точно бе положението. Можеше и да не продължи дълго, но засега бе прекрасна. Алекса не се нуждаеше от нищо повече.

Започна новата си работа и много я хареса. Допадаше ѝ напрежението, а и работата във ФБР беше много престижна. Следващата седмица Едуард я заведе на вечерята в Белия дом в чест на

френския президент. Направиха им няколко снимки на влизане; двамата бяха великолепно двойка. На другия ден в новините имаше кратък коментар за сенатор Болдуин, който влизаше в Белия дом, придружен от красива жена.

Том и Луиза гледаха новините заедно, когато показаха репортажа, а тъй като Едуард бе сенатор от Южна Каролина, каналите в Чарлстън го предадоха няколко пъти. Луиза скочи от креслото като ужилена, когато видя Алекса.

— Тази кучка! Видя ли я? — извика тя, приковала мрачен поглед в съпруга си.

Том обаче бе погледнал настрани за миг и бе пропуснал репортажа.

— За кого говориш? За първата дама или за съпругата на френския президент?

— Разбира се, че не! Алекса! Видя ли с кого Едуард Болдуин влезе на вечерята в Белия дом? С Алекса!

— Алекса? Нашата Алекса? — изненада се Том.

— Твоята Алекса! Тя беше със сенатор Болдуин! Сигурно го е свалила на сватбата!

Луиза беше бясна.

— Не го е свалила. Аз ги запознах — съкрушено каза Том.

— Защо, по дяволите, ги запозна? — обвинително процеди Луиза.

— Защото се сблъскахме с него, докато танцувахме. Просто трябваше да ги представя.

И сега Том горчиво съжаляваше за това. Беше загубил Алекса, но не бе възнамерявал да я запознае със следващия мъж в живота ѝ. Мисълта, че бе сама, определено му харесваше.

— Тя е курва — изсумтя Луиза и изключи телевизора.

— Не е — възрази Том уморено. — Ти беше курва, но не и Алекса. Тя никога не би сторила това, което ние с теб направихме. Не искаше да има нищо общо с мен сега, защото съм женен. Но и да не бях женен, пак нямаше да иска. Ние сме курвите, Луиза, а не тя. Ти спа със съпруга на друга жена, а аз изневерих на любимата си. Не е много красиво, нали?

— Не знам за какво говориш — възмутено промърмори Луиза.

— Да, знаеш го. Много добре. Може би Алекса заслужава сенатора.

Луиза не отговори и напусна стаята. Мисълта, че Болдуин бе завел Алекса на вечеря в Белия дом, я вбесяваше. Изобщо не ѝ беше мястото там.

След като Луиза излезе от стаята, Том остана вторачен в тъмния екран и си помисли, че Алекса наистина заслужаваше да е щастлива. Заслужаваше всичко хубаво, което ѝ се случваше сега, за да компенсира мъката, причинена ѝ от него. Две сълзи се стекоха по бузите му.

— Какво ще правим за Деня на благодарността? — попита Едуард през уикенда след вечерята в Белия дом.

Денят на благодарността беше след две седмици, но Алекса не бе правила никакви планове. Тя го погледна объркано и отговори:

— Дори не съм мислила по въпроса, бях толкова заета. Обикновено празнуваме у дома. Савана и аз, майка ми и приятелят ѝ Стенли. Но не знам дали ще искат да дойдат тук. По-добре ще е да звънна на мама, а и на Савана. Защо? Какво имаш наум? — попита тя, като се наведе и го целуна.

Лежаха в леглото с неделния вестник и чаша кафе на нощните шкафчета. Алекса обичаше живота им заедно, а също и той. Беше удобен и забавен, уютен и щастлив. Едуард бе топъл, обичлив човек и изключително мил. А той смяташе Алекса за не по-малко свършена, отколкото я бе описала бившата му съпруга.

— Обикновено празнувам у Сибил. Децата долитат и прекарваме празника заедно. Бих искал да дойдеш с мен и да се запознаеш с децата ми.

— Ще звънна на Савана и майка ми.

Алекса го направи малко по-късно и се изненада от отговора им. Савана каза, че ако майка ѝ нямала нищо против, искала да отиде в Чарлстън, за да прекара празника с Търнър и баща си и, разбира се, Дейзи, Хенри, Травис и Скарлет... и Луиза. Савана помоли майка си да ѝ позволи да замине и Алекса се съгласи.

Когато се обади на Мюриъл, тя ѝ съобщи, че двамата със Стенли тъкмо си купили билети за пътешествие до Бахамите, но нямала

смелост да ѝ го каже досега.

— Няма да замина, ако ще си сама — увери я тя.

Алекса вече ѝ бе споделила, че Савана щеше да прекара празника в Чарлстън.

— Няма проблеми — успокои я Алекса. — Заминавай. Ще прекарате чудесно.

— А ти какво ще правиш? — разтревожи се Мюриъл.

— Едуард ме покани да прекарам празника с децата му и бившата му съпруга.

— Едуард? Имаш предвид сенатор Едуард Болдуин? — възкликна майка ѝ.

— Да — отговори Алекса лаконично, тъй като още не бе готова да каже нещо повече.

Не бе съобщила на майка си и за вечерята в Белия дом, а Мюриъл често пропускаше новините и не бе видяла репортажа. Савана обаче знаеше и бе доволна. Дори бе изпратила съобщение по телефона на баба си.

— Интересно — отбеляза многозначително Мюриъл.

Усещаше, че Алекса не искаше да говори по въпроса и се зачуди дали Едуард беше при нея.

— Добре, тогава ще кажа на Стенли, че заминаваме — усмихна се тя широко, разбрала, че в живота на дъщеря ѝ ставаше нещо вълнуващо.

— Изглежда, че всичко е уредено — докладва Алекса на Едуард, след като говори с майка си. — Семейството ми ме заряза — засмя се тя. — Така че съм изцяло твоя за Деня на благодарността.

— Прекрасна новина! — извика той и я целуна. Обади се на Сибил и ѝ събщи новината в понеделник сутринта и тя много се зарадва. Всички бяха щастливи — Едуард, Алекса, близките им, които се радваха тайно на връзката им.

Денят на благодарността в дома на Сибил бе също така хаотичен, топъл и чудесен като всичко друго, което тя правеше. Вместо пуйка тя сервира агнешко печено по френски с чесън и зелен боб. Ядоха хайвер преди вечерята, а накрая Сибил поднесе тиквен пай, защото децата го харесваха, но също и засукал френски десерт. Вината, които Едуард донесе, бяха превъзходни.

Всички деца на Сибил присъстваха на вечерята — и тези от съпруга ѝ, и децата на Едуард. Алекса хареса дъщеря му, тя приличаше на Савана, макар да беше три години по-голяма от нея. Синът му Джон бе интересен, умен и забавен и леко ексцентричен като майка си. Искаше да стане актьор в Шекспировия театър в Лондон и засега се справяше добре. Косата му бе почти толкова дълга, колкото тази на Алекса, а приятелката му изглеждаше висока два метра и също бе актриса.

— Чудо е, че въобще ме избират, след като съм свързан с всички вас — ухили се Едуард.

След вечеря играха карти, кучетата лаеха оглушително, а папагалът нареждаше на всички да ходят да си го начукат. Отбиха се и няколко приятели, един от които бе прочут артист.

Гостуването в дома на Сибил напомняше на Алекса за лудницата на филмова площадка. След като нещата се поуспокоиха, Сибил поднесе великолепно бяло вино, което имаше вкус на бонбони.

— Е, какво става с вас, двамата? — попита тя усмихнато. — Умирам си да науча. Мисля, че си влюбен — обърна се тя към Едуард. — Не познавам Алекса достатъчно, за да я попитам. Все още не ми е роднина. Но ще бъде ли?

— Не е твоя работа — отговори Едуард засмян. — Когато има какво да ви съобщим, ще го направим. А междувременно, намери си друго забавление и не се меси в живота ми.

— Едуард, ама че си груб! — сгълча го Сибил весело.

Той беше доволен, че децата му одобриха Алекса. Това имаше огромно значение за него. Той харесваше Савана и бе сигурен, че и децата му щяха да я харесат.

— Надявам се да ни гостувате по Коледа — каза Сибил на Алекса, когато се сбогуваха.

— Ще трябва да празнувам с майка ми — обясни Алекса. — Но пък всички вие можете да дойдете там да пийнем.

— Ще ни бъде приятно — увери я Сибил.

Алекса осъзна, че трябваше да предупреди майка си какво щеше да ѝ се стовари на главата, дори и да ставаше дума само за коктейли. Прочута писателка, известен филмов продуцент, сенатор и пет деца. В малкия апартамент на Мюриъл щеше да настъпи истинска суматоха. Но щяха само да се съберат за по питие. Майка ѝ никога нямаше да се

справи с вечеря за толкова много хора. Едва успяваше да сготви за Стенли и себе си. Всъщност, Стенли бе основният готвач в дома им. Когато беше сама, Мюриъл ядеше салати, които си купуваше на път към вкъщи.

Едуард и Алекса отседнаха в хотел „Карлайл“ през уикенда след Деня на благодарността. Планираха да се видят със сина му и дъщеря му на следващия ден. Сибил, трите ѝ по-малки деца и съпругът ѝ щяха да отидат в къщата си в Кънетикът. Те бяха заети хора. Но уикендът мина чудесно. Ходиха на вечеря и кино с децата на Едуард, разходиха се из Централ Парк, посетиха Музея на модерното изкуство и „Гугенхайм“. В края на уикенда всички бяха приятели и Алекса разказа подробно на дъщеря си как бяха прекарали. Савана ѝ липсваше, но момичето звучеше щастливо. И Луиза не бе провалила Деня на благодарността, което все пак бе нещо. Дейзи бе адски щастлива, че Савана ѝ е на гости. Хенри пък довел „съквартиранта“ си Джеф, когото Савана също бе харесала.

Мюриъл изпадна в шок, когато се прибра от пътешествието и Алекса ѝ съобщи колко човека щяха да гостуват в апартамента ѝ.

— Шегуваш ли се? Дори няма да се поберем в апартаментчето — каза Мюриъл паникьосано.

Но тя нямаше търпение да се запознае с Едуард и да го види заедно с Алекса. А и изпитваше силно любопитство относно бившата му съпруга и децата му. Беше чела всичките книги на Сибил.

— Ще се поберем, мамо — успокои я Алекса. — А и само ще пийнем. Те са съвсем обикновени хора. Всъщност, напълно смахнати са, освен децата, но пък са адски забавни. Мисля, че ще ги харесаш.

— Звучиш щастлива — отбеляза Мюриъл доволно.

— Да, щастлива съм — потвърди Алекса. — Той е чудесен човек.

— Чувам ли сватбени камбани? — развълнувано попита Мюриъл.

Да си съпруга на сенатор ѝ звучеше добре. А свестен мъж за дъщеря ѝ звучеше още по-добре. Крайно време беше.

— Не, просто щастливи камбани — промълви Алекса. — Нямам нужда да се омъжвам. Вече го направих веднъж.

„И се опарих зловещо“ бе останалата част от изречението ѝ, но тя не я изрече. Едуард не беше Том. В него нямаше нищо слабоволево или нечестно. Той беше почтен и прекрасен човек.

— И аз разсъждавам по същия начин за брака — каза Мюриъл. — Но съм много по-стара от теб и просто не виждам смисъла. Но на твоята възраст трябва да имаш повече смелост.

— Защо? И така съм щастлива.

— Ако той е добър човек, можеш да си щастливо омъжена за него. Просто не изключвай тази възможност. Не знаеш как ще разсъждаваш по-късно.

— Може би — отвърна Алекса неубедено.

Бракът я плашеше ужасно и вероятно винаги щеше да е така.

Когато разпуснаха Сената за Коледа, Алекса си взе една седмица отпуска и двамата с Едуард отлетяха за Ню Йорк. Савана бе отседнала при баба си и Стенли, а Алекса и Едуард се настаниха отново в „Карлайл“.

Тя нае и стая за Савана, която щеше да се присъедини към тях, Търнър щеше да пристигне в деня след Коледа. Двамата щяха да ходят на ски във Вермонт заедно с приятелите си, а Алекса и Едуард щяха да останат в града.

На Бъдни вечер Сибил и малката ѝ армия пристигнаха в дома на Мюриъл. Единствените, които не бяха доведени, бяха кучетата и папагалът. Всички пет деца присъстваха, както и приятелката на Джон, която бе пристигнала с него от Лондон. Брайън пък доведе племенницата си и двете си пораснали деца от първия си брак. Всички се скупчиха в малкия апартамент на Мюриъл и Стенли и пиха шампанско и грог. Мюриъл сподели със Сибил колко харесваше книгите ѝ, Брайън и Стенли си бърбеха за любими стари филми и риболов, Джон и приятелката му говореха със Савана, а Ашли, дъщерята на Едуард, се разправяше по телефона с приятеля си в Калифорния и плачеше. Хаосът бе пълен. Алекса и Едуард се загледаха в останалите и се засмяха.

— Семейството ми определено нарасна. Миналата Коледа бяхме само аз, Савана и мама. Стенли дойде след вечеря, защото трябваше да посети болен приятел.

— И кое ти харесва повече? Миналата година или сега? — погледна я Едуард.

— Категорично сега — отговори Алекса без колебание. — Обстановката е толкова весела, щастлива и сърдечна.

В следващия миг майка ѝ предложи да поръчат китайска храна и да се настанят на пода в кухнята. Мюриъл пъкна малка пуйка във фурната и каза, че ще я изядат на следващия ден. Сибил и армията ѝ одобриха идеята и гласуваха да останат.

Младежите седяха на пода във всекидневната на Мюриъл, а възрастните в трапезарията, където имаше място само за осем човека. Но вечерята мина чудесно. Това бе най-хубавата Коледа, която Алекса някога бе прекарвала, дори по-хубава от добрите стари дни в Чарлстън.

Оставиха Савана в апартамента на баба ѝ за още една нощ и двамата тръгнаха към „Карлайл“, когато завали силен сняг. Запяха „Бяла Коледа“, а после спряха насред улицата и се целунаха. Това бе най-щастливата Коледа не само за Алекса, но и за Едуард. Той бе харесвал брака си със Сибил в началото, но понякога тя бе прекалено смахната дори за него, макар да я обичаше. Връзката му с Алекса бе по-хубава и спокойна.

— Може да продължи да вали и утре да се бием със снежни топки — каза Алекса и го хвана подръка.

— Не мисля така — отговори Едуард, като я погледна със сериозно изражение.

— Защо? Не обичаш ли бой със снежни топки?

— Обичам — той се спря отново и я погледна в очите. — Просто не знам дали е добра идея за една сенаторска съпруга да мята снежни топки по хората в парка. Може да уцелиш някой непознат и да се появиш по новините.

Алекса ококори очи, когато чу думите му.

— Какво мислиш за това? — прошепна той.

— За боя със снежни топки? — попита тя задъхано.

— Не, за сенаторската съпруга. Прекалено откачено ли ти звучи?

Едуард знаеше, че тя е ужасена от мисълта за брак, но той беше абсолютно сигурен, че искаше точно това. Беше чакал дълго време да намери жена като нея. Сибил беше права. Алекса бе идеалната жена за него.

— Аз... да... не... — заекна Алекса.

Едуард я целуна страстно.

— Да. Имам предвид, не. Не, не звучи откачено. И да, искам го.

Тя се разсмя и разплака едновременно, когато той отново я целуна. После тръгнаха прегърнати към хотела. Алекса се усмихваше широко и изглеждаше безкрайно щастлива въпреки страховете си. А сенаторът от Южна Каролина изглеждаше изключително доволен.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.